

50

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA

VICTOR JERCA

Opriți „Jaguarul" albastru!

EDITURA MILITARĂ

Victor Jerca
Opriți „Jaguarul” albastru!

EDITURA MILITARĂ, 1979

Capitolul întâi

Ruinele cetății Deva străjuiau depărtările, aidoma unei santinele uitate de timp. Orașul adormit se întindea în vale, la mai bine de o sută optzeci de metri sub poalele stâncii masive. Pietrele măcinate de vreme căpătau treptat contur în crepusculul dimineții.

Pe un tăpșan din apropierea bolții prin care se intra odinioară în cetate se odihnea un bărbat în floarea vârstei. După cum arăta, cu fața răvășită, încercănat, se putea deduce că nu dormise în noaptea aceea. Răsufla greu. Abia ajunsese acolo, urcând pe întuneric serpentinele dealului abrupt. Încerca zadarnic să-și astâmpere bătăile inimii. La urcușul obositor, se adăuga și teama, o teamă cumplită, pe care nu reușea să și-o înlăture. Avea senzația că din întuneric îl pândesc o mulțime de ochi iscoditori. Zbaterea frunzelor, foșnetul ierbii îl făceau să tresară. Până și stâncile mute i se păreau vrăjmașe. Regreta că venise aici. Avusese convingerea că urcând la cetate își va găsi liniștea printre dărâmăturile tăcute. De fapt alergase într-un

suflet până în vârf mai mult ca să aibă sub observație întreaga vale, pentru a descoperi dacă eventual ar fi fost urmărit. Nu văzuse pe nimeni, dar tot mai aștepta neîncrezător.

Își aduse aminte de cel care zăcea într-o mansardă din oraș. În această clipă era fără suflare. Nu-i trecuse niciun moment prin minte că ar putea fi acuzat de asasinat, dar era îngrozit.

Privirea îi alunecă peste acoperișurile caselor din vale. Începeau să-și contureze imaginile policrome. Așadar, nici noaptea nu-l mai putea ascunde. Constatarea îi accentuă spaima, făcându-l să privească hăituit în jur. Nu îndrăzni să se miște din loc. Ajunse totuși la concluzia că moartea celuilalt n-o să-i mai încurce planurile și, puțin înviorat, încercă să zâmbească. Era însă mai mult un rânjet...

Deodată sări în picioare, dovedind o sprinteneală uimitoare, și începu să coboare grăbit, decis să ajungă la gară în cel mai scurt timp: trebuia să dispară imediat din oraș.

*

Dimineața, când se trezea din somn, colonelul de securitate Aurel Pleșoianu obișnuia să-și arunce privirea pe geam, gata să „cântărească” vremea de afară. Zărea de fiecare dată în depărtare cetatea de odinioară, profilată mult deasupra orizontului. Așa

procedă și acum.

Se smulse după un timp de la fereastră și intră în baie, umblând ușor, să nu-i trezească pe ceilalți din casă. Zăbovi câtva timp în fața oglinzii, până ce-și rase barba aspră, își învioră fața cu apă rece, apoi ieși din baie și începu să se îmbrace liniștit. După nicio jumătate de oră se afla în stradă, îndreptându-se spre inspectoratul județean. Întotdeauna mergea pe jos până acolo, trăgând nesățios în piept aerul dimineții.

Răspunse la salutul politicos al subofițerului de serviciu aflat la intrarea în sediu și îi prezentă legitimația; o formalitate, desigur, pentru că Pleșoianu era cunoscut de întregul inspectorat și de multă, foarte multă lume din orașul Deva.

Intrând în birou, colonelul trânti în urma lui ușa capitonată, care se închise fără zgomot, ocoli masa acoperită cu postav verde și se opri în spatele unui scaun masiv, cu spătar înalt, ornamentat discret cu încrustații florale. Își dezbrăcă haina cu mișcări lente și o așeză pe spătarul scaunului, netezindu-i umerii cu grijă. Desfăcu butonii de la manșetă și îi aruncă pe un colț al mesei, după care începu domol să-și suflece mânecile cămășii. Cu ani în urmă, când intrase ucenic la uzină, îl luase în primire meșterul său – un bătrân mucalit, cu suflet de aur –, care îl povățuise: „Nu uita, băiete, când te apuci de un lucru și vrei să-l faci cum

trebuie, apoi suflecă-ți mânecile!” Trecuseră destui ani de-atunci, dar îndemnul meșterului devenise pentru Pleșoianu un reflex: nu putea să lucreze dacă nu își simțea mâinile libere până la coate!

Privi ceasul-brățară – șapte și treizeci și două de minute! –, se îndreptă spre fereastra deschisă, respiră de câteva ori adânc, apoi închise geamul și începu să calce cu pași rari pe covorul moale. Până la ora opt, când începea programul de lucru, avea jumătatea lui de oră „limpede”. O numise astfel pentru că în acest timp medita asupra evenimentelor petrecute și în funcție de ele își organiza munca pentru ziua respectivă. În fiecare dimineață când venea la serviciu – intra în birou exact la șapte și treizeci, oricine își putea potrivi ceasul la apariția lui – colonelul repeta aproape automat aceste obișnuințe. Abia apoi deschidea seiful din colț, din care își scotea lucrările curente și le rânduia pe masă, după un anumit tipic: în stânga pe cele ce trebuiau predate imediat, la mijloc cele pe care urma să le studieze, iar în dreapta le aranja pe cele care mai puteau să aștepte.

Brusc, Pleșoianu se opri din mers și își aruncă privirea spre cele trei telefoane de pe măsuța aflată în stânga mesei de lucru. Își consultă din nou ceasul, ocoli masa acoperită cu postav verde și se așeză pe scaun. Apucă receptorul unuia din telefoane, formă numărul de acasă și așteptă.

— Te-ai sculat, mămică? întrebă când auzi vocea soției.

— A, tu ești?!... Zi-i repede că trebuie să termin de călcat bluzița pentru asta mică. Pleacă și...

— Între noi fie spus, ar cam. Fi putut s-o calce singură. La douăzeci și ceva de ani ai ei...

— Bine, bine, știu. Ce voiai să-mi spui?

— Tocmai în legătură cu ea...

— Ce-i mai reproșezi?

— A, nu, de data asta nu-i reproșez nimic. Spune-i să-mi dea un telefon când termină examenul, să aflu și eu ce-a făcut. Clar?

— Ei, am devenit și nerăbdători! îl ironiză soția. Ziceai că-i fată isteață...

— Păi este, doar îmi seamănă... Dar mai au și coloneii de securitate unele slăbiciuni... Hai. Că te așteaptă bluzița! La revedere!...

Puse receptorul în furcă și rămase câteva clipe cu privirea în gol. Fiica lui cea mică avea de susținut un examen greu. La chimie. Era studentă în anul al patrulea, o studentă destul de sârguincioasă, dar el îi reproșase în câteva rânduri că este cam împrăștiată și uneori superficială în studiu. La reproșurile acestea făcuse aluzie soția lui. Cu fata cea mare nu avusese probleme. Își aminti că, în urmă cu vreo săptămână, avusese o discuție cu soția, tot în legătură cu cea mică.

El îi atrăsese atenția că o răsfață prea mult și că așa-zisa ei bunătate de acum s-ar putea întoarce împotriva fiicei mai târziu. Ea încercase să-i argumenteze că nu are dreptate și îl învinuise că a căpătat o deformație profesională, că a devenit prea cazon... Se întreba acum dacă nu cumva avea dreptate soția lui...

Încercă să-și alunge gândurile. Se ridică de pe scaun și se apropie de seif. Examină din obișnuință sigiliul de ceară și răsuci cheia în broască. Deschise ușile grele, privi cu atenție lucrările rânduite pe rafturi și luă câteva dosare groase, pe care le așeză în partea stângă a mesei. Se întoarse și scoase o mapă cu copertele vișinii, pe care era imprimat cu auriu „Lucrări curente”. O așeză la mijloc, chiar pe mapa de birou. Apoi luă de pe un alt raft un vraf de fișe, pe care le frunzări câteva clipe și le trânti în partea dreaptă a mesei. Abia după aceea închise ușile seifului și se așeză pe scaun.

Deschise mapa cu coperte de culoarea vișinei, cufundându-se în studierea hârtiilor, cu sau fără antet, adunate acolo. Rând pe rând, filele erau mutate dintr-o parte în alta. I se aduse apoi buletinul zilnic al evenimentelor care avuseseră loc pe raza de acțiune a miliției județene în timpul celor douăzeci și patru de ore care trecuseră. De obicei parcurgea fugitiv aceste rapoarte seci, telegrafice, în care se adunau drame tulburătoare, acte de violență – comise mai ales din

cauza consumului exagerat de băuturi alcoolice –, diverse furturi din avutul obștesc ori tragedii pasionale. Nu lipseau nici furturile mărunte, în dauna avutului personal, așa-zisele mici „găinării”.

Un anumit paragraf atrase atenția colonelului, determinându-l să reia lectura:

„În după-amiaza zilei de doisprezece iulie 197... cetățeanul Marcel Ioniade, în vârstă de șaizeci și patru de ani, domiciliat în strada Aliorului numărul patruzeci și șase, a fost descoperit mort în baia locuinței sale, de către numita Eufrosina Purdelea, menajera victimei, care ne-a și adus la cunoștință evenimentul. La fața locului s-a deplasat echipa noastră operativă, împreună cu procurorul și medicul legist.

Primele verificări au stabilit că Marcel Ioniade, fiind în stare avansată de ebrietate, încercase să-și spele în cadă, cu neofalină, un costum de haine, geamul fiind închis. S-a emis ipoteza, că vaporii proveniți de la neofalină i-au accentuat amețeala și n-a mai putut ieși din baie. A căzut cu spatele pe ușă, blocând-o. În cădere s-a lovit la cap, dovadă fiind un hematom accentuat, descoperit în partea occipitală. A murit asfixiat.

Având-se în vedere unele aspecte încă neelucidate, cercetările continuă, cazul fiind preluat de căpitanul Marian Baltag de la serviciul judiciar.”

Colonelul Pleșoianu terminase de citit. Rămăsese însă în mână cu buletinul de evenimente, continuând să

privească însemnările acelea, ca și când ar fi dorit să le găsească și un alt înțeles. Dar nu mai distingea literele. Se estompaseră. Numele lui Marcel Ioniade îi adusese în memorie niște fapte de demult...

Ieșise lăcătuș-mecanic. Se bucurase, dar observase că mai bucuros părea maistrul său. Se mândrea că-l făcuse om pe „mânzul” lui, cum obișnuia să-i spună. Când a luat prima chenzină, Pleșoianu a hotărât să-și sărbătorească evenimentul. Aflase că așa se obișnuiește. L-a invitat pe meșter la o țuică. Când au ieșit din schimb, au plecat împreună. Numai ei doi. S-au oprit la o crâșmă – „La Godeanu, beuturi, gustări”. Pleșoianu nu mai intrase până atunci într-un astfel de local. Se uitase curios la rafturile întinse pe un perete întreg, pline cu nenumărate sticle, apoi își pironise privirea pe un carton atârnat deasupra tejghelei și citise: *Trăscău de Jidvei, după prima să tot bei!* Înțelesese că trăscăul acela trebuia să fie o băutură bună dacă prima cinzeacă îți deschidea apetitul. Comandase două țoiuri (Păhărel în formă de sticluță cu gâtul lung și îngust, din care se bea țuică sau rachiu.). Maistrul înclinase din cap, în semn că era de acord, și zâmbise mucalit. Pleșoianu nu înțelesese pe moment de ce zâmbea astfel. Abia când dăduse pe gât lichidul gălbui, dintr-o înghițitură, cum observase că procedase meșterul său, simțise că i se tăie respirația. Îl apucase o tuse, de-i făcuse pe cei câțiva mușterii din

preajmă să întoarcă capetele spre el. Bătrânul râsese cu poftă, din toată inima și-l bătuse de câteva ori după ceafă, blând, apoi îi făcuse semn să-l urmeze și ieșiseră în stradă. Pleșoianu nu-și revenise așa ușor. Călca îndârjit alături de meșter și, rușinat, nu scosese un cuvânt. Nici nu îndrăznise să întrebe încotro merg. După un timp bătrânul îi explicase: „Bănuiesc că te-a apucat foamea. O să luăm o gustare acasă la mine."

Acolo o cunoscuse pe „coana Marița", soția meșterului, o femeie zdravănă. Când făcuse prezentările, bătrânul îi precizase: „Marița mea, băiete, e un butoi de douăsprezece vedre, în care s-a cuibărit un suflet pe aceeași măsură." Ea râsese cu poftă și nu-i luase vorbele în seamă. Se pregătise să le pună masa, îngânând o melodie veselă. Abia mai târziu aflase Pleșoianu că în spatele acestei veselii, ce o afișa în permanență, se ascundea o durere adâncă: moartea unicului lor copil, căzut pe front... Meșterul îi propusese lui Pleșoianu să rămână în gazdă la ei, aveau destul loc, iar el acceptase. Din seara aceea a rămas acolo. A stat la ei câțiva ani și simțea că îl socoteau ca pe băiatul lor. În fiecare dimineață pleca împreună cu maistrul său spre uzină. Mergeau pe jos trei kilometri și ceva, însă drumul nu i se păruse niciodată lung, pentru că bătrânul știa să povestească o sumedenie de lucruri interesante.

Într-o zi, asta era prin vara lui nouă sute cincizeci,

maistrul îl chemase la birou, unde Pleșoianu dăduse peste ofițerul acela chipeș, cu cascheta lăsată pe o sprinceană. „Pe tine te caută”, zisese el și dăduse să iasă afară, dar fusese oprit de un gest al celuilalt, care îi arătase un scaun și îi spusese să ia loc. Se așezase și Pleșoianu pe altul, cu inima cât un purice, gândindu-se că o să i se impute cine știe ce lucru despre care el habar nu avea. Zâmbetul ofițerului însă îl făcuse să-și dea seama că nu trebuia să se teamă. Când îl anunțase că venise să-l ia la securitate, unde să lucreze de atunci încolo ca ofițer, Pleșoianu se speriase iar. Niciodată nu-i trecuse prin minte așa ceva. Protestase. Încercase să explice că neam de neamul lui n-a fost nici măcar sergent în armată, darmite... Ofițerul se posomorâse, iar zâmbetul acela care îl liniștise pe Pleșoianu dispăruse. Maistrul tăcea. Tăcea și privea când la musafir, când la fostul lui ucenic. La un moment dat ofițerul îi spusese lui Pleșoianu niște vorbe grele, cu năduf, dar izvorâte din inimă. Răzbătea din ele nemulțumirea pentru refuzul lui Pleșoianu, de fapt și nedumerirea... Dar, dincolo de aceasta, începuse să se depene treptat prima lecție pentru Pleșoianu despre „lupta de clasă”, „elemente care uneltesc”, „spioni care vor să ne răstoarne noile rânduieli”, „politicieni care pun la cale...” și câte altele.

Când ofițerul terminase de vorbit maistrul se ridicase

în picioare, venise spre Pleșoianu și îi pusese mâna pe umăr, spunându-i scurt: „Du-te, băiete, du-te. Ești tânăr și o să faci față. Asta-i părerea mea!” Apoi se scuzase și plecase. Rămăsese doar ofițerul cu Aurel Pleșoianu. Niciunul nu scosese o vorbă minute în șir. Într-un târziu se ridicase și ofițerul și rostise calm: „Mergi și dă în primire ce ai de dat. Te aștept aici...”

Aurel Pleșoianu dăduse în primire sculele și peste o oră era la sediul securității. Acolo i se spusese să meargă la magazia de unde va primi hainele militare, va avea gradul de locotenent, iar a doua zi trebuia să se prezinte la compartimentul de contraspionaj. Peste câteva zile fusese trimis pentru două luni la o școală specială, unde i se prezentaseră câteva noțiuni despre activitatea pe care trebuia să o desfășoare în continuare. Adevărata școală însă a urmat-o când a intrat în munca practică, când a fost nevoit – și nu o dată! – să facă din zi noapte și din noapte zi, pentru că, pe atunci, nu exista un program de muncă exact.

...Cu Marcel Ioniade avusese de-a face la scurt timp – poate la vreun an – după ce venise de la școala specială. Îl arestase, făcea parte dintr-un grup de spionaj și trădare de patrie. Dacă dună atâția ani îi reținuse numele era nu numai pentru că fusese primul lui caz mai deosebit sau pentru că Ioniade fusese cel mai sincer din grup. La acestea se mai adăugase ceva: atunci,

demult, Ioniade făgăduise un timp ce declaraseră toți ceilalți și Pleșoianu rămăsese cu convingerea că ceva nu fusese în regulă cu declarațiile lor, dar nu se putuse în vremea aceea stabili mai mult.

Colonelul luă o coală de hârtie, scrise câteva rânduri și închise mapa cu coperte vișinii. Ridică apoi receptorul unuia dintre telefoane, formă un număr de interior și ordonă:

— Să vină la mine căpitanul Dorobanțu!

*

Așezat pe unul din fotoliile situate în fața mesei de lucru a colonelului Pleșoianu, căpitanul Adrian Dorobanțu începu să citească buletinul de evenimente al miliției, mai precis, despre împrejurările în care decedase Marcel Ioniade. Era îmbrăcat într-un costum cafeniu în carouri, cu vestă, o cămașă de un galben pal și cravată maro. Nu părea prea înalt, dar era bine clădit, cu umerii largi. Părul, de culoarea castanei, îi cădea rebel pe frunte. Ochii, căprui, aveau o sprinteneală uluitoare. Poate că ochii aceștia îți atrăgeau atenția la el, pentru că, în ansamblu, Adrian Dorobanțu nu era ceea ce se cheamă un *bărbat bine.* Avea o față extrem de mobilă, gata oricând să izbucnească într-un râs molipsitor. Pășea vioi, ușor săltăreț, pe vârful picioarelor – poate pentru a părea ceva mai înalt ori pentru a nu tulbura cu mersul său liniștea celor din jur.

Cu toate că se vâra în discuțiile celorlalți exact când nu ar fi fost cazul și tăia vorbele altora cu o franchețǎ uluitoare, se bucura de simpatie din partea tuturor. Nu era un interlocutor comod. Trecea drept un maestru al interpretărilor. Însă era capabil să dea cele mai exacte soluții unor cauze primite spre rezolvare și de aceea era mereu consultat de colegi. Codul penal, ce-l ținea în permanență pe birou, era ferfeniță. Știa pe de rost orice text de lege, dar asta nu-l împiedica să deschidă codul la articolul sau alineatul necesar și să ți-l mai citească o dată, extrăgând nuanța cea mai logică. Uneori adopta și o metodă didactică cu interlocutorul, aducându-l ușor, cu câteva întrebări precise, la ceea ce dorea el să scoată în evidență, iar în final celălalt avea impresia că descoperise singur soluția justă Cu toate acestea, căpitanul Dorobanțu nu făcea niciodată paradă de perspicacitatea sa. Nimeni nu-l văzuse vreodată morocănos. Părea la prima vedere o fire ușor exaltată. În realitate. Știa însă când să se stârnească.

Terminând de citit rândurile indicate de colonel, căpitanul încercă să pătrundă interesul pe care șeful său i-l acorda acestui Marcel Ioniade, decedat cu o zi mai înainte.

— Ei, ai citit? îl întrebă colonelul Pleșoianu, privind spre fața contrariată a căpitanului Adrian Dorobanțu.

— Am citit, dar nu văd de ce ne-ar interesa pe noi

acest caz...

O umbră de nemulțumire țâșni din ochii colonelului, iar căpitanul, care îl cunoștea bine pe șef, se abținu să mai spună că, de fapt, nu înțelegea de ce își frământa mintea cu o imprudență comisă de un bețiv.

— Nu vezi ce rost are să ne pierdem timpul cu acest Ioniade, nu? îi ghici gândurile colonelul.

— Cam așa...

— Cum te împaci cu căpitanul Baltag?

— Cu cine?!... A, am putea fi socotiți prieteni...

— Iei legătura cu el și-i spui că ai ordin să te interesezi de afacerea asta. Simt eu, căpitane, că aici nu-i ceva curat. Pe Marcel Ioniade l-am arestat prin o mie nouă sute cincizeci și ceva pentru trădare. A fost condamnat apoi împreună cu alții, dar am avut senzația că n-am reușit să descopăr atunci întregul adevăr. Ceva mi-a scăpat. Nu știam exact ce. Parcă se înțeleseseră să-mi ascundă un anumit lucru. Oricât am încercat eu să stabilesc ce, n-am reușit. Am crezut la un moment dat că se hotărâseră să „acopere” pe cineva care nu fusese arestat. Dar atunci lucrurile trebuiau clarificate repede. Nu aveam prea mult timp la dispoziție și, de ce să n-o spun, nici experiență. Am încheiat cercetările și i-am trimis în judecată. Însă cazul acesta nu mi-a ieșit niciodată din minte. N-aș vrea să ai impresia că mă justific...

Spunând aceasta colonelul se ridică de pe scaun și merse la seif, de unde scoase o agendă veche, îngălbenită de vreme. Se întoarse tăcut la masa de lucru și o întinse spre Dorobanții:

— Ia-o și răsfoiește-o cu atenție. Cuprinde câteva însemnări personale din vremea aceea. Să ceri imediat și materialele de la arhivă. Acolo însă, la arhivă, vreau să zic, ai să găsești câteva dosare groase, cu procesele-verbale de percheziție, declarațiile luate celor implicați, destul de confuze la început, învinuirile care li s-au adus, actul de încheiere a cercetărilor, materialele din proces și detenție... Cam atât. Aici însă sunt consemnate niște îndoieli ale mele. Ai să vezi și singur.

— Bănuiți că moartea lui Marcel Ioniade este suspectă?

— Aș vrea să purtăm o discuție după ce vei studia toate materialele și după ce vei sta de vorbă și cu căpitanul Baltag. Faptul că sunteți prieteni mă liniștește. Pe un altul l-ai fi putut deranja. Te cunosc eu cât ești de insistent când vrei să afli ceva. Nu-ți mai supraveghezi energia. Uneori îți lipsește tactul. Asta am să ți-o trec și în foaia personală de notare!

— Se poate, tovarășe colonel?! Să știți că eu încerc să...

— Cred că este bine să-ți mai spun ceva, căpitan Dorobanțu, îl întrerupse colonelul, dar nu ca să influențez în vreun fel cercetările dumitale, mă înțelegi?

— Nu-i cazul să vă faceți griji din pricina asta, tovarășe colonel. Când mi-ați atras atenția asupra unui lucru...

— Așadar, dacă este ceea ce bănuiesc eu – adică dacă au făcut imprudența să ascundă pe vreunul dintre cei implicați odinioară –, atunci moartea de acum a lui Marcel Ioniade este o consecință. Și s-ar putea să nu fie ultima victimă.

— Am înțeles, tovarășe colonel, zise căpitanul, însă nu prea părea convins de spusele șefului său.

Aș vrea să mai înțelegi că nu vei sta doar în spatele căpitanului Baltag: el cu ale lui, noi cu ale noastre Ți-e clar?

— Da.

— Nu-i cazul să-i comunici prietenului dumitale de la miliție bănuielile ce le avem; s-ar putea să-l deruteze de la cercetările acestei... să-i spun deocamdată, sinucideri ciudate!

Capitolul al doilea

Walther Kohn, un blond înalt, nu prea slab, având o față prelungă, cu fruntea înaltă și maxilare pătrate, ridică piciorul de pe accelerație și apăsă ușor pedala de frână, apoi decuplă maneta de viteze și răsuci volanul spre o parcare de la marginea șoselei. Opri doar pentru

a curăța parbrizul care îi îngreuna vizibilitatea. Nu întrerupse contactul. Coborî grăbit din mașină, ținând în mână un burete umed, șterse geamurile și examină cu privirea cauciucurile. Totul era în ordine. Urcă iar la volan și își aprinse o țigară. Privi o vreme fumul albăstrui cum se ridica în șuvițe mătăsoase. Când simți în gură gustul amărui al nicotinei, deschise portiera și aruncă chiștocul. Ascultă sforăitul domol al celor peste o sută șaptezeci de cai putere ce răzbăteau de sub capota alungită, cabrată ușor spre partea din față. Simțea o deosebită plăcere când auzea zumzetul mecanismelor motorului și ar mai fi stat să-l asculte, dar timpul se scurgea prea repede. Își aruncă privirea în oglinda retrovizoare și, văzând că nu se apropie nimeni din spate, împinse maneta de viteze într-a-ntâia, apăsă pedala de accelerație și roti cu eleganță volanul înfășurat într-o apărătoare pufoasă. Reintră pe șosea.

Cum ședea la volan – cu nasturii descheiați la cămașa albă cu dungi albastre, discrete, cu capul ușor plecat înainte, ca și când ar fi purtat o povară pe umeri, cu părul de culoarea paiului uscat – părea destul de neglijent. Începu să-și tragă mănușile, din mâini, prinzând cu dinții de vârful fiecărui deget, fără a pierde din vedere firul șoselei. Aruncă apoi mănușile în cutiuța capitonată, montată între cele două banchete, în care se aflau multe alte nimicuri.

Deși depășise patruzeci și cinci de ani, Walther Kohn părea mai tânăr. Aceasta se datora probabil felului tineresc în care obișnuia să se îmbrace sau mai degrabă părului lăsat să-i cadă pe frunte în șuvițe dezordonate. Doar dacă îi priveai ochii de culoarea oțelului călit, cu pleoapele abia întredeschise, strânse la colțuri în riduri mărunte, puteai să-i apreciezi vârsta exactă. Numai că el purta mai tot timpul o pereche de ochelari mari, cu rama groasă, care îi dădeau un aer distins.

Acum avea privirea tăioasă și datorită încordării cu care urmărea fâșia îngustă a asfaltului încins, peste care roțile bolidului metalic șuierau năprasnic. Simțea că indicatorul de viteză trecuse cu mult peste o sută treizeci... Se grăbea. Privi ceasul de la bordul autoturismului. Era ora șaisprezece și patruzeci și două de minute. Îi promisese Marei că va ajunge la Brașov în jurul orei nouăsprezece. Ar fi vrut însă să fie acolo mai devreme, să aibă timp să facă o baie, să se bărbierească și să-și schimbe hainele. Nu putea să apară în fața Marei în ținuta aceea neglijentă.

Ideea că nu ar ajunge la timp îl sâcâia. Încă de când plecase de acasă fusese cuprins de o neliniște, de care încercase în zadar să se debaraseze. Dăduse totul pe seama nerăbdării de a o revedea pe Mara, și nerăbdarea aceasta se accentua pe măsură ce se apropia de Brașov. Probabil că nu ar fi mers cu o asemenea viteză dacă nu

ar fi așteptat destul de mult la cele câteva puncte de frontieră prin care trecuse.

Observă în depărtare, prin parbrizul larg, ruinele unei cetăți situate pe un deal abrupt, la poalele căruia se îngrămădeau casele unui oraș. Își dădu seama că se apropia de localitatea Deva. Își aminti că undeva, pe aproape, se mai află o cetate, în care regele Decebal dăduse ultima lui bătălie eu romanii. Mara îl dusese acolo în primăvară, iar în ultima ei scrisoare îi precizase că sanctuarul dacilor de aici reprezintă cel mai perfect calendar din antichitate. O descoperire fără precedent... Acum însă nu-l interesa acest lucru. Era preocupat de ceva cu mult mai important: urma să se căsătorească și s-o ia cu el acasă pe Mara Călin. În sfârșit ea acceptase. Venea astfel în România să înainteze actele în vederea obținerii aprobării pentru căsătorie.

Se întunecă la amintirea discuțiilor purtate cu Anne-Louise, fosta lui soție, care acceptase cu foarte mare greutate divorțul. Îi spusese. Totul despre dragostea lui pentru Mara. Anne-Louise plânsese, încercase chiar să-l amenințe, dar el nu se lăsase înduplecat. De fapt între el și Anne-Louise se produsese o ruptură de mai mulți ani. Walther, ca specialist constructor, fusese nevoit să lucreze pe diferite șantiere din Europa Occidentală. În urmă cu doi ani semnase un contract pentru Egipt. Nu mai venise acasă nici în concediu. Câțiva prieteni îi

vorbiseră de litoralul românesc, iar în vara anului trecut sosise la Mamaia. Atunci avusese surpriza să o cunoască pe Mara Călin.

Fața i se lumină de bucurie când își aminti de clipa în care o văzuse pentru prima dată pe Mara. Cineva îi spusese că nicăieri în lume nu-i mai frumos răsăritul soarelui decât privit de pe plaja stațiunii Mamaia. Într-o dimineață se trezise devreme, își aruncase pe umeri un halat din prosop și ieșise din hotel. Găsise pe plajă doar două-trei persoane, așteptând ca și el răsăritul. Se plimbase un timp desculț, înfiorat de răcoarea nisipului mărunt, apoi se așezase răbdător, cu fața spre valurile înspumate.

Auzise pași ușori în spatele lui și se întorsese încet. Rămăsese ca vrăjit. O femeie înaltă, zveltă, cu fața ovală, delicată, cu un păr lung, negru, buclat și cu ochi mari, albaștri pășea parcă ireal, târând de colț un covoraș. Se așezase în dreapta lui. Walther nu mai putuse să-și dezlipească privirea de pe chipul necunoscutei. Nu reușise astfel să mai observe nici răsăritul soarelui.

Treptat apăruseră pe plajă și alte persoane, iar Walther își dăduse seama că devenea caraghios uitându-se cu atâta insistență spre necunoscută. Nu-i trecuse prin minte că ar trebui să întreprindă ceva spre a o cunoaște. Nici când ea părăsise plaja n-o urmase. Abia după un timp se ridicase și pornise în căutarea ei.

O regăsise peste câteva ore la un restaurant. Servea prânzul. Singură. Întrucât aproape toate mesele erau ocupate, Walther își adunase tot curajul și înaintase emoționat spre ea. Nu știa decât câteva cuvinte românești, dar erau suficiente pentru a se face înțeles că dorea foarte mult să fie primit la masa aceea. Mara îi răspunsese printr-un zâmbet încântător și-i făcuse semn să se așeze. Îi spusese apoi că ea cunoștea bine limba franceză, spre bucuria lui. Așa aflase Walther că o cheamă Mara Călin, că era în concediu și că se simțea tare singură... îi mai povestise că întâlnise întâmplător pe plajă un amic din liceu, Hariton Gârneci, pe care i-l și prezentase la scurt timp după aceea. Amicul, precizase grăbită, avea obligațiile lui, iar ea nu dorea să producă nimănui încurcături. Adăugase aceste ultime vorbe privindu-l cu subînțeles pe Walther, care se străduise să o asigure că era singur, că mai mulți prieteni îi vorbiseră atât de frumos despre, Mamaia, încât venise să-și petreacă concediul aici. Reușise s-o convingă. După masă plecaseră într-o plimbare pe faleză și continuaseră să discute. Nu se mai despărțiseră după aceea nicio clipă. Peste câteva zile îi spusese Marei că trebuie să plece din România, pentru a se reîntoarce la locul său de muncă. Se consolase cu promisiunea ei că îi va răspunde la toate scrisorile, iar el își pusese în gând să-i scrie în fiecare zi. Și se ținuse de cuvânt...

Walther zâmbi acestor aduceri-aminte. Își simțea totuși trupul de plumb, anchilozat, iar în ceafă i se cuibărise o durere surdă. Reduse ușor din viteză, lasă volanul și ridică amândouă mâinile spre plafon, împingându-le brusc spre spate, într-un exercițiu ce-l mai practicase cu succes și în alte rânduri. Apoi își roti capul de câteva ori și își masă ceafa. Parcă se mai învioră.

Gândurile îi zburară fără voie la Hariton Gârneci, un tip de altfel extrem de manierat. Nu-i plăcuse deloc la început, mai cu seamă de când observase cum o privea pe Mara: parcă prea cu patimă! Îi și spusese Marei ce gândește, dar ea îl asigurase că se înșală și dăduse totul pe seama geloziei lui. Îl întâlnise apoi pe Hariton Gârneci de fiecare dată când revenise în România. Încercase să dea o explicație prieteniei dintre el și Mara, dar nu reușise. Simți în această clipă răsucindu-i-se în piept un pumnal, amintindu-și că Hariton Gârneci este lângă ea. Pentru că numai despre el putea fi vorba când Mara îi spusese: „Te așteptăm la Brașov. Cu nerăbdare...” Așadar, „te așteptăm”!... Nu putea pricepe de ce nu-l aștepta doar ea. Singură. De ce trebuise să vină însoțită de Hariton Gârneci?! Care îl irita! De fapt, nu-l irita, asta era prea mult spus, dar simțea în prezența lui o anumită stare de nesiguranță. Avea senzația că Hariton îl domină. Și, cu toate acestea,

nu avea ce să-i reproșeze: era de o amabilitate cum nu mai întâlnise, atent, prea atent chiar, iar cu Mara se purta tot timpul ca un frate grijuliu. De câte ori nu se întrebase Walther dacă între iubita lui și Hariton Gârneci nu era mai mult decât o prietenie! Zile întregi, departe de ea, era frământat de acest gând. Deși, dacă ar fi existat ceva, căuta tot el să-și explice, Mara nu ar fi acceptat căsătoria și nici să-l urmeze în străinătate. De foarte multe ori fusese tentat să discute deschis, bărbătește, cu Hariton Gârneci. Dar tot de atâtea ori renunțase, învins de zâmbetul condescendent al celuilalt și de amabilitatea lui excesivă...

Se întreba acum dacă n-ar trebui să aibă o discuție cu Hariton chiar azi, când va ajunge la Brașov. Să-i spună, pur și simplu, că prezența lui acolo, în acele clipe, este inoportună. Avea și motive să procedeze în felul acesta: data trecută Gârneci îi dăduse un plic. Insistase să i-l expedieze din Germania Occidentală la o adresă din Anglia și să-i aducă răspunsul. Nu-l putuse refuza, mai ales că Hariton îi explicase că era vorba de un fost prieten de afaceri al răposatului său tată. Regretase că nu deschisese scrisoarea înainte de a o expedia. Poate ar în evitat astfel să primească vizita tipului aceluia libidinos, cu mâinile umede și reci, unsuros în glas, care îl întrebase obraznic ce știa despre Hariton Gârneci. De ce nu despre tatăl acestuia?!... Fuseseră doar prieteni de

afaceri!... Despre Hariton nu reușise să-i spună mare lucru. Chiar, ce cunoaște el, Walther, despre acesta? Își dădea seama că mai nimic. Doar că era prieten cu Mara Călin, iubita și, în curând, soția sa, care îi spusese că fuseseră colegi de liceu... Ce importanță avea faptul că ea era cu câțiva ani mai tânără?

O fi avut Hariton motivele lui să urmeze liceul la o vârstă mai înaintată!...

„Va trebui să mă răfuiesc totuși cu Hariton”. Își spuse Walther, înfigându-și umerii în bancheta plușată și apăsă pe pedala de accelerație. Șoseaua era dreaptă, iar pneurile abia fuseseră schimbate. Făcuse revizia motorului înainte de a pleca spre România și asta îi dăduse o anumită siguranță.

Întinse mâna spre aparatul de radio montat în bordul autoturismului. Apăsă pe una dintre clape. Din difuzor răzbătu o muzică simfonică lentă. Prea lentă! El voia ceva îndrăcit, care să se potrivească cu viteza de rulare, cu nerăbdarea lui de a o întâlni pe Mara și cu dorința de a uita de Hariton Gârneci.

Închise radioul, căută cu mâna dreaptă în cutiuța dintre cele două banchete și dădu peste o casetă din plastic. O introduse în casetofonul instalat sub bord. O melodie ritmică, sincopată, umplu spațiul. Era un amestec de clarinete, tobe, saxofoane și trompete, cu opriri scurte și răbufniri stridente. Da, de data aceasta

era mulțumit!...

Privi din nou ceasul și își înfipse vârful pantofului în pedala de accelerație...

Deva rămase undeva în urmă... Trecu și de Orăștie – citi asta pe un panou din dreapta șoselei. Intrase acum într-un defileu larg, străjuit în stânga de niște înălțimi domoale, acoperite de păduri întinse. În dreapta se profilau în zarea ondulată crestele stâncoase ale unor munți semeți.

Depăși în forță câteva autoturisme, apoi fu nevoit să ridice piciorul de pe accelerație și să pipăie pedala de frână. Rămase în spatele unui autocamion de tonaj greu. Din față veneau în viteză mai multe autovehicule. Așteptă nerăbdător trecerea lor și ambală din nou puternic. Depăși autocamionul. Alerga nebunește...

Nu după mult timp îi apărură în față clădirile înalte ale unui alt oraș. Nu-și dădu seama dintr-un început ce localitate urma. Abia când întâlni panoul pe care scria „Orașul Sibiu” își dădu seama că până la Brașov nu mai avea mult și se bucură.

Pătrunse în îmbulzeala străzilor. Nu dădu atenție umbrei răcoroase a castanilor stufoși de pe margine, deși se simți bine. Îl irita faptul că nu putea accelera. Când ajunse la semaforul din centru se enervă de-a binelea. Totuși așteptă schimbarea culorii roșii. Țâșni ea o săgeată când apăru galbenul, urmărit de fluierul

strident al milițianului. Reuși să se strecoare însă prin șirul de mașini și ieși din oraș. Se mai liniști. Urmă traseul spre Făgăraș și cobori în forță panta împădurită, spre râul Olt. Admiră în treacăt dantelăria colosului de metal care unea cele două maluri abrupte, aruncându-și apoi privirea spre apele îngălbenite. Urcă rapid dealul din față și nu după mult timp trecu de întretăierea cu „Transfăgărășanul”.

Claxonă de câteva ori o „Dacia 1300”, roșie, care se târa prudent în spatele unui tractor, și se angajă în depășire. În clipa când ajunsese la câțiva metri de ea, aceasta se angajă însă spre stânga, dorind, la rândul său, să depășească tractorul.

Impactul nu putu fi evitat, deși Walther Kohn viră cât putu în afara șoselei și apăsă rapid pe pedala de frână cu toată greutatea corpului. Autoturismul se răsuci brusc, întorcându-se în direcția de unde venise, și se opri la câțiva centimetri de botul „Daciei 1300”.

Fură câteva clipe de încremenire, în care nimeni nu putu face nicio mișcare... Apoi începură să aștepte, nerăbdători, sirena mașinii miliției...

Capitolul al treilea

Nu trecuse niciun sfert de oră de când ieșise din biroul colonelului Pleșoianu și căpitanul Dorobanțu intra pe

strada Aliorului, flancată pe ambele trotuare de niște tei noduroși. Pășea grăbit, atent la denivelările asfaltului, prin care își făcuseră loc rădăcinile groase. Strada era de obicei puțin circulată și nu se observa nici acum, pe toată lungimea ei, țipenie de om. Se opri în fața clădirii cu numărul patruzeci și șase. Un gard înalt, de fier forjat, vopsit în negru, părea zdravăn ancorat între stâlpii groși, din cărămidă roșie. În partea stângă era o poartă dublă, permițând intrarea spre garajul de la subsol. Portița de acces zilnic, plasată în dreapta gardului, între alți doi stâlpi la fel de masivi, era deschisă, lăsând să se vadă o alee asfaltată, de câțiva pași. Urmau apoi vreo cinci-șase trepte, în capul cărora trona o ușă din tăblii de stejar, sculptată simplu, dar cu gust. Spre deosebire de clădirile din jur, greoaie, împovărate cu acoperișuri țuguiate și încărcate cu ornamentații costisitoare, cea de la numărul patruzeci și șase, înaltă de două etaje și mansardă, atrăgea atenția prin simplitate.

În grădinița din fața casei creșteau petunii, gura leului, mușcate și panseluțe, iar de-a lungul gardului din dreapta, trandafiri agățători. Un brad nu prea înalt, de un verde argintiu, fusese plantat lângă piciorul scării.

În timp ce urmărea toate acestea, căpitanul Dorobanțu observă apariția unui subofițer de miliție în

portița imobilului. Privea bănuitor în direcția lui. Nu era exclus să-l ia drept vreun răufăcător. Văzu intenția subofițerului de a veni spre el, țanțoș, și i-o luă înainte, făcându-i semn în același timp să rămână pe loc. Când ajunse aproape, Dorobanțiii îi întinse legitimația și-l întrebă:

— Căpitanul Baltag este înăuntru?

— Este, zise acesta restituindu-i legitimația, cu un sentiment de ușurare. Mi-ați tras o spaimă!...

— De ce?...

— Păi, sus e un mort, se fac cercetări, iar dumneavoastră veniți pâș, pâș și nu vă mai dezlipiți privirea de clădire! Stau eu după stâlp, stau și mă uit la dumneavoastră, iar prin cap îmi trec fel de fel de gânduri. Am crezut că... Nu mi-am închipuit nicio clipă că ați putea fi ofițer de securitate... Oho! spuse el ca și când ar fi făcut o mare descoperire, înseamnă că se complică afacerea, dacă și securitatea se interesează de moartea ăstuia!...

— Văd că vă place să gândiți în perspectivă, tovarășe plutonier, îi zâmbi Dorobanțu.

— Acum îmi explic eu ce-a vrut să zică despre Ioniade madam Dorneanu, de la unu... adăugă subofițerul pe gânduri.

— Cine-i madam Dorneanu?

— Soția doctorului. Șade aici în bloc, la primul etaj. E

casnică.

— Ce-a zis?

— Că și-a găsit să moară și amărâtul ăsta de spion când ea voia să cheme zugravii! Bag de seamă că eu am fost frapat de preocupările ei foarte... domestice și nici prin cap nu mi-a trecut că sfrijitul de Ioniade ar fi fost spion... Pardon, despre morți numai de bine!...

— Stați de mult aici la post? tatonă căpitanul, dorind să nu încheie discuția cu subofițerul acesta care începuse să-i placă.

— Am intrat aseară.

— Ați mai auzit cumva, în acest timp, și alte lucruri vorbindu-se despre „spionul ăla sfrijit"?

— Ce să mai aud, se codi plutonierul, temându-se probabil că devenise prea limbut, eu, tovarășe căpitan, dacă îmi permiteți, fac doar de pază... Nu am căderea să întreprind cercetări... Fiecare dintre noi cu treburile lui!...

— Înseamnă că m-am înșelat eu – o întoarse căpitanul, cu intenția de a-i zgândări amorul propriu. Avusesem impresia că am dat peste un om care gândește profund. M-ar fi bucurat. Nu păreați a fi un simplu paznic...

— De, tovarășe căpitan, ce să zic eu... Mie îmi cam place să gândesc și altfel, dar... știți dumneavoastră...

— Cum vă numiți? îl întrebă Dorobanțu.

Auzind întrebarea, plutonierul – să fi avut vreo treizeci și ceva de ani – își îndreptă instinctiv ținuta, luă poziția de drepți, salută cu mâna la chipiu și spuse cu voce răspicată:

— Tovarășe căpitan, sunt plutonierul Asmarandei Viorel, de la miliția municipiului...

Căpitanul Dorobanțu nu-l putu opri. Privi cu atenție în jur, iar când subofițerul sfârși prezentarea îi șopti:

— Dacă ne-ar fi văzut niște civili n-ar fi înțeles nimic.

— Nu știu cum li s-ar fi părut, însă așa scrie la regulament.

— La ce oră vă schimbați din serviciu? îl întrebă căpitanul.

— M-am înțeles cu colegul să vină mai târziu. Are nițică treabă. Iar eu nu simt oboseala, pentru că obișnuiesc să discut mai întotdeauna cu unul sau cu altul și timpul trece repede.

— Ați discutat și în noaptea care a trecut cu cineva?

— Până mai spre dimineață am stat de vorbă cu bătrânul Văleanu de la mansardă.

— Ați aflat câte familii locuiesc în clădirea asta?

— Ăăă... Nouă. Cu ăl de-i mort acum, zece. Trei la parter, două la etajul întâi, trei la etajul doi, iar la mansardă, victima și bătrânul Văleanu, de care v-am spus. Chiar de la el am aflat toate astea. A coborât azi-noapte aici în curte, zicea că îi este urât să doarmă,

având în apartamentul de alături un mort...

— Văd că garajul ăsta este încuiat. Știți dacă este vreo mașină înăuntru?

— Este. A doctorului Dorneanu. Și garajul îi aparține. L-a obținut prin sfatul popular. El a avut primul din clădirea asta mașină...

Urmărind să stabilească dacă plutonierul aflase și alte amănunte despre imobilul respectiv și despre locatarii lui întrebă aparent fără legătură cu discuția de până atunci:

— Clădirea are gaze ori încălzire centrală?

— Există o centrală de bloc la subsol. Au un mecanic care deservește câteva clădiri de pe stradă.

— Asta ați aflat-o tot azi-noapte?

— Tot. Doamne, câte mai poate sporovăi un bătrân!...

— Marcel Ioniade ce fel de om era?

— Ioniade? Oooo! Un tip ursuz, nu-i mai intra nimeni în voie în ultimul timp. Venea acasă destul de des în stare de ebrietate și înjura de mama focului... Mai cu seamă în ultimele luni.

— Pe cine înjura?

— Asta l-am întrebat și eu pe bătrânul Văleanu, dar mi-a spus că niciodată n-a înțeles. Când era treaz era pașnic și parcă rușinat. Nu voia atunci să dea ochii cu nimeni din clădire. Aici locuiesc oameni serioși, tovarășe căpitan...

— Bănuiesc. Ioniade avea prieteni?

— Bătrânul Văleanu spunea că trăia singur cuc. Exact așa s-a exprimat. A adăugat că evita orice prietenie. Chiar și cu el era distant.

— Ați aflat cumva dacă îl vizita cineva?

— O singură dată a venit la el un bărbat de vreo patruzeci și ceva de ani, destul de prezentabil. Fiind curios să afle cine este, Văleanu l-a întrebat pe Marcel Ioniade. Acesta i-a spus că-i un nepot și, ca să se fudulească probabil, adăugase că-i „cineva" și că lucrează într-un minister, la București.

— Nu i-a spus numele?

— Nu. L-am întrebat și eu asta.

— Despre preocupările celui decedat ați aflat ceva?

— După ce-a ieșit la pensie stătea mai mult în casă. De la o vreme însă a început să bea. Pleca dimineața devreme și se întorcea după-amiaza, la diferite ore, clătinându-se pe picioare și bombănind.

— Ce anume?

— Nimeni nu înțelegea. Nici Văleanu!

— Ciudat! Să nu aibă el în orașul nostru niciun prieten, niciun cunoscut!...

— De la bătrânul Văleanu am mai aflat unele lucruri, însă nu știu dacă vă interesează, îndrăzni Asmarandei după o clipă de ezitare.

— Spuneți-le, tovarășe plutonier.

— Mi-a relatat că plecările astea de acasă ale lui Ioniade l-au contrariat. Cum nici el nu prea avea ce face, fiind tot pensionar, s-a luat în câteva rânduri după acesta, așa, din curiozitate, să vadă pe unde umblă. A observat că, după ce mergea haihui pe mai multe străzi, Ioniade se îndrepta spre bufetul „Doi călători”. Așa s-au obișnuit unii să-i zică, pentru că pe firmă scrie „Bufetul Dorobanțul”. Îl știți care este, nu? Acela de lângă piață. Când ajungea înăuntru se ducea de fiecare dată spre aceeași masă: ultima din stânga, la geam, lângă tejghea. Dacă era ocupată, pleca și iar umbla o vreme hăbăuc, de colo-colo, apoi se întorcea. Până își găsea locul liber.

— Obișnuia să bea de unul singur?

— Văleanu mi-a mai precizat un amănunt curios: dacă la masa unde bea Ioniade venea cineva, acesta își lua paharul în mână și se întorcea cu spatele, privind pe geam. I-a observat acest gest de câteva ori. Singurul pe care îl... suporta, ca să zic așa, era un oarecare Olaru, zis Șuiu. Pe ăsta l-am cunoscut și eu când am lucrat la pază și ordine; e un bărbat mic, bondoc, cu capul ca o bilă de popice. Era un „client” de-al nostru.

— Probabil e și bețiv, și scandalagiu.

— Exact.

— Ar fi greu să aflăm ce pensie avea Ioniade?

— Nu cred.

— Nici dacă avea datorii?

— M-aș putea interesa la vecini.

— Nu numai la ei.

— Înțeleg. Vă referiți la chirie. Întreținere și așa mai departe.

— Și la astea.

— Am să încerc...

— Lăsați, îl întrerupse căpitanul, am să mă ocup eu de toate acestea. Dumneavoastră n-o să vă fie prea ușor, fiind aici în post.

— Cum credeți...

— Pe bătrânul Văleanu îl găsesc la mansardă, parcă așa ați spus, nu?

— Nu mai este; la nouă și șase minute a avut tren. A plecat din Deva pentru câteva zile. La o rudă, într-o comună.

— Cum așa?!

— Spunea că îi este imposibil să mai doarmă în casa asta, având alături un mort.

— Nu ați aflat unde anume s-a dus? insistă dezamăgit Dorobanțu.

— Tocmai sosise tovarășul căpitan Baltag, împreună cu echipa de cercetare la fața locului și... știți dumneavoastră cum e: prezentări, raport că nu s-a întâmplat nimic în timpul serviciului...

*

Urcând treptele spre mansardă, căpitanul Dorobanțu își încetini mersul la fiecare palier, încercând să deslușească numele locatarilor pe plăcuțele de la uși. Ajungând la mansardă. Înaintă spre ușa dată de perete, înțelegând că acolo se afla garsoniera răposatului Marcel Ioniade. Nu-i fu greu să-l observe pe căpitanul Baltag, aplecat deasupra mochetei spălăcite de pe hol, ținând în mână o lupă cât toate zilele.

— Salut, Sherlock Holmes! căută Dorobanțu să-i atragă atenția.

Se opri în prag, cu mâna sprijinită de canatul ușii. Baltag nu catadicsi să-i răspundă la salut și nici nu întoarse privirea. Recunoscuse vocea prietenului său, dar voia cu siguranță să-i dea de înțeles că ce vedea el acolo, prin lupă, era mult mai important. Din poziția aceea incomodă mormăi nemulțumit:

— Numai tu lipseai, Dorobanțule! Ce naiba cauți pe-aici?

— Potcoave... Tocmai pe tine a căzut beleaua asta?!...

— Nu, iubitule, îi răspunse căpitanul Baltag și abia acum își întoarse privirea spre el, eu am venit aici doar în... inspecție. Supraveghez douăzeci și două de cazuri deodată. Nu știai?... Așa-i când ești isteț! Am venit să verific cum lucrează băieții ăștia pe care-i vezi pe-aici... Tu?! Tot în inspecție?

— Nu. Eu sunt... echipa. Treceam pe strada asta

întâmplător și mi-a mirosit ceva suspect aici, în clădire. Crimă?...

— Ascultă, bătrâne!... Baltag ridicase tonul, hotărât să-i dea o replică usturătoare, dar se opri imediat.

— Țî, țî țî! Îți ieși cam repede din pepeni, băiețaș! Crezi că aici ești la table, să dai când vrei tu o dublă ori cinci-trei, să-ți faci poartă-n casă?... Am ordin să-mi vâr nasul în chestia asta destul de neplăcută, de care ai onoarea să te ocupi personal. Este că-i neplăcută?

— Adriane, ți-am spus, nu o dată, că nu-mi place deloc când faci cu mine pe deșteptul. Ce cauți aici?

— E de moarte bună?

— Bineînțeles! A înghițit o doză strașnică de mătrăgună, apoi s-a spânzurat de lampadar, însă, dându-și seama că asta ar fi o moarte prea banală pentru pretențiile sale, a coborât și și-a tras un glonte în cap. Mulțumit?

— Și... nimic, nimic? insistă Dorobanțu în ideea lui.

— Cum ajung la birou îmi declin competența. Ocupați-vă voi, fraților, dacă vă interesează atât de mult Ioniade ăsta. Și așa...

— Fii serios, încercă să-l tempereze Dorobanțu, revenind la tonul sobru. În chestii de crime tot voi vă pricepeți cel mai bine.

— Simt eu că urmărești ceva, dacă începi cu periuța.

— Ți-am spus un adevăr recunoscut de întreg

mapamondul.

— Ce-ai vrea să știi?

— Totul.

— Foarte mult. Dar și foarte puțin deocamdată. De unde ați aflat despre moartea ăstuia?

— Se discuta azi-dimineață în tramvai, glumi din nou Dorobanții, dar, observând că Baltag e gata să se înfurie iar, adăugă grăbit: Noroc că v-ați păstrat bunul obicei să întocmiți niște buletine zilnice. Cam anoste, e drept, dar tot este ceva.

— Aha!... Preluați cazul?

— Fii serios! Ne interesează cum a dat ortul popii și atât.

— Dacă nu-mi spuneți ce urmăriți, n-o să aflați nimic de la mine, declară sentențios căpitanul Baltag.

— Atunci o să mă întorc frumușel la sediu, o să raportez spășit, dar regulamentar că șeful unei echipe care efectuează lă, lă, lă... a refuzat orice discuție cu mine, o să scot în evidență, bineînțeles, faptul că eu am fost cât se poate de politicos și așa mai departe... Șeful meu, foarte bine cunoscut pentru principialitatea lui, vă pune mâna pe telefon, va vorbi, știe dânsul ce, cu șeful șefului acelei echipe și iar o să-ți pic pe cap! E bine așa?

— Foarte bine, se încăpățână Baltag. Asta și vreau. Îți repet: până n-ai să-mi spui ce urmărești, nu vei afla nimic. Priceputu-m-ai?

— Poftim! Și doar mi s-a atras atenția că am un talent grozav să... calc în străchini. Cu ce-am greșit oare?!...

— Scuză-mă, dar nu am timp de discuții, spuse Baltag, continuându-și cercetările.

— Nu crezi că ți-aș putea da și eu o mână de ajutor? Oricum în clădirea asta locuiesc încă nouă familii...

— Nu-i nevoie.

— Aș putea eventual sta de vorbă chiar acum cu madam Dorneanu...

— Asta cine mai este? deveni curios Baltag.

— Soția unui medic de la etajul întâi. Proprietarul garajului de la subsol. E supărată că nu-și poate zugrăvi apartamentul din pricina voastră. Este acasă...

— Și ce-ai putea să afli de la ea?

— Știu eu?... De pildă, pe cine înjura de mama focului Ioniade când venea acasă beat ori dacă nu a observat un bărbat prezentabil, între două vârste, care l-a vizitat într-una din zile.

— Ascultă, văd că voi cunoașteți deja niște aspecte care au importanță pentru cercetări...

— Știu eu ce să zic?!... Dacă te-ai fi grăbit să stai de vorbă cu vecinii și să fi lăsat pe ceilalți din echipă să caute urmele „pașilor pierduți” pe drăgălașul ăsta de covor, cu siguranță că ai fi aflat și tu unele lucruri.

— Termin aici și încep cu vecinul de alături. Mulțumit?

— Prea târziu. Bătrânul Văleanu a părăsit acest oraș exact la nouă și șase minute, în dimineața asta. Cu trenul.

— De ce nu l-ați oprit dacă știați? se înfurie iar căpitanul Baltag.

— N-are rost să strigi! Am aflat prea târziu.

— Unde a plecat?

— Ei, uite că asta va trebui s-o afli tu. Și nu o să-ți fie deloc ușor, pentru că s-a dus în nu știu ce comună, la o rudă de-a lui.

— De ce să plece atât de grăbit?! căzu pe gânduri căpitanul Baltag.

— Simplu: nu mai putea să doarmă aici, având alături un mort. Se mai cunosc situații asemănătoare. Chiar în literatura de specialitate...

— Te rog, termină, spuse celălalt destul de calm de data aceasta. Chiar dorești să colaborăm, Adriane?

— Am să-ți răspund după ce o să-mi spui tot ce ai stabilit până în prezent.

— Bine. Dar să nu mi te fâțâi pe-aici! Nu fumezi și nu miști absolut nimic din loc. Îți este clar?

— Chestii elementare, Mariane. Te ascult!

— Și, în plus, să nu mai faci cu mine pe deșteptul!...

*

După ce îl puse la curent cu rezultatul cercetărilor de până atunci, căpitanul Baltag concluzionă:

Iată că nu stăm deloc pe roze. Hematomul din partea occipitală mă pune pe gânduri. Și pe medicul-legist, de altfel. Autopsia o să stabilească mai mult. La prima vedere pare o sinucidere banală. Până nu elucidăm însă toate ipotezele de care ți-am vorbit, ar fi riscant să dăm un verdict... Acum să-mi răspunzi tu de unde ai aflat că cineva l-a vizitat pe Ioniade.

— A, mi-a șoptit o păsărică. Nu cunoști cum se întâmplă pe la noi? Se așază câte una pe streașină și, când s-a odihnit îndeajuns, coboară la geam, cioc-cioc și țin-te informații!...

— Ai promis că ești serios, Adriane. Nu te satisface ce ți-am spus?

— Dacă aș folosi limbajul unui plutonier pe care l-am întâlnit adineaori, ți-aș răspunde că „mai sunt multe de făcut”...

— Aha, Asmarandei!... Ai discutat cu el?

— Vreo jumătate de oră. A aflat azi-noapte o sumedenie de lucruri. Are „stofă” băiatul ăsta!

— Cred și eu. Termină în curând școala noastră de ofițeri, la fără-frecvență. Am cerut deja să mi-l repartizeze în echipă.

Căpitanul Dorobanțu îi relată tot ce aflase de la plutonierul Viorel Asmarandei, apoi conchise:

— Ți-am spus toate astea ca să nu-ți închipui că deținem nu știu ce informații. Niciuna. Ceea ce

cunoaștem e activitatea lui din trecut. Șeful meu, colonelul Pleșoianu, m-a trimis la tine să văd dacă există ceva în neregulă cu moartea asta. Se pare că este. Ar trebui găsit urgent bătrânul Văleanu, să ni-l descrie amănunțit pe individul acela „prezentabil”. Cred că cel mai nimerit ar fi să lași treaba asta plutonierului Asmarandei. Arde de nerăbdare să lucreze. Tu stai de vorbă cu vecinii. De Șuiu am să mă ocup eu. Ce zici, e bine?

— Cu o condiție: data viitoare stabilesc eu ce trebuie făcut!...

*

Când coborî în curte, căpitanul Dorobanțu dădu iar cu ochii de plutonierul Asmarandei.

— Căpitanul Baltag este de părere să vă ocupați de găsirea lui Văleanu. Trebuie adus imediat! îi comunică acestuia.

— O să fac tot ce se poate, răspunse plutonierul.

— Și ce nu se poate! spuse zâmbind cu înțeles căpitanul. Dacă o să am nevoie de dumneavoastră pentru a-i descoperi pe Șuiu, la ce număr de telefon vă găsesc?

Asmarandei spuse un număr și adăugă:

— Oricine mă cunoaște la municipiu.

— Dacă nu vă găsesc la serviciu?

— Puteți nota și telefonul de acasă, spuse el și indică

un alt număr.

— E în regulă. Chiar dacă nu o să fie nevoie să mă sprijiniți în identificarea lui Șuiu, o să vă mai caut. Dacă dați de Văleanu, mă sunați și pe mine la unul din numerele astea?

Dorobanțu îi întinse plutonierului un cartonaș pe care notase atât telefonul de la serviciu, cât și pe cel de acasă.

Plutonierul luă bucățica de carton, o privi câteva clipe și i-o restitui.

— Le-am reținut. Eu nu-mi notez niciodată numerele de telefon... Mă gândesc că s-ar putea să aveți nevoie de cartonașul acesta pentru cineva care nu le poate reține. Cât despre Văleanu...

Căpitanul Dorobanțu se uită la plutonier cu același interes. Era convins că va ajunge un ofițer destoinic. Îi întinse mâna, zâmbindu-i cu căldură.

Capitolul al patrulea

Hariton Gârneci răsuci de două ori cheia în ușa apartamentului, își potrivi nodul la cravată și începu să coboare pe scară. Rar folosea liftul. Ajuns în stradă, se îndreptă grăbit spre micul autoturism „Fiat-850”, parcat cu două roți pe trotuar. Deschise portiera, se dezbrăcă de haină și o aruncă pe bancheta din spate, apoi se așeză la volan. Înainte de a introduce cheia în contact,

deschise geamul portierei din dreapta, în speranța că va mai scăpa de căldura înăbușitoare dinăuntru, și privi ceasul: mai avea șapte minute până la ora șaisprezece, când trebuia să fie prezent la locuința Marei Călin. Buna lui prietenă se chinuise ani de zile până îl obișnuise să respecte cu rigurozitate orele lor de întâlnire. Și câștigase. Hariton. Știa că o întârziere doar de câteva minute ar fi dezlănțuit din partea Marei o furtună de proteste. Or, acum, mai ales acum, nu dorea în ruptul capului s-o supere. Trebuia s-o ducă la Brașov, pentru a se întâlni cu Walther Kohn. Demară grăbit... O pâclă deasă plutea pe străzile Bucureștiului în această după-amiază de vară...

O observă de departe pe Mara, așteptându-l nerăbdătoare pe trotuar, cu poșeta ei mare agățată pe umăr. Reduse treptat viteza și rulă cu grijă pe lângă bordură. Când autoturismul opri în dreptul Marei, acele ceasornicului depășiseră cu un minut ora de întâlnire.

Ea se urcă imediat în mașină, aruncă poșeta pe bancheta din spate, fără să se uite unde va cădea, și nu spuse o vorbă. Nici Hariton Gârneci nu zise nimic. Acceleră progresiv și ocoli câteva străzi până ajunse la șosea. Peste exact douăsprezece minute treceau pe lângă Aeroportul Băneasa. Atent la autoturismele ce începeau să prindă viteză. Hariton semnaliză și se

înscrise pe a doua bandă de circulație.

Mara se cuibărise comod în scaun, își pusese mâinile în poală, cu pumnii strânși, și își pironise privirea pe geamul din dreapta. Părea că n-o interesează absolut nimic. Într-un târziu își ridică umerii și își lăsă capul în piept, dând de înțeles că vrea să doarmă...

Fuselajul argintiu al unui avion gigant îi atrase atenția lui Hariton Gârneci: cobora zgomotos spre pista de aterizare a Aeroportului București-Otopeni. Reveni însă curând cu privirea pe fâșia de asfalt și se preocupă de manevrele ce trebuiau executate.

Lăsă în urmă localitățile înșirate de o parte și de alta a șoselei până la Ploiești. Privise în câteva rânduri cu coada ochiului spre Mara, dar nu îndrăznise s-o tulbure. Coti pe drumul ce ocolea orașul Ploiești și admiră pentru o clipă dantelăria Combinatului petrochimic, ridicat în stânga șoselei. Circulase de multe ori pe acest drum. Cunoștea până și porțiunile cu denivelări mai accentuate. Se bucură că nu era coborâtă bariera de la singura cale ferată care mai exista fără pasaj de nivel și iarăși acceleră până când acul vitezometrului încremeni la optzeci de kilometri pe oră. Nu era grăbit. Avea timp suficient să ajungă la Brașov. Dacă n-ar fi avut desigur vreo pană!

Ocoli pe variantă orașul Câmpina și cu puțin timp înainte de a intra în Comarnic, evită în ultima clipă

ciocnirea cu o căruță, virând cu dibăcie dincolo de axul drumului. Își dădu seama că cei doi cai. Care trecuseră la pas dintr-o parte în alta a șoselei, erau nesupravegheați. Întoarse privirea spre Mara Călin, care continua să doarmă, și constată mulțumit că ea nu își dăduse seama de cele întâmplate. Stătea relaxată, cu capul rezemat de spătarul banchetei. Cu ochii închiși, având genunchii proptiți în bordul mașinii.

Hariton ar fi sesizat din timp intenția cailor aceia nesupravegheați, dacă nu i-ar fi revenit în minte discuția ce o avusese cu Mara cu două nopți înainte...

...Telefonul zbârnâise timid. Hariton obișnuia să-l vâre seara în noptiera de lângă pat, pentru că nu-i plăcea să fie trezit din somn. Îi auzise totuși țârâitul înfundat și își băgase capul sub pernă, încercând să adoarmă din nou. Dar apelul se repetase cu insistență. Aprinsese nervos lumina și-și privise ceasul; trecuse de miezul nopții, iar el nu dormise mai mult de o oră. Deschisese noptiera și ridicase receptorul. De fiecare dată când se întâmpla să fie sunat noaptea, răspundea cu un „Alo!” cavernos, care conținea atâta resentiment, încât mai totdeauna celălalt închidea speriat. Așa procedase și de data aceasta. Numai că la telefon se afla Mara Călin, obișnuită cu metehnele lui. Îi spusese că abia sfârșise convorbirea telefonică cu Walther Kohn, care o anunțase că pleacă spre România. Apoi tăcuse...

Hariton era la curent cu relațiile dintre Mara și Walther Kohn. Înțelesese din cele câteva cuvinte spuse de ea precipitat. Cu un ușor tremur în glas, că Walther venea în România să perfecteze mariajul lor. Așadar, străinul terminase divorțul... în definitiv ea nu refuzase propunerea lui Walther, când acesta o ceruse în căsătorie... Și doar el, Hariton. Îi atrăsese atenția de la început să fie prudentă, să nu-și piardă capul... Un timp îl ascultase. Apoi însă...

Nu-i mai puțin adevărat că și străinul devenise din ce în ce mai insistent. Se părea că o iubea nebunește...

Mara îi ceruse să vină imediat la ea, să-i dea un ultim sfat... Căutase s-o liniștească, dar ea nu-i luase în seamă argumentele prin care încercase s-o convingă că ar fi mai nimerit să aștepte zorile. Se îmbrăcase deci și plecase... O găsise zgribulită în poarta casei, așteptându-l nerăbdătoare. Îi propusese să meargă la el, unde puteau discuta în liniște, dar Mara se împotrivise. Lui nu-i făcea nicio plăcere să dea ochii cu mătușa ei. Mai ales noaptea!... Dormea probabil, pentru că nu-i auzise ca de obicei glasul tânguitor: „Mara, ai mosafiri?” I se făcuse lehamite s-o vadă intrând în camera nepoatei, ținând ca pe-o ofrandă farfuriuțele cu șerbet ori dulceață, puse dichisit pe tava argintată, alături de nelipsitele pahare cu apă rece... Când el ar fi preferat coniac! Mătușa Marei simțise probabil că ceva

nu-i era pe plac, căci, de la un timp, nu mai intra în camera nepoatei când își dădea seama că venise el... Spre bucuria lui Hariton!

...Discutase cu Mara până dimineața. Și fumaseră enorm... în zadar căutase Hariton să-i spună acum că străinul nu era totuși o partidă sigură pentru ea. Că nu reușise să-l cunoască prea bine. Adevărul era că îi părea rău să o piardă pe Mara. Descoperise dintr-o dată că o iubește, că o iubise dintotdeauna. După ce aflase că Walther Kohn o ceruse în căsătorie se hotărâse să-i împărtășească tot ce simte pentru ea. Mara îl privise năucă. Odată cu trecerea anilor, între ei se statornicise o camaraderie, de neînțeles pentru cei care îi vedeau destul de des împreună. El nu-i mărturisise însă niciodată că ar dori să-i fie soție, iar ea luase lucrurile așa cum erau...

Hariton nu-și putea explica din ce cauză se atașase Mara atât de mult de străin. El avea cam aceeași înălțime cu Walther. Ba erau chiar și la chip asemănători. Numai că în locul părului său negru, bogat, al favoriților mari și al mustății negre stufoase, străinul era blond... La un moment dat se gândise că Marei nu-i plăceau bărbații bruneți... Altfel... Nu voia să accepte ideea că ar avea și el o oarecare vină în evoluția relațiilor dintre Mara și Walther...

Manevră volanul cu dexteritate. Tocmai parcurgea

serpentinele de la Posada, deloc ușoare, cu drum în panică, tăiat în buza pădurii, și cu miros pătrunzător de brad...

Mara Călin stătea pe banchetă cu ochii închiși, lăsându-i impresia lui Hariton Gârneci că doarme. Îi spusese lui Walther la telefon că abia aștepta să-l întâlnească și pentru aceasta îl va întâmpina la Brașov. Adăugase că înțelege ce drum greu și obositor are el de parcurs, iar Walther fusese fericit că se vor revedea mai repede cu câteva ore...

Acum se întreba însă neliniștită dacă îl iubește și pe Hariton Gârneci... Dar îl iubise oare vreodată?... Se cunoscuseră de fapt când el se angajase ca translator la institutul unde lucra ea. Nu fuseseră colegi de liceu, așa cum îi spusese lui Walther. Au continuat să se întâlnească și după ce Hariton își schimbase locul de muncă: un simplu telefon și se plimbau, ore în șir, întorcându-se acasă istoviți... Prezența lui o reconforta. Nu se sfia să-i împărtășească bucuriile și necazurile. Iar el avea darul de a o asculta, de a o înțelege... îi povestise totul și despre Walther Kohn. Hariton se bucurase când îi văzuse împrietenindu-se. Nu-i fusese greu să se apropie de Walther, mai ales că știa perfect limba germană... Hariton încercase în mai multe rânduri să dea examen la facultate. Nu reușise și se amuza povestind cât de furios era tatăl său când îi anunța de

fiecare dată nereușita. Bătrânul murise, purtând în suflet neîmplinirea acestei dorinți...

Mara se întreba iarăși – pentru a câta oară? – dacă n-ar face bine să-l refuze cu delicatețe pe Walther. Dar avea oare argumente convingătoare? Nu! constata tot mai mult că îi era imposibil să renunțe al el. Dacă ar accepta să se căsătorească cu Hariton, ar mulțumi-o însă și pe mătușa ei, care nu voia să o știe plecată departe...

O cuprinse din nou teama când își aminti de accesul de furie avut de Hariton în ultima parte a discuției lor de acum două nopți. Nu-i cunoscuse această latură a firii. Se întreba dacă făcuse bine că îl rugase s-o ducă la Brașov cu mașina. Dar insistase și el să meargă. Mara îi promisese în același timp că o să se gândească bine înainte de a alege. Probabil că Hariton ar fi dorit acum, pe drum, să-i spună ce hotărâre a luat. Ea însă, oricât se frământase, nu reușise să se decidă...

Își dădea seama că se afla în cea mai complicată situație din viața el...

Un sentiment de ușurare o cuprinse când observă profilându-se în zare orașul de la poalele Tâmpei...

Capitolul al cincilea

Începuse o ploaie măruntă, ciobănească, ce pătrundea adânc în haine. Vântul sufla în rafale scurte, învârtejind

stropii, lipindu-l de față, de mâini...

Căpitanul Dorobanții își ridică gulerul balonzaidului, își trase pe ochi, cât putu, pălăria și o clipă regretă că se schimbase cu atâta ușurință moda borurilor largi. La început pășise cu grijă, ocolind băltoacele, dar renunțase repede, constatând inutilitatea gestului. Călca acum apăsat, rar, fără să dea importanță umezelii din pantofi. Nu se mai grăbea. Era cuprins de gânduri, gânduri multe, în care Marcel Ioniade ocupa locul principal. Apăruseră semne de întrebare în legătură cu el, iar căpitanul se străduia să găsească răspuns la fiecare.

Raportase colonelului Pleșoianu rezultatul cercetărilor la fața locului. Întreprinse până atunci de echipa căpitanului Baltag. Foarte puține lucruri de altfel. Adăugase că se puneau speranțe în autopsie, pentru clarificarea ciudățeniei acelui hematom. Iar găsirea bătrânului Văleanu putea să aducă date suplimentare pentru a fi descoperit individul care îl vizitase pe Ioniade. Mai erau vecinii, de care se ocupa căpitanul Baltag și un anume Olaru, zis Șuiu, cu care intenționa să discute personal. Relatase totul lapidar, fără tragere de inimă. Văzuse că șeful său îl asculta însă cu atenție, calm și chiar se mirase la un moment dat că nu îi pune mai multe întrebări, cum făcea de obicei. Când Dorobanți terminase ce avusese de spus, șeful se

ridicase de pe scaun și începuse să se plimbe prin birou. Îl întrebase într-un târziu dacă citise cu atenție însemnările lui din vechea agendă. El răspunsese afirmativ. Dar precizase că de acolo nu rezultau decât niște presupuneri, care nu aveau la bază ceva concret, iar bănuiala că unul dintre membrii vechiului grup ar fi scăpat atunci de pedeapsă nu mai prezenta acum nicio importanță, întrucât faptele respectivului erau prescrise. Mai spusese că, dacă Ioniade fusese ucis de cel care, eventual, se sustrăsese în trecut de la arestare, descoperirea acestuia cădea firesc în sarcina organelor de miliție...

Un autoturism apăru în viteză. Dorobanțu îl auzi doar când ajunse la câțiva metri în spatele lui. Avu intenția să se retragă rapid de la marginea trotuarului, dar nu mai reuși: un jet puternic, împrăștiat de anvelope, îl împroșcă de jos până sus. Se enervă, strigă ceva după automobilul vinovat, dar acesta fu învăluit într-o clipă de perdeaua ploii. Își privi hainele și încercă să se scuture pe cât îi fu cu putință. Până la urmă lăsă totul în seama picăturilor curate ce cădeau din înaltul cerului. Plecă mai departe, căutând să-și reia firul discuției ce-o avusese cu șeful său...

Fără îndoială, colonelul Pleșoianu avusese dreptate când îl admonestase pentru atitudinea lui „dezinteresată”. Regreta că îl scosese din sărite. Nu i-ar

fi fost greu să priceapă și singur că descoperirea celui despre care se presupunea că s-ar fi sustras în trecut de la arestare nu urma să fie făcută neapărat pentru a-l trage la răspundere penală. Greșise când judecase astfel. E limpede doar pentru oricine că dacă un individ a desfășurat la un moment dat o anumită activitate potrivnică statului, ar putea într-o altă împrejurare prielnică să acționeze iar. Trebuia deci să se știe cine este...

Își dădea acum seama că nu procedase bine nici când îi reproșase colonelului Pleșoianu nedescoperirea bănuitului atâta timp, dacă într-adevăr credea că există. Cum să fi putut face acest lucru dacă nu avuseseră niciun indiciu concret? Își aminti ce-i replicase șeful său: „Presupunerile sunt bune să-ți construiești ipoteze, căpitane, dar pe baza acestora nu poți trage la răspundere pe nimeni. Abia acum, când murise Ioniade. Apăruse temeiul unor noi cercetări. Era, adică, ocazia verificării presupunerilor de de mult. Colonelul îi atrăsese atenția că aceasta devenea și o obligație morală, nu numai profesională.

Discuția continuase pe un ton aspru. Căpitanul aflase însă o sumedenie de alte amănunte, ce nu erau consemnate în filele acelei agende, și înțelesese că la mijloc era o urzeală complicată, care trebuia lămurită cu toată răspunderea și cât se poate de repede...

Când plecase de la colonelul Pleșoianu era lac de sudoare. Mersese în biroul său de lucru, dăduse câteva telefoane și întocmise adresa către arhivă, în care solicita să i se trimită în cel mai scurt timp toate materialele aparținând cauzei lui Hamilton, Ioniade și a celorlalți. Apoi privise pe geam la ploaia de afară, își luase din cuier balonzaidul și pornise spre birtul „Doi călători" sau „Bufetul Dorobanțul" cum scria pe firmă. Trebuia să pună mâna cu orice preț pe capătul unui fir.

După ce străbătu câteva străzi, Dorobanțu ajunse, ud leoarcă, la bufetul pe care îl căuta. Apăsă pe clanța ușii vopsite într-un verde murdar și intră. Înăuntru plutea un fum gros de țigară. Fu izbit de aerul îmbâcsit, cu miros puternic de țuică și de sosuri. La mesele înalte, cocoțate pe câte un suport metalic, stăteau în picioare mai mulți bărbați, unii deja beți, sprijinindu-se în coate. Era o adunătură pestriță.

Lângă masa din stânga, între geam și tejghea, stătea rezemat într-un cot un bărbat cam de șaizeci-șaizeci și cinci de ani, scund, chel, albit pe la tâmple și neras de multe, foarte multe zile. Avea privirea pironită undeva, în gol, și părea supărat. Între sprâncenele-i rare îi apăruse o cută adâncă. Căpitanul își dădu seama că nu putea fi decât Șuiu și iarăși își aminti de plutonierul Asmarandei, care reușise să-i facă în câteva cuvinte un portret edificator, comparându-i capul cu o bilă de

popice!...

Se apropie degajat de masa lui, încercând să nu atragă atenția celor din jur și, mai ales, să nu pară un intrus într-un asemenea mediu, își dezbrăcă balonzaidul, și-l agăță în cuierul-pom, aflat alături, apoi își rezemă coatele pe tăblia mesei, alegând o porțiune ceva mai curată.

— Salut, nene Olaru, zise căpitanul, zâmbindu-i cu sinceritate, căci se bucura cu adevărat că îl găsise acolo.

Parcă trezit dintr-un somn adânc, bondocul ridică leneș spre căpitan doi ochi tulburi, nedumeriți. Tăcu un timp, vizibil frământat că nu recunoaște figura celui care se așezase atât de degajat la masa lui, și zise flegmatic:

— N-am avut onoarea să te cunosc, tinere. Parol!

Molfăise cuvintele între buze, parcă ar fi mestecat gumă, fără să-și ridice bărbia din palmă.

— Faci mata pe niznaiul. Cum o mai duci?

— Cum s-o duc?... Beau! Că eu dacă nu trag o dușcă într-o zi, nu pot să dorm... Râse ca după o glumă bună, dezgolindu-și cei câțiva dinți care-i mai avea, îngălbeniți de tutun, apoi continuă: Află, matale, că toți oamenii se nasc cu niște talente ascunse. Unii sunt hărăziți să ajungă poeți, artiști ori navigatori celebri. Eu mi-am dat seama de când aveam vreo opt ani că în mine stă ascuns un mare bețiv. Nu mi-a fost prea greu să mă

afirm. Îmi place băutura la nebunie, tinere. Parol!... Și femeile îmi plac, adăugă el repede și iar râse înveselit.

— Se împacă una cu alta?

— Cine să se împace?

— Băutura cu...

— Aaa! înțelese Șuiu... Păi, nu se mai împacă, dar dacă bei un păhărel poți să te gândești liniștit la ce-ți trăsnește prin minte, chiar și la un sân cald, adăugă el.

— Ai ceva împotrivă dacă bem și împreună un rând, nene Olaru?

— Pardon: Ulariu mă cheamă, tinere, iar un pahar nu se refuză niciodată. Se întoarse spre tejghea și strigă, fără teamă că deranjează pe cei de la mesele vecine: Cozdigă, două mari!...

Nimeni nu întoarse privirea spre masa lor. Unii erau preocupați de paharul ce-l aveau în față, alții discutau între ei cu voce tare, fără fereală, astfel că în local era un zumzăit de glasuri.

Privindu-l mai bine, căpitanul constată că Ulariu era destul de treaz, semn că abia reușise să golească primul pahar. Îi trecuse la început prin minte să-l invite la sediu, dar își dădea seama că Șuiu se simțea mai bine în această atmosferă. Și-apoi pe el îl interesa doar o investigație privind starea de spirit a lui Marcel Ioniade din ultima vreme.

Ospătarul Costică, într-un halat ce avusese pe

vremuri culoarea albă, se apropie plictisit de masa lor, cumpănind în mână o tavă de metal inoxidabilă, și lăsă absent două pahare, în care se clătina un lichid gălbui. Un puternic miros de șliboviță izbi nările căpitanului. „Ce-o să mai trăsnesc când mă întorc la birou!” gândi amuzat Dorobanțu și încercă să-și imagineze cam ce ochi va face maiorul Răchită când o să-l simtă că *a băut în timpul serviciului!...*

Hai noroc, nene Ulariu! ridică Dorobanțu paharul și zâmbi.

— Un moment, tinere, un moment, protestă Ulariu, acoperind cu palma lui butucănoasă gura paharului. Zici că mă cunoști, se poate, dar eu nu-mi aduc aminte de mutra ta. Parol! Cum te cheamă?

Amuzat de un gând ce-i venise în clipa aceea, căpitanul Dorobanțu luă o mină ofensată și spuse:

— Bine, bre, bei în crâșma asta de ani de zile, oamenii ăștia te servesc conștiincioși, când termini de băut ești condus cu grijă până la ușă, iar acum îmi spui nici mai mult, nici mai puțin că nu mă cunoști! Cum se numește bufetul ăsta?

— „Doi călători”!

— Eu nu te-am întrebat cum i se spune, ci cum scrie pe firmă!

— Aaa! Dă-l dracului, că n-are nicio importanță!...

— Ba are, că eu sunt șeful ăl mare și am ținut morțiș

să-i dea numele meu.

— Foarte bine, șefule, eu te respect și-mi placi. Parol!... Da, cum zici că te cheamă?

— Păi, nu ți-am spus? Dorobanțu...

— Nu, nu te-am întrebat de numele mare, de ăla mic...

— Adrian.

— Noroc, Adriane, tată! Să fie într-un ceas bun prietenia noastră și, dacă ai de gând să devii un bețiv ca lumea, o să găsești în mine un profesor nemaipomenit...

Ulariu sorbi cu poftă din pahar, plescăi din buze după ce înghiți și puse cu multă grijă paharul pe masă, dar nu-i dădu drumul din mână. Îl ținea între degetul mare și arătător, învârtindu-l ușurel, ca și când l-ar fi descântat.

Căpitanul trase o înghițitură zdravănă și se strâmbă.

— Nu prea ești obișnuit cu tării din astea, șefule, observă Ulariu. Cred și eu: Coniac, Vișchi...

— Fii serios! După astea se dădea în vânt doar sfrijitul ăla de Martei Ioniade, cu care obișnuiești să bei la masa asta mereu.

— Cine, spionul? Ha!... Doar pomenea de ele, zicea că numai din astea băuse, dar acum tot la șliboviță trage; e cea mai curată băutură. Parol!

— Unde-i? Că nu-l mai văd în ultimul timp.

— Vine el, n-avea grijă. Acuși o să pice.

— Bun băiat! tatonă căpitanul sentimentele celuilalt.

— Bun, pe dracu, izbucni Ulariu. O hahaleră!...

— Mie așa mi s-a părut. De ce-i zici „spion”?

— Păi, nu-i?... Sau, mă rog, a fost. A stat câțiva ani buni și închis. El mi-a spus.

— Ce naiba a făcut?

— Un tâmpit! Dădea nu știu ce informații unui englez ori unui american, n-are importanță. L-au prins. Asta a fost cu mulți ani în urmă. Ăla, americanul-englez a șters-o, iar el și ceilalți...

— Au mai fost și alții?

— Măă, da prost ești! Păi, crezi că porcăriile astea se fac de unul singur?! Hai noroc!...

Băură. Căpitanul se apropie de întrebarea decisivă, care trebuia să-i clarifice frământările din ultimul timp ale lui Marcel Ioniade. Se întreba dacă Ulariu, zis Șuiu, cunoștea ceva despre aceste frământări și, mai ales, cum ar fi fost mai potrivit să-i pună această întrebare, pentru ca celălalt să nu simtă că-l trage de limbă? Tăcu. Așteptă ca Ulariu să continue discuția. Era mai bine așa.

— Nu înțeleg de ce nu vine, izbucni pe neașteptate Ulariu. Cam pe la ora asta era aici!...

— Vine el, n-avea grijă, i-o întoarse căpitanul, încercând să-l liniștească.

Observase că Ulariu era frământat de ceva și bănui abia acum că îl îngrijora întârzierea lui Ioniade.

— Eu i-am spus să se potolească, că o s-o încurce,

continuă ca pentru el Ulariu.

— Ce naiba avea de gând să mai facă? întrebă Dorobanțu prea curios.

Brusc Ulariu întoarse fața spre căpitan și-l privi insistent, dispărându-i pentru o clipă somnolența de pe chip.

— Vasăzică, de asta mi-ai venit matale la masă! Ala te interesează, don′ șef, nu prietenia mea. Este? Privi apoi spre pahar, îl luă între două degete și-l duse la gură, dând peste cap ce mai rămăsese înăuntru. Îl trânti pe masă și spuse energic: Adio!...

Dorobanțu se decise să joace ultima carte. Îl apucă de mânecă pe Ulariu și-l smuci puternic, oprindu-l.

— Ascultă, Șuiule, nu încerca să faci pe nebunul cu mine! îi șuieră tăios căpitanul. Stai aici și bagă bine în cap ce-ți spun: Marcel Ioniade a fost asasinat ieri și n-o să mai vină niciodată la masa asta. Pricepi? Pe mine mă interesează să-mi spui cine a putut să-l ucidă!

— Habar n-am, tăticu! Parol!... Eu sunt un amărât de bețiv și nu mi-e rușine s-o recunosc. Cine mă ia în seamă?...

Turuise vorbele cu intenția vădită de a câștiga timp. Își rotea ochii neliniștit. Se observa că era speriat. Nu se putea înțelege dacă se înspăimântase de atitudinea tânărului de lângă el ori de uciderea lui Marcel Ioniade. Poate că de amândouă la un loc.

— Nu face pe prostul că nu-ți merge! șopti aspru Dorobanțu.

Șuiu îl privi din nou și-l întrebă obraznic:

— Ia zi-mi cine ești matale de fapt, că te legi de mine?

Căpitanul vârî mâna în buzunarul hainei și își scoase legitimația.

— Privește aici. Nu te-am mințit când ți-am spus cum mă cheamă. Sunt căpitan de securitate.

— Mă rog, ce-am eu cu treaba asta?!...

— Ți-am spus că cineva i-a luat viața lui Ioniade. Vreau să-mi spui cine a putut-o face. Stai cuminte, că te dai în spectacol!

— Am spus că nu știu. Nu știu și gata, repetă el, părând că se mai trezise.

— Ai afirmat adineauri că l-ai îndemnat să se potolească, să n-o pățească. Ce voiai să zici?

— Păi, dacă înjura de mama focului după ce bea un păhărel-două și amenința că o să dea în gât nu știu pe cine...

— N-a pronunțat niciodată vreun nume?

— Păi, dacă l-aș fi aflat, nu vă spuneam? l-am întrebat eu, dar...

— Ce-i reproșa ăluia?

— Ioniade îi ceruse niște bani. Așa am înțeles eu. Nu știu cât. Celălalt îl tot amâna. De asta îl înjura și repeta întruna că o să-i arate de ce este el în stare. Am dedus

eu că era unul din ăia de-ai lui. Dar nu sunt sigur. Parol!...

— Ai ceva împotrivă dacă mai bem împreună câte o jumătate?

Capitolul al șaselea

— Mara, sunt fericit că te întâlnesc, Mara! strigă bucuros Walther Kohn, sărind sprinten din autoturismul murdar, ce abia oprise în fața hotelului „Carpați” din Brașov. Cuprinse apoi protector umerii iubitei sale și o sărută.

— Ai călătorit bine, Wal?

— Aproximativ, răspunse el evaziv, dorind să ascundă întâmplarea neprevăzută ce-o avusese pe șosea și sub a cărei impresie se mai afla încă.

— Wal, ai avut neplăceri pe drum? insistă femeia, vizibil îngrijorată, strângându-se mai tare sub brațul lui ocrotitor. Nu-i scăpase umbra ce-i întunecase fața pentru o clipă, O contrariase întârzierea lui și intui că nu fusese întâmplătoare.

— Nu departe de aici am avut un mic incident, recunoscu el. Un nepriceput mi-a intrat în față cu mașina, în timp ce eu îl depășeam. Ca să evit ciocnirea, am fost nevoit să intru în șanț. „Jaguarul” meu a făcut o piruetă și s-a întors în direcția din care veneam. După

cum observi, s-a înfundat puțin aripa din dreapta.

— V-ați ciocnit deci.

— N-a fost cine știe ce, însă celălalt a insistat să așteptăm... miliția. Susținea că nu-i vinovat.

— Acum îmi explic întârzierea ta. Bine că nu ți s-a întâmplat nimic.

— Îmi cer scuze pentru întârziere. Aș fi ajuns mai devreme, însă organele voastre de ordine dau prea mare importanță unor accidente mărunte; au ținut morțiș să-mi demonstreze că nu eu sunt vinovat. Celuilalt i-au ridicat permisul de conducere pe timp de două luni.

— După cele întâmplate merita!

— Dacă ar fi fost de față, bunica mea ar fi dat cu siguranță o interpretare mistică evenimentului. Parcă o și aud spunând, în timp ce ar fi privit speriată la mașina îndreptată cu botul spre direcția în care veneam: „Întoarce-te, băiatule, că n-o să-ți meargă cum trebuie!”

Râse din toată inima, iar când ajunseră în partea stângă a limuzinei, împinse cu piciorul portiera, uitată deschisă în momentul coborârii.

— De la ora șapte și ceva te așteptăm în fața hotelului. Hary m-a adus de la București cu mașina lui. Zicând aceasta, Mara își roti privirea și, dând cu ochii de Hariton Gârneci, îi făcu semn să se apropie. Când acesta ajunse lângă mașină, ea îl apostrofă: Ce te-ai oprit acolo,

Hary?!

Gârneci surâdea imperceptibil. De fapt avea în permanență un zâmbet în colțul gurii, ca și când ar fi fost satisfăcut de tot ce-l înconjoară. Stătuse lângă intrarea în hotel și privise amuzat scena întâlnirii dintre străin și Mara. Constatase, pentru a câta oară?, că cei doi se potriveau de minune. Abia când Mara îl strigase, catadicsise să se apropie. Ocoli botul mașinii și îi strânse mâna lui Walther Kohn.

— Bine ai venit, Wal! Cum ai călătorit?

— Tocmai îi explicam Marei despre un mic incident pe lângă Făgăraș. În rest...

— Dă-mi voie, Walther, să-ți fiu o gazdă agreabilă, se oferi Hariton. Îmi trebuie însă pașaportul tău pentru a rezerva o cameră.

— Mulțumesc, Hariton, întotdeauna ai fost amabil. Poftim, îi întinse el pașaportul.

— Iei ceva din mașină, Wal? întrebă Mara.

— Doar o mică valiză. Am să cobor mai târziu să iau ce îmi mai trebuie și s-o parchez undeva.

— Nu trebuie să te deranjezi, interveni Hariton. Rămâi cu Mara, iar după ce rezolv eu cu camera, revin să parchez mașina. Ce valiză vrei să iei acum?

Walther deschise portiera din spate și apucă de mâner o valijoară de voiaj, din piele roșcată, dar Hariton Gârneci se grăbi să i-o ia din mână.

— Te rog, Wal, ocupă-te de logodnica ta. Apoi se aplecă spre el și îi șopti la ureche conspirativ: Ești musafir doar!... Și nu-i politicos să-i dai impresia Marei că ești preocupat de altceva.

— Ce șușotiți acolo? se prefăcu Mara curioasă.

— Hary nu vrea să se dezmintă, draga mea. Ești tare amabil, prietene. Poftim cheile mașinii. Mergem, Mara?

— Așteptați-mă la lift, strigă Hariton în urma lor.

Înconjură autoturismul și, cu o dexteritate deosebită, Verifică ușile și portbagajul, după care, cu valijoara în mâna stângă și cheile mașinii în dreapta, intră în holul larg al hotelului. Privi cu coada ochiului în direcția liftului și constată că străinul și Mara se opriseră acolo, discutând aprins. Se îndreptă cu pași rari spre recepție, jucând în palmă cheile mașinii. Privea absent în dreapta și în stânga, continuând să surâdă. Zâmbi recepționerei platinate. Care stătea într-un fotoliu, picior peste picior, și trăgea cu sete dintr-o țigară cu filtrul alb. Părea indiferentă.

Hariton puse valijoara pe pupitrul lat, în așa fel încât să se poată vedea eticheta cu numele prietenului său străin, convins că va face impresie, aruncă alături, neglijent, cheile mașinii, apoi scoase tacticos din buzunarul interior al hainei pașaportul lui Walther și spuse într-o germană impecabilă:

— O cameră cu un pat, baie, televizor, radio, telefon,

frigider și... celelalte.

Femeia dădu drumul unui șuvoi de fum prin colțul gurii, dirijându-l spre tavan cu buza de jos, întinse mâna după pașaport și-l deschise la datele de identitate, apoi îi răspunse în aceeași limbă:

— Îmi pare rău, domnule Kohn, dar nu îmi este prea clar ce ați dorit să înțelegeți prin... „celelalte”. Vă pot informa că vă stăm la dispoziție cu tot ce-ați solicitat, până la... acest ultim cuvânt.

Blonda vorbea în vârful buzelor, făcându-ți impresia că zâmbește în permanență.

Amuzat de replică sau poate de faptul că fusese confundat cu străinul, Hariton Gârneci râse cu poftă, încât o molipsi și pe recepționeră. Scoase din buzunarul hainei un pachețel, cam cât o cutie de chibrituri, și i-l oferi.

— Chiar dacă o să fiu nevoit să renunț la... „celelalte”, adăugă el insinuant. Este o mică atenție pentru o fată frumoasă.

Femeia desfăcu pachetul și, când observă sticluța cu parfum „Chanell”, îi zâmbi afabil. Se ridică în picioare și apucă un cartonaș din stânga ei, pe care i-l întinse lui Hariton.

— Îl completați acum sau...

— Cobor mai târziu să parchez mașina. Îmi face plăcere să mai schimb o vorbă cu dumneata.

Primi cheia camerei din mâna recepționerei, o mână moale, catifelată, apucă valijoara și dădu să plece, dar observă că femeia îl prinsese de valiză.

— Ați uitat cheile mașinii, domnule, îi făcu ea semn cu ochii spre tuiul de chei lăsat pe pupitru și râse ca de o glumă bună.

Hariton, cu o privire recunoscătoare, luă cheile, se întoarse apoi și plecă agale spre lift, fără să observe că recepționeră îl urmărea amuzată, admirându-i alura de sportiv.

Mara Călin îl ținea de braț pe Walther Kohn, privindu-l cu dragoste. Nici nu observară când Hariton apăru lângă ei. Acesta le făcu semn să-l urmeze. Intrară toți trei în lift, iar Hariton apăsă pe butonul de la etajul al doilea.

— Ai camera două sute patru, Walther. Am luat-o pe numele meu, dar întrucât Mara o are pe cea de alături, adică două sute cinci, și fiindcă bănuiesc că vreți să fiți cât mai aproape... Sper că n-am greșit cu nimic! Poftiți cheile!

— Hary, îți mulțumesc încă o dată! murmură Walther cu căldură și-i zâmbi.

— Să știți că mie mi-e o foame de lup, se lamenta Mara, răsfățându-se.

— Și mie! spuse Walther.

— Nu spun că mie nu mi-ar fi foame, zise și Hariton,

dar trebuie să parchez mașina. Tu, Walther, cred că vrei să faci un duș și să te schimbi. Acum este ora nouă... Ce-ați spune dacă ne-am întâlni în hol peste o jumătate de oră?

Nimeni nu obiectă. Liftul opri la etajul al doilea, iar străinul și Mara coborâră. Hariton îi dădu valiza lui Walther și îi spuse că el era cazat deasupra lor. Urcă până la etajul al treilea, dar nu coborî. Apăsă pe butonul de parter și liftul execută prompt comanda.

Când trecu prin hol îi făcu un semn prietenesc cu mâna recepționerei platinate și ieși în stradă. Trase aer în piept și pipăi satisfăcut cheile mașinii. Le scoase din buzunar, deschise portiera și se trânti pe canapeaua moale. Privi câteva minute bordul cu nenumărate aparate și butoane. Introduse cheia în contact și motorul porni la prima răsucire. Nu îl conducea pentru prima dată. Băgă în viteza întâi și rulă ușor. Mașina fu destul de ascultătoare. Ambală și semnaliză la dreapta, cotind spre parcare. Reuși să găsească un loc aproape de „Fiat”-ul lui. Răsuci cheia, întrerupând contactul și uruitul uniform încetă. Nu coborî. Privi cutiuța dintre banchete, în care se aflau o mulțime de fleacuri care ar fi putut tenta pe un eventual spărgător de autoturisme și aruncă peste ele o piele de căprioară, din cele folosite pentru șters caroseria. Se întoarse spre bancheta din spate și privi totul cu un ochi grijuliu. Întinse mâna și

aranjă câteva obiecte, iar când fu convins că totul este în ordine trase frâna de mână, ieși din mașină și încuie portiera, după care se îndreptă cu pași legănați spre intrarea în restaurantul hotelului.

Căută o masă mai retrasă, departe de orchestră, într-un colț, aproape de intrare și îi făcu semn unui ospătar. Când acesta se apropie, Hariton îl întrebă dacă este în măsură să pregătească o cină festivă pentru trei persoane, arătându-i masa la care voia să se așeze. Ospătarul întrebă la rândul său ce meniu ar dori să fie pregătit, dar Hariton îl asigură că are totală încredere în priceperea lui.

— În orice caz, adăugă el, la sfârșit șampanie. Bine frapată!

*

Completarea cartonașului dat de recepționeră cu datele personale ale prietenului său, Walther Kohn, nu-i răpi lui Hariton Gârneci mult timp.

— Mâine dimineață mi-ar părea rău să vă deranjez, i se adresă recepționerei. Plec devreme. Poate fi plătită camera acum?

— Credeam că nu sunteți atât de grăbit, murmură aceasta și în glas i se putea observa o ușoară undă de regret. Puteți plăti, desigur.

— Vă promit că mă reîntorc peste câteva zile. Plătesc în valută? o întrebă el în glumă.

— Îmi făcusem impresia că nu aveți intenția să mă îngreunați cu nimic. Sper că aveți bani românești.

Hariton scoase portmoneul, extrase câteva bancnote aproape noi dintr-un teanc gros și le întinse degajat. Așteptă până ce i se completă chitanța, iar când o primi, spuse:

— Opriți restul pentru... „celelalte”.

— Am avut, de asemenea, impresia că nu aveți de gând nici să mă jigniți...

— Se înțelege! o opri Hariton grăbit. Când o să revin...

Nu mai continuă. Se îndepărtă repede, tăind posibilitatea recepționerei de a-și manifesta indignarea în prezența lui.

*

Cina fusese strașnică. Ospătarul se dovedise neîntrecut.

Apăruse mai întâi cu un platou de argint, peste care era pus un șervet din pânză albă, apretat. Îl așezase pe masă, cu o eleganță exagerată. Pe platou se aflau trei pahare cu țuică galbenă, tartine cu icre de Manciuria, raviole cu icre negre, totul ornamentat cu mult gust. Urmară, la intervale supravegheate cu atenție de ospătar, ficat de pasăre, cârnăciori oltenești, crenvurști liliput, morun la grătar cu garnitură. Toate acestea fuseseră stropite cu vin alb de Târnave.

Timpul se scursese repede. Cei din jur nu mai

dăduseră atenție, după o vreme, veseliei de la masa aceea din colț, de lângă care un ospătar nu se dezlipise decât ca să mai aducă câte ceva de la bucătărie ori de la bar. Acum tocmai venea cu un castron cu salată de fructe.

— Cine mai mănâncă și salata asta? izbucni oarecum speriată Mara Călin.

— Ce intenționați să mai aduceți? întrebă Hariton Gârneci, privind spre ospătarul vizibil mulțumit de meniul pe care reușise să-l pregătească.

— M-am gândit la un tort de ciocolată ori înghețată, câte o cafea, un coniac mic – avem unul de Segarcea, o minune! –, iar la sfârșit. Șampania. Aveți altă propunere?

— Eu vreau doar tort, spuse Mara, uitându-se galeș spre logodnicul ei.

— Eu mai vreau vin. Decretă sentențios Walther, apoi trec la cafea și coniac. Pe urmă șampania!

— Mai avem până la ora închiderii? îl întrebă Hariton Gârneci pe ospătar.

— Nu vă faceți niciun fel de problemă cu asta. Aveți destul timp...

Lui Walther îi sticleau ochii. Hariton fusese cel mai cumpătat, având grijă ca cei doi să se simtă bine. Făcu semn ospătarului și, când acesta veni aproape, îi șopti:

— Când aduci șampania, o lași pe seama mea. Îmi

place să mă ocup personal de ritualul ei.

Ospătarul îi făcu semn că a priceput. Era obișnuit cu ciudățeniile clienților. Plecă să aducă coniacul și cafeaua. Se întoarse și cu șampania „Alba Iulia”.

Când terminară de băut coniacul și cafeaua, Hariton Gârneci atrase atenția comesenilor săi, care sporovăiau necontenit, să fie o clipă atenți și îi anunță:

— Șampania am s-o servesc eu. Niciodată n-am lăsat pe altcineva să se ocupe de treaba asta. Cere foarte multă îndemânare...

Zicând aceasta, se ridică de la masă, încercând să fie stăpân pe mișcările lui. Simți totuși o scurtă amețeală. Băuse cam mult! Privi spre masa de la care plecase: nici stră inul și nici Mara nu dăduseră prea mare importanță hotărârii lui. Observă că cei doi nu îi regretau lipsa. Se vedea cu ușurință că erau bucuroși să rămână singuri, să se privească nestingheriți.

Nu dură mult până când desfăcu dopul sticlei de șampanie și nici zgomotul desfundării nu atrase prea multe priviri. Turnă atent lichidul spumos, aranjă cupele pe o tavă de argint, pregătită de ospătarul zelos și se înființă la masă, dând o importanță deosebită gestului său. Așeză fiecăruia cupa în față, o ridică pe a sa și toastă:

— Pentru fericirea ta, Mara! Succes, Walther!

Băură toți. Până la fund.

Walther Kohn ridică privirea și întâlni ochii lui Hariton Gârneci. Își dădu încă o dată seama că totuși ceva nu-i plăcea la prietenul său. Probabil ochii lui mari, inflexibili, ori zâmbetul ironic ce-i flutura pe buzele crispate. Și în seara aceasta Hariton îl corectase în exprimarea unor cuvinte. Ca și altădată. E drept că o făcea elegant, interesându-se cam cum ar trebui să se pronunțe corect cuvântul respectiv, dar Walther avea senzația că este ironizat, luat peste picior.

— Spune-mi, Hary, cine-i individul căruia i-ai trimis scrisoarea pe care mi-ai dat-o data trecută?

— Nu ți-am spus? Un prieten de afaceri al tatălui meu.

— Interesant! Mi-a făcut impresia că îl preocupa doar persoana ta.

— Te-a căutat?

— Bineînțeles. Îți spun sincer că tipul nu mi-a plăcut. Zicea că ai un cont la nu știu ce bancă din Elveția.

— Știam. Cât?

— Nu mi-a spus și nici eu nu l-am întrebat, continuă Walther pe un ton cam acru. M-a surprins faptul că acel cont nu era pe numele tatălui tău. Cel puțin așa mi-a precizat prietenul acela. Te rog să nu îmi mai dat altă dată asemenea scrisori. Trimite-i-le direct. N-aș vrea să fiu vârât în cine știe ce... Ți-a trimis o scrisoare. Poftim!...

— Aș propune să facem o scurtă plimbare în noapte,

sugeră Hariton, dorind să schimbe sensul discuției. Luăm puțin aer. Cum se comportă mașina ta, Walther?

— Excelent, dar nu cred că aș putea conduce în starea aceasta, mărturisi el. Cred că am cam întrecut măsura. Mi-a plăcut vinul ăsta al vostru...

— Dacă nu ai nimic împotrivă, se grăbi Hariton să-l scoată din încurcătură, am să conduc eu. Mă simt în formă. Plimbarea asta mi-ar prinde bine; mâine dimineață plec devreme spre București. M-am gândit să mergem cu mașina mea, numai că o să stați puțin cam înghesuiți pe bancheta din spate.

— Și ce-i cu asta, râse Walther, la gândul că în felul acesta are să stea foarte aproape de Mara. Hai să facem plata.

— Totul este aranjat, rosti Hariton.

— Cum adică?!... Nu, masa o plătesc eu, încercă el să protesteze.

— Lasă. Vom mai avea prilejul să discutăm aceste amănunte. Doar nu pleci din România până ce nu vă căsătoriți, nu?...

*

O lumină palidă, lăptoasă, apărea treptat deasupra crestelor înalte ale Vârfului Gurguiata. Erau primele semne că se iveau zorile, când serpentinele de la Posada de pe Valea Prahovei își dezvăluie întreaga splendoare.

Autoturismul oprit la marginea șoselei, un „Fiat”-850,

părea în pană. Motorul îi era oprit și luminile stinse. Umbra înaltă, masivă, a unui bărbat ce sta cu o mână pe portiera deschisă și cu alta rezemată de capotă, părea a unui om beat sau care nu se simțea bine. Avea capul aplecat și umerii ridicați, din care cauză nu i se distingea nici fața. Îți dădea impresia că, dacă nu s-ar fi sprijinit în mâini, nu se putea ține pe picioare.

Mai stătu așa câteva clipe, apoi ridică încet capul și privi îngrijorat într-o parte și în alta, ca și când ar fi sperat să primească ajutor de la vreun automobilist. Din locul acela însă, cu vedere deschisă spre ambele capete ale șoselei șerpuite, nu se observau farurile nici unei mașini. Era prea devreme.

Se aplecă spre bord al „Fiat"-ului, introduse cheia în contact și o răsuci. Motorul porni după câteva opinteli, apoi duduitul lui uniform se pierdu în pădurea din apropiere...

Cel aflat la volan ezită să introducă maneta în viteză. Să nu se fi simțit încă stăpân pe reflexe?

În sfârșit, se auzi un scrâșnet de roți dințate, lucru destul de nefiresc pentru o mașină ascultătoare, cum este, de regulă, această marcă, după care „Fiat"-ul se puse în mișcare, rulând din ce în ce mai repede pe panta șoselei. Cel de la volan însă se dovedea foarte neîndemânatic, pentru că nu urmărea exact fâșia dreaptă a asfaltului. În clipa când ajunse într-o porțiune

de șosea unde parapetul lateral de sprijin lipsea, mașina părăsi asfaltul și se rostogoli în prăpastia din dreapta.

Un zgomot de metal lovit de stânci se auzi timp de mai multe clipe, tot mai îndepărtat, apoi se zăriră jos, destul de departe, flăcările unui incendiu...

Un fum gros de benzină, vopsea și cauciuc ars urcă repede spre buza șoselei...

Capitolul al șaptelea

— Salutare. Sherlock Holmes, zise voios Adrian Dorobanțu, intrând ca o furtună în biroul căpitanului Baltag.

Observă însă că acesta nu era singur. La o masă alăturată stătea un alt ofițer, care se chinuia să consemneze într-un proces-verbal declarațiile contradictorii ale unui individ negricios și guraliv, așezat pe un scaun în fața sa. Își dădu seama că entuziasmul lui era desuet.

— Vino cu mine, Adriane, spuse înnegurat căpitanul Baltag, întinzându-i o mână moale și ieși din cameră, fără să verifice dacă cel chemat îl urma sau nu. Ajuns pe culoar, se îndreptă spre ușa imediat alăturată. Era deschisă. Băgă capul înăuntru și, văzând că nu-i nimeni, intră. Se trânti oftând pe un scaun: Spune repede că-s pe jar!...

— Ascultă, Marian, câți lucrează la voi într-un birou?

— Doi... trei... uneori patru... Dar asta nu-i treaba ta. Treci la ce te doare. Repede, că n-am timp...

— Și cum vă descurcați când cercetați mai mulți indivizi deodată?

— Ne descurcăm, fiindcă suntem isteți, bravă Baltag. Ai de gând să faci vreun studiu sociologic?

— Zău, nu înțeleg cum procedați când trebuie să interogați inculpații aceleiași cauze.

— Săptămâna trecută cercetam cu un coleg doi indivizi în cauze diferite, începu Baltag să relateze. Eram amândoi convinși că respectivii nu se cunoșteau între ei. La un moment dat cel cu care discutam eu nu și-a mai adus aminte de ceva. Nu rețin ce anume, un fleac. Numai ce-l văd că se întoarce spre cel de la masa vecină, îi spune pe nume și-i cere lămuririle de care avea nevoie... Se mai întâmplă. Dar sunt absolut convins că n-ai venit la mine pentru asta. Te anunț că sunt așteptat la Serviciul medico-legal al județului!

— Te însoțesc! Am stabilit doar să colaborăm. Mergem?

*

— Doctore, spuse Baltag, întinzând mâna medicului-legist, cu care era prieten de mulți ani, îți prezint pe căpitanul Adrian Dorobanțu de la securitate. De la o vreme constat că arde de nerăbdare să pătrundă și în

tainele muncii de miliție. Se pare că îl preocupă în mod deosebit problemele din competența judiciarului.

Medicul, un bărbat vioi, nu prea înalt, slab, cu o pereche de ochelari enormi ridicați pe frunte, întinse mâna spre Dorobanțu și, zâmbindu-i, îi zise:

— Am auzit de dumneavoastră.

— Sper că nu de la prietenul meu aici de față. Am constatat că în ultimul timp intenționează să mă... discrediteze.

— Nu. V-am citit un articol pe care l-ați publicat în „Revista română de drept”. Sunt abonat la ea. Era ceva în legătură cu anumite cauze generatoare de fenomene cu periculozitate socială deosebită. Cu câteva lucruri n-am prea fost de acord.

— Vă stau oricând la dispoziție pentru o discuție contradictorie, tovarășe doctor. Asemenea dispute nu au menirea decât să scoată la iveală adevăruri.

— Eu v-aș ruga să amânați controversa pentru altă dată, interveni Baltag. Am venit să aflăm concluziile din raportul de expertiză medico-legală privind pe Marcel Ioniade. M-ai făcut să înțeleg la telefon că ai niște noutăți. S-auzim!

— Pe mine m-ar interesa mai întâi, interveni căpitanul Dorobanțu, să ne spuneți dacă neofalină cu care a vrut să-și spele costumul Marcel Ioniade putea constitui doza letală a toxicului care i-a curmat viața.

— Ce-ai spus?! se repezi Baltag. Fii atent, doctore, cu ce termeni ne învăluie! Eu ți-aș propune să ne dai concluziile scrise și să plecăm. Cu el n-o scoți ușor la capăt, ascultă-mă pe mine...

— Mai întâi, tovarășe Dorobanțu, mi-ați pus două întrebări într-una singură, zise calm medicul.

— Nu te mira: așa-mi face și mie, strecură Baltag.

— Voi încerca să răspund pe rând la fiecare în parte, continuă doctorul, fără a lua în seamă „înțepătura” ofițerului de miliție. Prima: da, neofalină, într-o încăpere închisă și în cantitatea folosită de victimă, poate constitui doza letală a unui toxic puternic. A doua: toate simptomele aparente pledează pentru moartea lui Marcel Ioniade prin asfixie; ochii și nasul iritați, pupilele dilatate, paloarea exagerată a pielii, petele roșii-deschis observate pe părțile cutanate și pe mușchii coapselor, iar când i-am cercetat plămânii...

— Nu-mi placi, doctore, nu-mi placi! izbucni căpitanul Baltag. De fiecare dată când mi-ai pledat cu atâta elocvență pentru o certitudine, mi-ai venit cu câte un „dar”. Ai cumva și acum vreunul?

— Din păcate, am, căpitane, recunoscu medicul, coborând timbrul vocii. Hematomul din partea occipitală!

— Iar te legi de hematomul acela?! N-am stabilit împreună, când am făcut cercetarea la fața locului, că

este determinat de lovirea victimei cu capul de ușă?

— Fii serios! Nici tu n-ai fost convins atunci că putea să se lovească în acel loc. În mod normal hematomul ar fi trebuit să fie mai jos cu câțiva centimetri, iar la autopsie s-a dovedit a fi cauzat de o lovitură destul de puternică...

— Iartă-mă, doctore, că insist. O fac nu pentru a te contrazice, ci pentru a mă convinge pe mine, odată mai mult, că există cineva care a determinat moartea lui Marcel Ioniade. Așadar, acel cineva l-a lovit în cap cu un corp contondent, apoi l-a rezemat de ușă, să se creadă că s-a lovit singur, după care drăgălașele de gaze toxice emanate de neofalină au desăvârșit ticăloșia. Cine să-l fi lovit?

— La autopsie nu am dat peste numele făptașului, îi zâmbi medicul-legist. Ceea ce pot însă să-ți spun cu precizie, căpitane, este că aspectul acesta trebuie neapărat și foarte repede clarificat în anchetă. Și că acest lucru nu va trebui să-l fac eu...

Zâmbi și Baltag, dar mai mult cu o strâmbătură amară.

— Păcat, replică el. Când a survenit moartea?

— Între șapte și zece dimineața.

Dorobanțu privi surprins spre căpitanul Baltag. Amândoi făcuseră presupunerea că Marcel Ioniade decedase mult mai târziu. Cele stabilite la autopsie

complicau și mai mult lucrurile. Era greu de presupus că victima începuse să bea cu noaptea în cap, pentru ca între șapte și zece să se îmbete tun. Baltag întinse mâna după raportul medico-legal și-l frunzări preocupat de un gând.

— Poftim, spuse el înciudat, doi virgulă patru la mie alcool în sânge.

— Ce i-am găsit eu în stomac, interveni medicul-legist, bănuiam că va urca serios cifra asta. Parcă ar fi băut coniac cu vadra...

— Coniac ați spus?! se precipită căpitanul Dorobanțu.

— De ce vă mirați? E o băutură acceptabilă încă!...

— Pentru că Marcel Ioniade obișnuia să bea în ultimul timp numai „Șliboviță".

Căpitanul Baltag tresări imperceptibil când auzi despre această preferință a lui Ioniade. Își dădu seama înciudat ca prietenul său aflase iarăși niște lucruri pe care nu i le comunicase. Nu spuse însă nimic. Continuă să citească preocupat întregul raport de expertiză medico-legală. Ar fi dorit să-i pună imediat câteva întrebări căpitanului Dorobanțu, dar se abținu. N-avea rost să abuzeze de amabilitatea doctorului, care era destul de ocupat. Când termină de citit, interveni în discuția ce se înfiripase între cei doi:

— Doctore, niciodată nu ai consemnat atâtea amănunte într-un asemenea act. Lucrurile s-au încurcat

și mai mult. Mergem. Adriane?...

*

— Ascultă, răbufni căpitanul Baltag, în timp ce se îndrepta spre sediu împreună cu Adrian Dorobanțu, de unde știi că Marcel Ioniade obișnuia să bea numai „Șlibovită"?

— Garsoniera lui Ioniade e sigilată?

— Bineînțeles.

— Ai cheia?

— Ei, bravo! Și tu ai impresia că noi doi putem intra când vrem în casa victimei! Ce-ai dori să cunoști?

— Ai dat acolo peste vreo sticlă de coniac?

— Nu-mi amintesc.

— Nu-ți amintești, pentru că nu te-a interesat acest aspect. Stabilește!

— Știi ceva, Adriene?... Nu duc lipsă de ordinele altora. Am eu șefii mei, așa că...

— Am convenit să colaborăm.

— Bineînțeles, bineînțeles. Eu te țin la curent cu tot ce-am aflat, iar tu... De unde știi că Ioniade obișnuia să bea doar „Șlibovită"?

— Am aflat de la Ulariu, zis Șuiu. Ăla despre care ți-am spus că se întâlnea destul de frecvent cu Ioniade într-un birt nenorocit. Asmarandei n-a dat încă de urma bătrânului Văleanu?

— Încă nu. Parcă a intrat în pământ. Bănuiești cumva

că și acest bătrân este amestecat?

— Am spus eu așa ceva?

— Păi, tu nu-mi spui nimic. De ce nu m-ai informat imediat despre chestia cu „Șlibovița”?

— Când? Tu ești tot pe fugă.

— Îți atrag atenția că dacă în continuare nu-mi spui tot ce afli...

— Am primit ordin să nu influențez cu nimic cercetările pe care le întreprinzi.

— Nu crezi că informația asta m-ar fi ajutat?

— Nu cred. Nici eu nu am dat importanță acestui amănunt până acum. Dacă medicul nu descoperea coniac în stomacul victimei...

— Mda! mormăi, cum îi era obiceiul, Baltag. Mă tot gândesc la sticlele alea de coniac. Unde-or fi?...

— E bine spus „sticlele”, pentru că, după cum afirmă doctorul, ingurgitase o cantitate serioasă.

— Și asta cu noaptea în cap!

— Ei, vezi? Multe lucruri sunt de clarificat, Mariane. Când ziceam eu că e o treabă neplăcută!...

*

Dorobanțu deschise ușa brusc și pătrunse în anticamera colonelului Pleșoianu. Fu întâmpinat de privirile întrebătoare ale secretarei, o femeie de circa cincizeci de ani, nu prea înaltă și destul de plinuță.

— Sărut-mâna, tovarășa, „Bătrânul” e ocupat?

— Trebuie să iasă căpitanul Scarlat; a intrat cam de mult. Luați loc!...

Căpitanul Dorobanțu nu auzi îndemnul ori nu-i dădu importanță. Începu să se plimbe agitat de la ușă la geam, preocupat de amănuntele reieșite din raportul medico-legal. Era vorba într-adevăr de crimă? Fără îndoială că nu raportul respectiv trebuia să dea răspuns la această întrebare. Totuși Marcel Ioniade murise asfixiat! Dacă era vorba de o crimă, trebuia neapărat să existe și un criminal, nu? Cine-i acesta? Căpitanul Baltag precizase, cu competența lui caracteristică, că cercetarea la fața locului nu a evidențiat absolut nicio urmă de violență pe corpul victimei, iar raportul medico-legal confirmase aceasta. Ce se poate deduce de aici? Că dacă într-adevăr cineva i-a curmat viața, acela trebuia să fie un cunoscut de-al lui Ioniade i-a dat drumul în casă probabil și au băut împreună... Unde să fie însă sticlele de coniac? Va afla în curând de la căpitanul Baltag. Acesta a și plecat spre casa victimei, împreună cu procurorul...

Tot meditând astfel, Dorobanțu ajunse la concluzia că trebuia să pătrundă cât se poate de repede în anturajul lui Marcel Ioniade. Dacă l-a ucis cineva din vechiul grup, cum presupunea colonelul Pleșoianu, trebuia să dea urgent de urma celorlalți. Numai că dosarele cerute de la arhivă nu-i fuseseră încă trimise. O să raporteze șefului, odată cu rezultatele autopsiei, și acest lucru.

Chiar îl va ruga să uzeze de autoritatea-i recunoscută, pentru a determina să i se trimită mai repede acele dosare...

Într-un târziu privirea i se opri pe chipul îmbătrânit al secretarei lor, *tovarășa*, cum obișnuiseră s-o numească. Era singura femeie din serviciu și toți îi spuneau astfel. „Bună dimineața, *tovarășa!...”; „Tovarășa,* e cineva la șef?...” Iar *tovarășa* răspundea firesc și i s-ar fi părut poate ciudat dacă cineva i-ar fi pronunțat numele. Se obișnuise cu acest, hai să-i spunem, al doilea nume, iar când, de pildă, ridica receptorul, se prezenta: „*Tovarășa* de la patru, cu cine doriți”? întreba întotdeauna pe cel care suna cu cine vrea să vorbească, ca și când ar fi fost convinsă că pe ea nu o caută nimeni. Sau, când trebuia să transmită cuiva vreun ordin urgent: „Alo! *Tovarășa* la telefon. A ordonat colonelul Pleșoianu să...”

Acum bătea la mașină, urmărind absentă textul scris de mână, iar ochelarii cu ramă metalică, demodați, stăteau să-i cadă pe vârful nasului. Nu observă că era studiată de căpitan. Se pare că de mulți ani se convinsese că pe ea n-o mai privește nimeni. Dorobanțu își aminti că, într-o discuție mai veche ce-o avusese cu unul dintre colegi, în aceeași anticameră, cu privire la un sportiv care îmbătrânise și încerca să-și sfideze declinul, secretara intervenise sentențios: „În viață trebuie să știi să pierzi demn!” Apoi tăcuse brusc,

făcându-și de lucru cu hârtiile ei de lângă mașina de scris...

În sfârșit, ușa capitonată de la cabinetul colonelului Pleșoianu se deschise și își făcu apariția trupul masiv al căpitanului Scarlat. Avea fruntea transpirată. Când dădu cu ochii de Dorobanțu, fața i se umplu de zâmbet. Dorobanțu intră însă grăbit. Colonelul Pleșoianu era enervat. Nu era deloc, greu de observat acest lucru. Cum îl văzu pe căpitan, îl întrebă cu răceală:

— Dumneata ce mai vrei?

— Dorisem să vă raportez că... Se opri vădit încurcat, neînțelegând supărarea subită a șefului său. O să vin mai târziu, dacă...

— Pentru ce să vii mai târziu?! Stai jos!... Presimt că o să mă scoateți la pensie înainte de termen!...

Zicând aceasta, colonelul Pleșoianu se ridică de pe scaun și începu să măsoare agitat încăperea. Tăcea. Covorul plușat îi înăbușea pașii. Treptat începu să se domolească. Căpitanul Dorobanțu se întreba de ce oamenii au nevoie să facă mișcare când sunt supărați. Când tăcerea din jur deveni stânjenitoare, spuse totuși cu voce scăzută:

— Eu n-am vrut să vă supăr... Nici nu înțeleg cum de...

— Dumneata?! De ce să mă superi dumneata? Să fim serioși!... Dar când îi spui o dată unui om un lucru nu se

poate să nu înțeleagă!... în sfârșit, să lăsăm... M-am lămurit eu cu el!... Sper să se învețe minte!...

— Vă referiți la căpitanul Scarlat?

— Dar la cine credeai? Eu îi spun una, iar el...

— Păi... Eram în anticameră când a ieșit de la dumneavoastră. Părea foarte vesel. Zâmbea.

— Ce spui, zâmbea?! întrebă colonelul nevenindu-i să creadă. Se oprise din plimbare și privea mirat spre căpitan.

— În orice caz nu se observa pe chipul lui că ar fi fost nesatisfăcut de cele discutate aici, la dumneavoastră. Pentru asta m-am întrebat nedumerit cu ce v-am supărat eu...

— Da, da, da!... murmură gânditor colonelul, frecându-și bărbia. Mi-am dat eu seama, de altfel, că se petrece ceva cu Scarlat. Are o comportare cam ciudată de la o vreme. Îl simt uneori mieros... Te pomenești că i s-au urcat niște fumuri la cap. Asta nu-i bine! Nu-i bine deloc!... Așadar, zâmbea?!... Nu dorește să se afle când e muștruluit? Pozează?!... Sper să nu fie prea târziu pentru a-l aduce la linia de plutire... Anunță, te rog, adunarea tuturor ofițerilor aici la mine. Imediat!... O să-mi raportezi după aceea pentru ce-ai venit... Auzi la el, vesel!... Hm!...

Capitolul al optulea

Soarele părea agățat în vârful brazilor de pe dealul Posadei și privea curios întreaga Vale a Prahovei, aruncându-și săgețile fierbinți până în cele mai adânci hăuri.

Jos, la un cot al șoselei, o mașină vopsită în alb și albastru, pe care era scris cu litere mari „Miliția”, își rotea lumina intermitentă de deasupra, îndemnând pe câte un „viteaz” în ale depășirilor neregulamentare să rămână în coloană.

Mai mulți curioși încercaseră să oprească mașinile „să vadă ce-i”, alții doar încetineau și întrebau, însă subofițerul de miliție postat acolo le făcea tuturor semn să circule și nu dădea nicio explicație.

În dimineața aceea fusese semnalată prăbușirea în prăpastie a unui autoturism. Zgomotul produs de cădere și explozia rezervorului de benzină, cu fumul acela gros ce-i urmase, fuseseră observate de câțiva muncitori care se grăbeau să ajungă la lucru mai devreme. Anunțaseră miliția din Sinaia. În urma cărui fapt un echipaj de serviciu se deplasase în cea mai mare viteză la fața locului. Le fusese imposibil să coboare de la marginea șoselei în prăpastia adâncă, astfel că unul dintre ei se întorsese la Sinaia să aducă cele necesare intervenției, iar celălalt rămăsese acolo.

Jos, la câțiva zeci de metri, între două stânci colțuroase, se distingea ceea ce mai rămăsese dintr-un autoturism. După câte se putea observa din șosea, ori fusese o mașină de capacitate mică, ori căderea și loviturile primite în timpul rostogolirii în prăpastie o aduseseră la acele dimensiuni.

Sosise după un timp macaraua. Dar se constatase că nu-i ajungea cablul până jos. Încercaseră să coboare pe cineva până unde mergea cablul. Dar balansul periclita viața celui legat de cârligul masiv și iar fuseseră nevoiți să aștepte. Timpul trecea. Urma să fie adusă o scară de frânghie de la „Salvamont”. Fuseseră anunțate echipa specială de cercetare de la județ, precum și organele procuraturii și medicul legist. Există o regulă strictă în asemenea situații, care nu poate fi încălcată sub niciun motiv, indiferent de împrejurări. Chiar dacă ar fi coborât cineva cu un sistem improvizat al macaralei, ar fi trebuit doar să constate dacă mai există acolo persoane în viață, cărora să li se acorde urgent primul ajutor. Nu ar fi avut voie să atingă nimic, pentru că cele mai neînsemnate urme au o importanță covârșitoare. Erau puține șanse însă să mai supraviețuiască cineva...

O mașină care urca în viteză serpentinele, venind dinspre Comarnic, își anunță prezența printr-un urlet de sirenă binecunoscut.

— Vine echipa de la județ, exclamă sergentul-major

care stătea de vorbă cu șoferul de pe automacara. Iar tovarășul meu tot nu vine de la Sinaia cu scara, adăugă înciudat. Circulați, tovarășe! strigă apoi răstit la șoferul unui „Trabant”, care oprise să se intereseze ce s-a întâmplat acolo.

„Dacia-1300” aparținând miliției județene se apropie și opri în fața automacaralei. Zgomotul sirenei încetă, dar lumina de deasupra continuă să sclipească. Din mașină coborâră doi ofițeri îmbrăcați în uniforme de miliție, cu caschete albe, și doi civili. „Procurorul și medicul legist”, își spuse în sinea lui sergentul-major. Păși spre ei, salută cu mâna la tâmplă și vru să se prezinte, dar ofițerul mai mare în grad, un locotenent-major, care condusese mașina, îl întrebă nerăbdător:

— Cu ce coborâm în prăpastie, cu hodoroaga asta de macara?

— Nu-i ajunge cablul până jos, raportă subofițerul prompt, apoi adăugă grăbit: Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta colegul meu; a plecat la Sinaia să aducă o scară lungă din frânghii. Au cei de la „Salvamont”...

— Ce scară spui că-i aia? se interesă unul dintre civili.

Era medicul legist. Mai în vârstă decât toți, cu o chelie respectabilă și destul de gras, își ștergea în permanență ceafa cu o batistă.

— Nu vă faceți probleme, tovarășe doctor, încercă să-l liniștească locotenentul-major. Cei de la „Salvamont”

au niște scări rezistente și destul de comode. Coborârea nu o să fie cine știe ce...

— Serios?!... Pentru un tânăr ca dumneata n-o fi... cine știe ce, dar la vârsta mea și... la greutatea ce-o am! Trebuie să cobor și eu în văgăuna asta? adăugă el, privind cu teamă spre prăpastie.

— Fără dumneavoastră nu avem ce căuta acolo, știți prea bine.

Medicul pufni supărat, dar nu mai spuse nimic. Continuă să-și șteargă ceafa cu batista. Gândul că trebuia să coboare într-o asemenea prăpastie însă începu să-l terorizeze. Privi spre celălalt civil, care discuta cu sergentul-major. Se îndreptă spre el, îl apucă de braț și îi zise:

— Dragă procurorule, iartă-mă că te întrerup, dar trebuie să-ți comunic un lucru care mă frământă.

Sergentul-major înțelese că cei doi voiau să stea de vorbă între patru ochi, așa că se scuză, pretextând că are ceva urgent de făcut și se îndreptă spre automacara.

— Vă ascult, tovarășe doctor, i se adresă procurorul, privindu-i fața congestionată.

— Nu s-ar putea să coborâți fără mine în... infernul de sub noi?

— Imposibil! Vă mărturisesc sincer că nici mie nu-mi prea surâde această coborâre.

Locotenentul-major se plimba nerăbdător pe lângă

buza prăpastiei, examinând cu atenție porțiunea de teren prin care căzuse mașina. Îl contrarie lipsa parapetului lateral de sprijin. Constatase după urmele de rugină că nu fusese smuls în dimineața acelei zile. Deschise agenda ce-o ținea în mână și notă lângă celelalte însemnări: „De stabilit împrejurările în care a dispărut parapetul!" Făcu apoi un semn celuilalt ofițer cu care venise de la Ploiești și care manevra tăcut un aparat de fotografiat. Când își dădu seama că acesta înțelesese ce îi ceruse să execute, adică să fotografieze și porțiunea aceea de șosea, cu detaliile parapetului lipsă, locotenentul-major îl căută din priviri pe sergentul-major și, observându-l nu prea departe, îi strigă:

— Spune-mi, a plecat de mult la Sinaia colegul dumitale?

— Să tot fie vreo douăzeci de minute, răspunse cel întrebat. Trebuie să sosească.

— Poate că nu-i găsește pe cei de la „Salvamont", interveni în discuție, cu un licăr de speranță, medicul legist.

— O să-i găsească precis, îl asigură subofițerul cu convingere. Uitați-l, exclamă repede, bucuros că scapă de întrebările ofițerului de la miliția județului.

Mașina sosită de la Sinaia opri aproape de botul automacaralei. Din ea coborî un plutonier cu părul alb.

— Ce-ați întârziat atâta, îl luă în primire locotenentul-

major.

— Să trăiți, salută plutonierul pe toți cei de față. Vă raportez că abia l-am găsit pe magaziner, se întoarse el spre locotenentul-major. Aseară a tras un chef strașnic la cabana „Furnica” și dormea încă. Până l-am trezit, până am ajuns la magazie... Era gata-gata să nu-mi dea scara...

Medicul mormăi ceva, dar plutonierul continuă:

— Susținea că trebuie să mi-o dea cu un însoțitor alpinist.

— N-ar fi fost rău, zise procurorul.

— Nu aveau însă în clipa aceea pe nimeni acolo. Mi-au promis că ne trimit unul cât de curând.

Zicând acestea, plutonierul apucă de capătul scării, îngrămădită aproape în toată jumătatea din spatele autoturismului.

— Ar trebui să o legăm de automacara, propuse locotenentul-major.

Sări și celălalt subofițer în sprijinul plutonierului cu părul alb și după puțin timp scara fu legată cu un capăt de brațul automacaralei, iar celălalt fu aruncat în prăpastie.

— Credeți că mai trăiește? întrebă procurorul, privind spre bărbatul prins între sfărâmăturile autoturismului „Fiat-850”.

Fusese, de fapt, o întrebare fără rost, iar cel care o pusese își dăduse imediat seama de inutilitatea ei. Simțise însă nevoia să spargă într-un fel liniștea aceea apăsătoare.

— Ați fi putut să vă dați seama încă de sus că nu mai putea rămâne cineva în viață după o asemenea cădere, se burzului medicul legist. Să mă coborâți aici pe mine, om bătrân!... Noroc cu dumneata, alpinistule, se întoarse el spre bărbatul de alături, îmbrăcat într-un trening, m-ai legat ca pe un sac...

— Am putea să-l scoatem dintre sfărâmături? se interesă locotenentul-major, privind în direcția unde se afla procurorul.

— Să încercăm! răspunse acesta. Numai dacă a terminat de fotografiat colegul dumitale.

— Sunt gata! preciză cel vizat.

— Vezi dacă n-a sărit vreun obiect de-al victimei prin apropiere, se adresă locotenentul-major colegului său, care tocmai băga în toc aparatul de fotografiat. Nici mie nu mi-ar surâde să cobor pentru a doua oară aici.

— Îmi închipui că nu sperați să găsiți pe mașină cine știe ce urme care să intereseze cercetările, zise procurorul.

— Le vom căuta totuși, dar după ce o ridicăm de aici și o transportăm la Inspectorat, așa că ar fi bine să umblăm cu multă atenție, îi rugă locotenentul-major.

*

Scoaterea dintre sfărâmături a victimei nu fu o treabă ușoară, mai ales că incendiul îi provocase plăgi grave. Dădu o mână de ajutor și alpinistul, dovedind multă îndemânare.

Portmoneul găsit în buzunarul dinăuntru al hainei carbonizate nu arsese complet. Din el fură extrase cu multă grijă câteva bancnote de o sută aproape noi și actele de identitate ale celui care condusese autoturismul. Procurorul deschise buletinul de identitate și citi cu voce tare:

— Hariton Gârneci, domiciliat în București, strada Eliade, numărul doi...

Capitolul al nouălea

Căpitanul Adrian Dorobanțu stătea de câteva minute nemișcat la masa de lucru, cu o coală de hârtie în față, pe care scrisese câteva nume, unite între ele cu mai multe săgeți. Acordurile melodiei ce se furișau prin fereastra deschisă nu reușiseră să-l clintească, deși era un cântec care-i plăcea foarte mult.

Ca și când și-ar fi adus abia atunci aminte de ceva, se ridică de pe scaun și se îndreptă spre fișetul metalic, pe care îl deschise nervos. Scoase patru dosare îngălbenite de vreme și le trânti înciudat pe birou. Închise fișetul și

reveni la masa de lucru. Nu înainte de a asculta ultimele acorduri ale melodiei și de a închide fereastra.

Cu o zi în urmă primise de la arhivă dosarele cerute și se apucase imediat să le studieze. Ajunsese acasă după miezul nopții și, oricât de precaut fusese, nu reușise să n-o trezească din somn pe Anda, soția lui. Ea îi spusese morocănoasă unde găsește mâncarea, ca și când el nu ar fi reușit să se descurce, apoi îi mai vorbise ceva despre sănătatea lui ori parcă de a ei... Adrian Dorobanțu încercase să glumească mai întâi, apoi o îndemnase să se culce, promițându-i să discute a doua zi. Gustase din mâncare, dar nici foame parcă nu-i mai era... Se gândise în continuare la cele ce aflase din dosarele studiate. Nu-și mai amintea la ce oră se trântise pe patul din sufragerie. Pusese ceasul deșteptător să-l trezească la ora șase a doua zi, cu gândul încă la declarația dată de Marcel Ioniade cu douăzeci și ceva de ani în urmă, imediat după arestare. Adormise de cum pusese capul pe pernă, satisfăcut că dăduse căpitanului Marian Baltag numele câtorva persoane care trebuiau identificate în cel mai scurt timp și că prietenul său îi promisese să-l angreneze în această treabă pe plutonierul Viorel Asmarandei...

Dormise puțin, așa i se părea, se sculase parcă mai obosit, intrase în baie să se bărbierească, dar renunțase și luase cu el mașina electrică de ras, apoi se îmbrăcase

rapid și plecase la serviciu, mulțumit că Anda nu se trezise...

Îl găsise pe plutonierul Asmarandei ținând companie ofițerului de serviciu, și, după felul în care îi ieșise în întâmpinare, se observa că este mulțumit de ce reușise să facă. Îi întinsese căpitanului o coală de hârtie în care trecuse datele solicitate, iar Dorobanțu îi dăduse ordin să meargă imediat acasă să se culce. Plutonierul protestase, raportase că era obișnuit să facă din noapte zi. Apoi se oferise să se ducă el după Bobo Nicolaide, singurul cu care se mai putea sta de vorbă dintre persoanele vechiului grup de trădători. Ce se întâmplase cu ceilalți? Din dosar rezulta clar că Hamilton, străinul care dirijase întreaga rețea, reușise să dispară din țară când simțise că organele de securitate sunt pe urmele sale. Numai Anton Gârneci, zis Tony, Marcel Ioniade și Bebe Nicolaide fuseseră arestați. Dar Anton Gârneci decedase în urmă cu patru ani, îmbolnăvindu-se de hepatită epidemică, iar Marcel Ioniade... Singurul în viață rămăsese Bebe Nicolaide. Dar, după cum aflase plutonierul Asmarandei, acuza o amnezie totală asupra trecutului său.

Căpitanul Adrian Dorobanțu își părăsi gândurile și se reîntoarse la dosarele pe care le avea în față. Deschise volumul întâi la semnul lăsat în ajun și privi din nou declarația aceea veche, scrisă mărunt de Marcel

Ioniade...

„...Am fost chemat de Hamilton la o întâlnire. De această dată, la București, în cimitirul Ghencea. M-am verificat cu atenție până am ajuns acolo, așa cum fusesem avertizat să procedez. L-am găsit îngenuncheat lângă o cruce. Aveai impresia că jelește. M-am apropiat de un mormânt alăturat și i-am atras atenția, discret, că am sosit. După ce a privit în jur, Hamilton mi-a spus, cu voce înceată, că este ultima noastră întâlnire directă. Urma să rămân un timp în București, să-mi schimb numele imediat și să iau legătura cu agentul „R-2", care primise dispoziție să se ocupe de pregătirea locuinței unde urma să stau ascuns un timp și a actelor false...

L-am întrebat cum să procedez. Mi-a răspuns că va trebui să mă plimb de la ora douăsprezece până la unu prin fața magazinului „Lafayette" de pe Calea Victoriei, în fiecare marți din săptămână. Hamilton mi-a spus că „R-2" a primit fotografia mea și că nu avea cum să mă confunde cu altcineva. Respectivul se va apropia de mine și mă va întreba: „Știți pe unde se află strada Tabacului?" Eu trebuia să-i răspund: „Regret, sunt venit în București din orașul Deva."

După aceste câteva cuvinte, respectivul pleca, dând impresia unei discuții întâmplătoare. Eu însă nu trebuia să-l pierd din vedere, urmând să mă țin după el până când intra într-un anumit imobil. Atât. Intram și eu acolo și căutam

apartamentul cincisprezece. Sub preșul din fața ușii găseam cheia și intram înăuntru. Aici urma să găsesc actele pe viitorul meu nume.

Hamilton mi-a atras atenția să nu încerc în niciun caz să aflu cum se numește „R-2”.

Abia la a patra așteptare, adică în cincisprezece sau în douăzeci ale lunii martie a.c., am fost contactat de un bărbat care mi-a șoptit parola. Am rămas surprins când am constatat că este un anume Tony Gârneci, pe care eu îl văzusem cu câțiva ani în urmă, întâmplător, la conacul lui Bebe Nicolaide, situat într-o comună de pe lângă Hunedoara. Nu i-am dat de înțeles acelui Gârneci, alias „R-2”, că l-aș cunoaște. M-am luat după el și m-a condus în blocul din Calea Victoriei, unde am fost descoperit apoi și arestat.

MARCEL IONIADE”

Terminând de recitit, căpitanul Dorobanțu se ridică îngândurat de pe scaun și începu să se plimbe prin cameră, de la ușă până la geam și înapoi, luând, fără să-și dea seama, obiceiul șefului său.

Din dosarele studiate rezulta ceva neclar în legătură cu Anton Gârneci, zis Tony, care făcuse parte din grupul trădătorilor de acum douăzeci și ceva de ani. La o scurtă confruntare între el și Marcel Ioniade, consemnată destul de fugitiv în dosar, acesta din urmă declarase la început că nu îl văzuse în viața lui pe Anton

Gârneci, cu care era confruntat și că nu el este acel „R-2” cu care se întâlnise înainte de arestare în fața magazinului „Lafayette” din București. Însă Anton Gârneci susținuse morțiș că el este „R-2” și se mirase cum de nu își mai amintește Marcel Ioniade de întâlnirea lor, indicând apoi și traseul parcurs până la acel bloc din Calea Victoriei. Fi reamintise și parola.

Căpitanul se oprise tocmai la această confruntare și o legase de declarația dată de Ioniade în legătură cu ultima întâlnire avută cu spionul Hamilton. Ceva era aici. Dar ce? Care fusese motivul că Marcel Ioniade nu vrusese să recunoască la începutul confruntării pe Anton Gârneci, zis Tony, ca fiind „R-2”? Este adevărat că până la urmă Marcel Ioniade cedase. Recunoscuse că acela era „R-2” și își ceruse scuze pentru... „eroarea regretabilă”. Fusese cu adevărat o eroare? Greu se putea accepta așa ceva. Din dosarele studiate se desprindea insistența anchetatorului de atunci pentru a stabili dacă Anton Gârneci cel arestat era cel cu care se întâlnise la magazinul „Lafayette” de pe Calea Victoriei sau era vorba despre altă persoană, însă Marcel Ioniade nu mai revenise niciodată asupra celor declarate în confruntare.

Acesta era aspectul asupra căruia colonelul Aurel Pleșoianu îi atrăsese atenția. Și Dorobanțu considera că ceva nu era cum trebuie aici. Dar ce? De ce se dăduse Anton Gârneci drept „R-2” dacă într-adevăr nu primise

acest indicativ de la Hamilton? Doar își agrava situația declarând acest lucru. Și, dacă nu era el „R-2”, cine ar fi putut să fie celălalt?

Comportarea ciudată din ultimul timp a lui Marcel Ioniade, amenințările lui la adresa cuiva care nu voia să-i mai dea bani – și nu mai putea fi vorba în niciun caz de Anton Gârneci, mort de patru ani –, toate pledau pentru presupunerea colonelului Pleșoianu: cei implicați în cauza de atunci ascunseseră pe cineva. Și iarăși întrebarea „pe cine?” apărea să tulbure gândirea căpitanului...

Va putea Bebe Nicolaide să clarifice problema? Sau, mai bine zis, va vrea el s-o lămurească acum, după atâția ani? În orice caz rămăsese singurul care putea s-o facă. Plutonierul Asmarandei spusese că Bebe Nicolaide acuză o amnezie totală a trecutului. Asta însemna că era puțin probabil să scoată ceva de la el în legătură cu cele întâmplate în urmă cu douăzeci și ceva de ani. Dar era Bebe Nicolaide amnezic cu adevărat?...

Își consultă ceasul și constatând că era ora când colonelul Pleșoianu trebuia să fi ajuns la serviciu, ridică receptorul și formă numărul secretarei.

— Bună dimineața, tovarășa!

— A, Dorobanțu, bună! Cu cine dorești?

— Tovarășul colonel a sosit?

— Încă nu. Chiar m-am mirat. Ce s-o fi întâmplat?!

— V-aș ruga să mă sunați și pe mine cum intră pe ușă.

— Am notat.

— Vă mulțumesc, tovarășa!...

Puse receptorul în furcă și iar începu să se gândească la cele ce intenționa să-i raporteze colonelului Pleșoianu. Își aruncă privirea peste coala de hârtie, pe care făcuse o schemă a vechii rețele, cu un semn mare de întrebare încercuit în mijlocul paginii. Se gândise și la discuția cu Bebe Nicolaide. În care amnezia acestuia trebuia să fie verificată cu cea mai mare atenție, dar voia să ceară și părerea șefului său. Secretara însă tot nu-l suna... Deveni nerăbdător...

În sfârșit, după un timp liniștea camerei fu risipită de țârâitul prelung al telefonului. Dorobanțu ridică receptorul.

— Alo, da?

— La telefon căpitanul Baltag.

— Marian, aștept să mă sune cineva urgent. Spune-mi ce dorești, dar scurt. Te rog!

— Îl aducem la mine pe Bebe Nicolaide ori vin eu la tine? Aș fi dorit să particip la...

— Parcă erai... pe jar. Du-te și scoate din pământ, din iarbă verde sticlele alea de coniac...

— Stai, stai, stai!... Adrian, mi-ai dat o idee grozavă. Cum naiba de nu mi-a trecut până acum prin cap? Să mă ții la curent cu ce stabilești. Salut!...

Mirat peste măsură, căpitanul Dorobanțu așeză receptorul în furcă. Începu iar să frunzărească filele unuia dintre dosare, privind din când în când, nerăbdător, acele ceasornicului. Văzând că minutele trec și secretara nu telefonează se ridică de pe scaun, ieși din cameră și se îndreptă spre cabinetul șefului.

— Tovarășa, spuse el cum intră, v-am rugat să...

— Colonelul Pleșoianu n-a venit și nici nu mai vine azi. Acum mi s-a comunicat și tocmai voiam să vă telefonez. Îl informă scurt secretara.

— Unde este plecat?

— S-a internat în spital! A rămas la comandă maiorul Răchită. Dacă doriți, vă pot anunța la dânsul.

— Nu, mulțumesc, zise căpitanul și ieși, închizând ușa cu grijă.

Se întoarse posomorât în biroul său. Luă dosarele și le aruncă într-un colț de fișet. Își dădea seama că nu ar fi avut timp să-l mai pună la curent pe maiorul Răchită cu întreaga problemă. Mai ales că maiorul dorea întotdeauna să afle absolut toate amănuntele unui caz, după un tipic anume („scurt, sec, precis!”), pentru ca în final să nu se decidă însă să-ți dea vreun sfat. „Mai trebuie să medităm!... Să nu ne pripim!”... obișnuia el să spună. Sau te avertiza: „Treaba dumitale, dacă spui că e bine să procedezi așa... Răspunzi!”...

Telefonul sună iar și căpitanul Dorobanțu se grăbi să-

l ridice. Mai spera să fie colonelul Pleșoianu. Ar fi dorit foarte mult să discute cu el înainte de apariția lui Bebe Nicolaide. Era însă subofițerul de la punctul de control. Voia să se convingă dacă plutonierul Asmarandei trebuia să vină la el cu un cetățean pentru cercetări. Confirmă și închise telefonul.

Bebe Nicolaide intră în birou câteva minute mai târziu. Părea nemulțumit de invitația ce i se făcuse.

— Vă salut cu respect, zise el totuși, pe un ton moale, fără să privească spre căpitan.

— Bună ziua! Vă rog să luați loc, îi făcu semn Dorobanțu spre scaunul din fața biroului.

— Mulțumesc, sunt obișnuit să stau în picioare. Mă numesc Nicolaide. Bebe Nicolaide, mai exact. Sunteți sigur că eu trebuia să mă prezint la dumneavoastră?

— Dacă într-adevăr vă numiți astfel și veți fi stând aici, în Deva, pe strada Narciselor, la numărul o sută șaizeci și patru, vă asigur că nu am făcut nicio confuzie.

— Eu sunt deci! Începeți iar să mă tracasați? Mi-am închipuit eu că nu o să fiu lăsat în pace. Degeaba am fost asigurat că dacă o să-mi văd de treabă, tara, tara, tara!... o să pot dormi liniștit. Poftim liniște!... Credeți că omul are nevoie să fie liniștit numai când doarme? Nu, dom'le, ascultați-mă pe mine!... în sfârșit, să nu lungesc vorba! Vă rog să-mi spuneți ce doriți de la mine.

— Sunteți grăbit?

— Da! La ora douăsprezece trebuie să merg cu un prieten la pescuit... Da, da, degeaba vă uitați așa la mine! S-ar putea, nu zic nu, să vi se pară un lucru lipsit de importanță. Pentru mine însă este capital. Am nervii obosiți... Pescuitul este un fel de tratament... Prietenul are mașină și nu vreau în ruptul capului să pierd o asemenea ocazie. Că până la baltă, unde mergem, e... hă-hă!...

— V-aș ruga totuși să luați loc.

— Mulțumesc, nu simt nevoia. Nimeni nu știe mai bine decât mine că nu am absolut nicio vină. Puteți crede ce doriți. Ce aveți cu mine? După ce am fost pus în libertate, când cu grațierea din o mie nouă sute șaizeci și patru, mi-am văzut de treabă. Asta-i!... Și vreau să fiu lăsat în pace, înțelegeți?

— Eu aș fi de părere să vă liniștiți și să luați totuși loc. Sper să fiți înțelegător, o să lămurim repede ce avem de lămurit și astfel nu veți risca să pierdeți ocazia de-a merge cu mașina prietenului dumneavoastră. Mai aveți timp. Și mie îmi place pescuitul. Într-adevăr, e relaxant...

— Nu constat că ați avea intenția să mă arestați, de acuzat nu aveți de ce să mă acuzați, așa că...

— Într-adevăr, nu este vorba de nicio arestare și nu sunteți acuzat cu nimic. Vă rog să vă calmați. Luați loc, insistă Dorobanțu.

— Mulțumesc, zise Nicolaide și se așeză bățos pe scaun, privind de data aceasta insistent spre căpitan.

Aștepta. Întreaga lui înfățișare arăta că face eforturi mari să se stăpânească, să fie agreabil. Lăsa să i se citească totuși pe față nemulțumirea. Căpitanul sesiză toate acestea, dar nu le acordă importanță. Continuă imperturbabil:

— Vreți să-mi prezentați buletinul de identitate?

— L-am prezentat și la poartă, înainte de a urca la dumneavoastră. Eu sunt cel care trebuia să vină, ce mai... Sunt Bebe Nicolaide și locuiesc, într-adevăr, în acest oraș, la o sută șaizeci și patru, pe Narciselor. Asta-i!

Văzând însă că ofițerul tace și așteaptă cu mâna întinsă, căută precipitat actul de identitate și i-l dădu.

— Poftiți! Acum vă rog să-mi spuneți pentru ce m-ați... convocat aici.

Căpitanul Dorobanțu frunzări câteva clipe buletinul, apoi ridică privirea spre interlocutor și spuse:

— Vă solicităm sprijin într-o anumită chestiune. În urmă cu peste douăzeci de ani ați fost condamnat pentru trădare de patrie. Vă rog să-mi vorbiți, pe scurt, despre toate persoanele împreună cu care ați activat atunci. Cred că ați reținut: am spus despre toate.

Nicolaide se foi nervos pe scaun. Spuse precipitat: – Știți mai bine decât mine că, în cazul despre care mă

întrebați, acționează puterea lucrului judecat. Am spus tot ce aveam de spus atunci. Nu înțeleg ce urmăriți, răscolind din nou toată... aiureala aia. Oricum, voi fi nevoit să vă dezamăgesc; nu mai sunt omul apt să vă fie de folos în legătură cu cele petrecute atunci. Am suferit imens în timpul care a trecut. Poate ați aflat. De fapt sunt sigur că ați aflat. Să nu credeți că pricină văicărelilor mele de acum este detenția. Nu. Sunt puțini care își. Recunosc vina, știți bine. Eu am înțeles că plăteam pentru ce făcusem Eram vinovat. În timpul acela însă am suferit o amnezie totală. Asta s-a întâmplat în penitenciar, la vreun an după condamnare, când am aflat despre moartea tatălui meu, la care am ținut enorm, și despre divorțul soției, pe care o divinizam. Am stat o perioadă îndelungată în spital. Puteți consulta dosarul meu medical și vă veți convinge că nu exagerez deloc. Cred însă că l-ați și consultat înainte de venirea mea aici...

Nicolaide tăcu. Căpitanul așteptă să continue, studiindu-l cu atenție. Fața lui prelungă trăda o intensă frământare interioară. Lăsase privirea în jos și își studia unghiile de la mâini. Ca și când abia atunci ar fi descoperit sidefiul lor.

— S-ar putea să aveți dreptate, spuse evaziv căpitanul.

— Așa este, continuă Nicolaide, luând accepțiunea

ofițerului cum îi convenea lui. Amnezia a șters din memoria mea totul. Absolut tot ce s-a petrecut înainte de ultimul an în care am stat în penitenciar... Tot ce fusese înainte de a primi veștile acelea, insistă el.

Zicând aceasta, Bebe Nicolaide se opri și își înfipse ochii sfredelitori în privirea căpitanului.

— Da, reluă Dorobanțu, am mai întâlnit cazuri când, datorită unei nenorocite de amnezii, omul nu-și mai amintea nici în ruptul capului o anumită perioadă din viața lui. Din punct de vedere medical însă o amnezie poate să dispară treptat. Mizam pe acest aspect...

— Amnezia mea nu a dispărut, spuse cam repede Nicolaide.

— Am sperat, continuă Dorobanțu, că voi putea elucida, cu ajutorul dumneavoastră, motivele asasinării lui Marcel Ioniade.

— Marcel Ioniade?!... Scuzați-mă, cine-i această persoană? Nu-mi amintesc să-i fi auzit numele vreodată.

— Am să încerc să vă ajut, zise Dorobanțu cu un ton calm și nu putu să nu admire stăpânirea celuilalt. Asta pentru că accept amnezia de care mi-ați vorbit. Marcel Ioniade a fost implicat în același grup cu dumneavoastră. Și este posibil ca moartea lui recentă să aibă legătură cu cele întâmplate atunci.

Bebe Nicolaide părea nepăsător la cele ce auzea. Doar

când aflase că Marcel Ioniade fusese ucis avusese o tresărire scurtă, abia perceptibilă, care nu-i scăpase căpitanului Dorobanțu.

— Mă rog, s-ar putea să aibă legătură cu ce-a fost, nu zic nu, dar cum v-aș putea eu ajuta? spuse Nicolaide luând o figură jalnică.

— A fost găsit asfixiat în baia locuinței sale. Se lasă impresia că moartea i s-ar datora unei imprudențe: tocmai încerca să-și curețe cu neofalină un costum de haine.

— „Se lasă impresia" ați spus?

— Da, fiindcă lucrurile nu stau nici pe departe astfel!

— Iar acum căutați un criminal, nu?

— Ați intuit perfect.

— Și ce v-ați spus: ia să aducem noi pe hodorogul ăla de Nicolaide, să vedem dacă nu l-a ucis el, așa-i? Am senzația că încă mai suspectați pe toată lumea. Este pentru dumneavoastră un... cum să spun, un... defect de profesie. Da, da, un defect de profesie! Și nu-i bine deloc! Cu atât mai pregnant apare acest comportament al dumneavoastră în cazul persoanelor care au mai avut de-a face cu legea. Iar eu am avut. De asta simt că mă suspectați mai vârtos. Nu aveți niciun pic de încredere în mine. Nu vă reproșez, nici n-aș avea de ce să vă reproșez. Înțeleg că asta vă este meseria. Dar ar trebui să țineți cont că oamenii sunt oameni, alcătuiți după o

rețetă secretă, în care nervii, mai ales nervii, reacționează teribil de neprevăzut. Tocmai de acești nervi ar trebui să țineți cont în munca dumneavoastră. Știu că nu aveți timp, că meseria v-a jucat o mulțime de feste și că tot oamenii v-au făcut să fiți circumspecți... Sunt sigur că nu așteptați să vă spun că socialismul e sensul vieții mele, dar una este să accepți ceva fără să înțelegi și alta este să-l accepți înțelegându-l. Eu îl înțeleg și mă opresc aici. Nu sunt însă lipsit de luciditate și nu mai fac demult parte din categoria acelora care încearcă să intre cu capul printr-un zid... Vă rog să mă iertați. M-am luat cu vorba. Chiar doriți să mă scoateți vinovat de moartea lui Marcel Ioniade?

— Ați înțeles aceasta din afirmațiile mele?

— A, nu, dar am început să suflu și-n iaurt.

— Dumneavoastră nu-l puteați ucide, spuse Dorobanțu cât se poate de liniștit.

— Ei, nici să mă socotiți un ramolit! Este adevărat că n-aș ucide un om pentru nimic în lume: am oroare de violență. De ce ziceți că nu-l puteam eu ucide pe ăla?, întrebă Nicolaide în timp ce un rânjet imperceptibil îi apăruse în colțul gurii, iar ochii i se îngustaseră vicleni pentru o fracțiune de secundă.

— Voiam să spun că nu văd de ce dumneavoastră l-ați fi ucis pe cel care, cu ani în urmă, v-a salvat viața.

— Cine mi-a salvat viața?

— Marcel Ioniade.

— Mie?!... Ei, vedeți? Amnezia!...

— Un moment, zise căpitanul Dorobanțu ridicându-se de la birou și mergând la fișet. Deschise și scoase unul din cele patru dosare îngălbenite de vreme. Încuie la loc și se întoarse la birou. Am aici o declarație a lui Marcel Ioniade. Mi-a atras atenția pentru că este foarte... cum să vă spun eu?... foarte poetică. Ascultați ce-a declarat Ioniade în legătură cu acea întâmplare referitoare la salvarea vieții dumneavoastră.

Căută în dosar, găsi fila și începu să citească:

„... Era toamnă când l-am cunoscut pe Bebe Nicolaide. Să fi fost *prin o mie nouă sute patruzeci și șase ori un an mai târziu, nu mai rețin exact. Îmi amintesc doar că era o toamnă târzie, în care salcâmii înfloriseră a doua oară. Bebe Nicolaide m-a invitat pentru o vânătoare la conacul său. M-am dus, am cunoscut-o atunci și pe nevastă-sa, era o femeie splendidă, care a refuzat însă să ne însoțească în pădure, spre regretul meu. Am plecat acolo să surprindem un urs în bârlogul lui. Mai era cu noi un pădurar care știa locul.*

Nicolaide venea în urma mea. Ne apropiam de bârlog. Am înțeles asta din prudența cu care începuse să pășească pădurarul, când am auzit deodată un răcnet și mormăit de fiară dezlănțuită. Am înghețat, apoi m-am întors speriat. Ursul apăruse din spatele nostru și pe Nicolaide l-am văzut

între labele animalului enorm. Într-o frântură de secundă am smuls arma de pe umăr și am tras. Colosul maroniu era ucis, iar Bebe Nicolaide prăbușit, leșinat de spaima prin care trecuse. Pădurarul fugise.

— Nu-i adevărat! sări de pe scaun Nicolaide. Marcel a fost cel care a fugit atunci. Dacă nu era pădurarul Sfârlogea, Dumnezeu să-l ierte!...

Nicolaide se opri brusc sub privirea zâmbitoare a căpitanului Dorobanțu și, încet, se reașeză pe scaun. Broboane de sudoare îi apărură pe frunte.

— Pădurarul Sfârlogea ați spus?

Cel întrebat se strâmbă. Tăcea. Dorobanțu continuă înțelegător.

— V-ați dat seama, după câte observ, că nu mai are rost să rămâneți pe poziția de... amnezic. De fapt eu nici nu mi-am închipuit că v-ați pierdut memoria complet. Mă gândesc dacă este nevoie să vă reamintesc întrebarea pe care v-am pus-o la începutul dialogului nostru de acum... Minutele trec... Mai avem puțin până la ora douăsprezece... Pescuitul este totuși...

— Lăsați-l încolo de pescuit! Credeți că îmi mai arde de asta? Dar canalia care ziceți că a murit asasinat... Nu știu cine a făcut-o, dar... N-are niciun rost să mai tac!... El m-a atras în activitatea de trădare, el mi-a sugerat să simulez amnezia, el se încurcase cu nevastă-mea și

acum... asta-i bună!, el m-a salvat de la moarte!... Auzi minciună!... N-am suferit de nicio amnezie. Recunosc. Credeam însă că voi putea să nu vă declar nici acum despre ce n-am vorbit niciodată. Există într-adevăr o taină... pe care o socotisem înmormântată. Văd că știți totul. Nu înțeleg cum ați putut-o afla. Într-adevăr, când am fost arestat pentru transmiterea de informații militare, Anton Gârneci, zis Tony, s-a dat drept „R-2”. Nu era însă adevărat. A declarat că el ar fi primit indicativul acela de la Hamilton, pentru a nu fi arestat și nepotul său din București. Confuzia a pornit inițial de la faptul că și el și nepotul purtau diminutivul de Tony și semănau destul de bine unul cu altul, numai că celălalt era ceva mai tânăr. N-am știut niciodată vârsta lui exactă. Când am fost arestați, am observat confuzia. Ne-am înțeles mai mult din priviri și... am făcut tot ce ne-a stat în putință să derutăm ancheta. Marcel Ioniade era gata să strice totul, dar Anton Gârneci a reușit să-l prevină cu ocazia unei confruntări și în acest fel și-a retractat prima declarație. Am aflat despre asta după ce am fost condamnați. Atunci m-am decis să pun în aplicare, treptat și cu răbdare, chestia cu amnezia. De fapt, Ioniade mi-a sugerat-o. Toți îl știam pe nepot un tip dur, răzbunător. Ne temeam de el...

— Cum îl cheamă pe acest nepot?

— Hariton Gârneci. I se spunea și Hary și Tony. Mare

pehlivan!... După ce-am fost liberat din închisoare a venit aici, la mine acasă, și m-a, amenințat cu moartea dacă voi îndrăzni să vorbesc vreodată despre el. Îl credeam în stare de orice. I-am îndrugat povestea cu amnezia, am jucat un pic de teatru, spunându-i că nu l-aș fi văzut în viața mea și nu mai știu ce, astfel că m-a lăsat în pace... Precis că m-a crezut nebun... Nu-mi păsa...

Dorobanțu închise dosarul încet. Pe scaunul lui, Bebe Nicolaide părea cufundat în amintiri. Tăcea. Spusese însă ceea ce era esențial. Apărea deci un personaj nou: Hariton Gârneci, cel mai tânăr dintre ei, singurul care nu fusese arestat atunci. El primise indicativul de „R-2” de la Hamilton.

— Unde locuiește acest Hariton Gârneci?

— În București. Părinții sunt originari de prin părțile noastre. Au fost oameni bogați în trecut. S-au stabilit cu mulți ani în urmă în București. Știu că Hariton avea un apartament pe o stradă de pe lângă statuia lui Mihail Kogălniceanu, dar nu-i cunosc adresa exactă.

— Cu Marcel Ioniade v-ați mai întâlnit în ultimul timp?

— Nu. Am evitat. De fapt nu voiam să mai știu nimic despre cele petrecute. Doream să uit totul...

— O să vă rog să mi-l descrieți pe Hariton Gârneci. Aveți ceva împotrivă dacă întocmim mai înainte o

declarație cu ce ați spus acum?...

*

Bebe Nicolaide plecase. Căpitanul Adrian Dorobanțu înlocui semnul de întrebare din mijlocul paginii pe care trecuse persoanele din rețeaua spionului Hamilton cu numele lui Hariton Gârneci, zis Hary, zis Tony. Cine era însă acesta? Nicolaide îi furnizase foarte puține date. Era el asasinul lui Marcel Ioniade? Simțea și mai tare nevoia să discute cu colonelul Pleșoianu. Pentru cât timp oare se internase în spital? Secretara nu-i putuse preciza, dar dacă lucrurile ajunseseră aici...

De mai multe luni căpitanul Dorobanțu, și nu numai el, observase că „Bătrânul” era din ce în ce mai obosit și părea mereu preocupat de ceva, numai de el știut. Rămânea cu privirea suspendată undeva, pe fereastră, iar când își dădea seama că cel care îi raporta simte că nu este ascultat, se fâstâcea pur și simplu, ca un școlar prins copiind la teză. Relua atunci abil discuția de unde îi pierduse firul și îl ajuta pe interlocutor să continue. La început nu dăduse importanță acestor stări, dar curând ele se accentuaseră și deveniseră cunoscute tuturor ofițerilor. Începuseră să îl menajeze, ceea ce îl deranjase însă pe colonel. Iar acum... acum se internase... Dorobanțu își dădea seama că era nevoit să meargă la maiorul Răchită, rămas la comandă, să-i raporteze rezultatul discuției cu Bebe Nicolaide, precum și

măsurile care trebuiau luate pentru identificarea și anchetarea lui Hariton Gârneci. Hotărâse să se deplaseze imediat la București, pentru a se ocupa personal de el. Nu putea încredința nimănui această sarcină. Știa doar că un individ aflat într-o asemenea situație, hăituit atâta timp, putea deveni în orice clipă extrem de periculos, ca o fiară încolțită. Se mai întreba și cum să amâne curiozitatea căpitanului Baltag, pentru că, deocamdată, nu-i putea spune mai nimic. L-ar fi influențat cu siguranță...

Dorobanțu își dădu seama că tergiversează deliberat întrevederea cu maiorul Răchită. Și totuși trebuia să-i raporteze. Se mira că acesta încă nu venise să-l întrebe ce lucrează. De obicei, când rămânea la comandă, maiorul intra fugitiv din birou în birou și discuta cu fiecare în parte despre ce avea în lucru, fără a intra însă în amănunte. Nota totul într-o agendă voluminoasă și se retrăgea în biroul său, după care solicita o audiență urgentă la inspectorul șef, căruia îi raporta cu ce se ocupau în acel moment ofițerii din subordinea lui.

Adrian Dorobanțu deschise fișetul și scoase cele patru dosare. Puse peste ele agenda în care își nota problemele curente, verificând-o încă o dată dacă era numerotată și înregistrată. Știa că adjunctul, de o scrupulozitate deosebită, avea obiceiul să te controleze când nici nu te așteptai. Constată că era în ordine.

Întotdeauna când trebuia să meargă la maiorul Răchită, căpitanul Adrian Dorobanțu încerca un sentiment ciudat, de neliniște. Deși nu se putea spune despre adjunct că era un om rău. Sobru, calculat, rezervat în discuții și de o exigență fără margini, pretindea aceeași comportare și celorlalți. Ținea în permanență ceasul pe masă. Îl desfăcea de la mână dimineața, cum intra în birou, și, dacă observa că ai terminat ce aveai de raportat, îl lua în palmă și-l privea. Era semn clar pentru oricine că discuția se încheiase. Când intra în vreun birou, deschidea ușa cu mișcări încete, stătea câteva clipe în prag, determinând pe cei dinăuntru să ridice privirea contrariați, și numai atunci saluta cu o voce liniștită, abia auzită. Apoi, cu aceeași încetineală, se deplasa și dădea mâna cu fiecare. Locotenentul-major Pantea, pus în permanență pe șotii, reușea să-l imite, spre hazul nestăvilit al celorlalți colegi. Într-una din zile, spre sfârșitul programului, Pantea deschisese cu încetineală ușa unui birou și începuse să repete în fața colegilor gesturile maiorului Răchită. Abia când se deplasase grav, cu mâna întinsă către ceilalți, care nu își mai puteau stăvili râsul, Pantea îl observase după ușă pe maior. Acesta, nedumerit de brusca veselie a celorlalți, părăsise încăperea cu aceeași sobrietate, fără ’să dea de înțeles că pricepuse ceva...

Telefonul aflat pe o măsuță, în stânga biroului, sparse

liniștea. Dorobanțu ridică receptorul:

— Da...

— Ai terminat cu Bebe Nicolaide? îl întrebă căpitanul Baltag.

— Am terminat.

— Vino repede la mine că am noutăți.

— Ce spui?! Am zburat! spuse căpitanul Dorobanțu și trânti receptorul, satisfăcut că avea un motiv serios să amine întrevederea cu maiorul Răchită.

Oricum, noutățile căpitanului Baltag aveau prioritate!...

*

— Îți promit că nu te întrerup! spuse Dorobanțu, intrând val-vârtej în biroul căpitanului Baltag.

Se trânti pe un scaun și încercă să-și ascundă nerăbdarea.

— N-o să scot un cuvânt până nu-mi spui ce a rezultat din declarațiile lui Bebe Nicolaide.

— Nicolaide?... Hă!... După ce a luat cunoștință de moartea tatălui său și de căsătoria neveste-sii – asta încă în penitenciar, reține! –, a suferit un șoc teribil, urmat de o amnezie totală. Rezultau, de fapt, toate astea și din filele vechilor dosare. Nu ți-a spus nimic plutonierul Asmarandei?

— Parcă. Și ți-ai pierdut tu timpul cu el degeaba atâtea ore?

— Ce era să fac?!... Vrei să-mi spui ce noutăți ai sau...? Aflǎ că sunt așteptat de maiorul Răchită. De azi e la comandă, pricepi?

— Am găsit sticlele alea!

— Zău?! Câte?...

— Trei. Toate de câte o jumătate. Tu mi-ai dat ideea să le scot din... iarbă verde. Am scotocit și în grădina din spatele clădirii. Cu siguranță că au fost aruncate pe fereastră de la etaj. Erau destul de departe. Am făcut și reconstituirea.

— De unde ai dedus că sunt tocmai sticlele care... Ați găsit amprente pe ele?

— Cu duiumul. Erau și ale lui Marcel Ioniade. Tipul sau nu s-a gândit să-l omoare, sau a fost sigur că aruncându-le...

— Cum de n-a observat nimeni când a intrat la Ioniade? murmură căpitanul Dorobanțu ca pentru el.

— A fost identificat și bătrânul Văleanu. Șade la o rudă, într-o comună de pe lângă Făgăraș. Asmarandei a și plecat acolo.

— Nu știai că plutonierul ăsta n-a dormit toată noaptea?

— Ce plutonier?! mai are câteva examene și-i locotenent. Crezi că am putut să-l opresc?... O să-mi telefoneze cum ajunge. Va transmite semnalmentele individului prezentabil care l-a vizitat pe Ioniade.

— Îmi promiți că nu întreprinzi în continuare nimic până ce nu-mi prezinți și mie semnalmentele? îl rugă Dorobanțu, vizibil frământat.

— Ascultă, simt eu că ție îți umblă ceva prin cap. Ce-mi ascunzi?

— Uiți că noi nu urmărim descoperirea celui care l-a ucis pe Marcel Ioniade. De asta vă ocupați voi. Șeful meu, colonelul Pleșoianu, este de părere, și eu sunt de acord cu dânsul, că s-ar putea să fie vorba aici de ceva foarte important. Cunoști pentru ce fusese condamnat Ioniade. Sunt sigur că înțelegi implicațiile, în cazul când individul prezentabil... Mă rog, deocamdată nu-ți pot spune mai mult.

— Gata, am priceput. Am convingerea că mi-ai fi spus totul, dacă era cazul. Ia cu tine și fișa asta decadactilară, cu amprentele descoperite pe sticlele acelea. Știu eu?... Poate o să-ți folosească la ceva...

*

— Pe unde umblați, tovarășe căpitan? îl luă la rost maiorul Răchită pe Dorobanțu, când acosta se prezentă să-i raporteze rezultatul celor stabilite până atunci. V-am căutat până acum în două rânduri.

— Am fost la căpitanul Baltag de la miliție. Mi-a comunicat ultimele...

— De ce n-ați raportat la plecare?

— Tovarășului colonel Pleșoianu nu-i raportam. Îmi

rezolvam treburile și după aceea...

— Cât sunt eu la comandă să-mi raportați! E clar?

— Am înțeles, răspunse cu jumătate de gură căpitanul.

— E cazul să punem ordine și în privința aceasta. Trebuie să se știe în orice clipă unde se află fiecare.

— Nu cred că umblă cineva fără rost.

— Nu are importanță ce credeți dumneavoastră. Ce aveți în lucru?

Dorobanțu începu să-i relateze cu lux de amănunte toate împrejurările legate de moartea lui Marcel Ioniade, continuând cu rezultatele discuției cu Bebe Nicolaide și terminând cu amprentele descoperite pe sticlele de coniac. Maiorul Răchită stătea grav pe scaun și nota conștiincios într-un caiet cele spuse de căpitan. Nu îl invitase să se așeze și Dorobanțu continua să vorbească stând în picioare, ținând strâns sub braț dosarele vechiului caz.

— Ce alte cauze mai aveți? insistă maiorul, fără să ridice privirea din caiet.

Căpitanul raportă și despre celelalte lucrări, nu atât de urgente, și insistă asupra descoperirii imediate a lui Hariton Gârneci.

— Nicio problemă nu trebuie privită cu mai puțină importanță, căpitan Dorobanțu! Toate au prioritate! Este necesară rezolvarea tuturor! Înțeles?

— Aș insista să plec în după-amiaza aceasta la București. Hariton Gârneci trebuie descoperit imediat.

— N-ați vrea să faceți o plimbare și pe litoral? E soare, frumos...

— Cred că n-am reușit să vă explic cât de important este să dăm imediat de urma acestui individ... Nu-mi arde de plimbări.

— Mi-a fost clar. Înțelegeam și în mai puține cuvinte.

Dorobanțu continuă cât putu de calm:

— Hariton Gârneci este prezumtivul asasin al lui Marcel Ioniade. Avem acum semnalmentele lui. S-ar putea ca și amprentele...

— Foarte bine. Asta înseamnă că descoperirea și cercetarea lui intră în competența miliției.

— Dacă am privi lucrurile... prea simplu, așa ar trebui să procedăm. Vă dați însă seama că acest Gârneci a făcut parte dintr-o rețea de spionaj și nu a putut fi arestat atunci, din motivele pe care vi le-am raportat.

— Parcă spuneați că faptele acelea sunt prescrise.

— Da, numai că el s-a plimbat... ca vodă prin lobodă în perioada asta. Știm noi ce-a făcut în acest timp? Nu știm! Trebuie să aflăm? Sigur că trebuie!... îmi dăți voie să pun undeva dosarele astea? Au început să cam atârne...

— Vorbiți prea mult. Fiți mai concis! Luați loc!

— Vă mulțumesc, spuse căpitanul, grăbindu-se să se

așeze și să-și țină dosarele pe genunchi. Sunt de părere, tovarăşe maior, că n-ar fi rău să-i raportați tovarăşului inspector şef. Trebuie să dăm de urma acestui Gârneci cât se poate de repede. Este absolut necesar să plec personal la Bucureşti...

— Credeți că-i regulamentar să-mi indicați ce trebuie să fac?

— N-am avut această intenție.

— Sunteți sigur că tovarăşii noştri de la Bucureşti nu ştiu nimic despre el?

— Nu m-am interesat. Dar, dacă el este cel care l-a ucis în oraşul nostru pe Ioniade, precis n-au de unde să ştie.

— Vreți iarăşi să vă depăşiți competența? Am stabilit că de crimă se ocupă miliția.

— Aşa-i, însă Bariton Gârneci nu-i doar un criminal – admițând că l-a ucis pe Ioniade. El rămâne un trădător de patrie nedescoperit şi ca să stabilim în ce ape se scaldă acum...

— V-am mai spus că aveți obiceiul să folosiți un vocabular prea colorat. La ce oră pleacă primul tren spre Bucureşti?

— Am unul peste o jumătate de oră. Nu ştiu dacă îl mai pot prinde...

— Aveți o maşină la dispoziție. Mergeți acasă să vă pregătiți. Veți fi aşteptat la tren cu biletul de călătorie şi

cu ordinul de serviciu semnat. Să vă luați pistolul! Veți raporta telefonic ce-ați rezolvat! Nu uitați că răspundeți pentru măsurile ce le veți lua acolo! Liber!...

Capitolul al zecelea

Bucureștiul era toropit. De mulți ani nu se mai semnalase o asemenea căldură. Nicio adiere de vânt. Pașii lăsau urme pe asfaltul încins...

Dorobanțiii călca aproape în cadență, alături de căpitanul Seceleanu, mai înalt cu un cap decât fostul său coleg de la școala de ofițeri. După terminarea școlii, acesta fusese repartizat în București, la contrainformații militare.

Când se prezentase cu noaptea în cap la șeful lui Seceleanu, un colonel cumpătat la vorbă, dar foarte expeditiv, și îi spusese pentru ce venise atât de grăbit în București, căpitanul Dorobanțu îi ceruse să fie sprijinit de colegul său. Raportase amănunțit toate datele stabilite până atunci în legătură cu Hariton Gârneci, iar colonelul, care cunoștea o seamă de amănunte despre vechiul grup de trădători, dăduse imediat niște telefoane. Peste puțin timp, în birou intraseră câțiva ofițeri, care primiseră o serie de sarcini precise, toate menite să ducă grabnic la identificarea celui în cauză. Nu durase mult și fusese stabilit domiciliul acestuia. Se

mutase cu ani în urmă de pe Calea Plevnei, în strada Eliade, la numărul doi, într-un bloc cu șase etaje. Dorobanțu și Seceleanu primiseră sarcina să-l viziteze pe Bariton Gârneci. Li se atrăsese atenția să acționeze cu multă prudență, iar acum erau în drum spre el...

— Chiar crezi că Bariton Gârneci este asasinul lui Marcel Ioniade?

— Vom avea certitudinea după ce dăm de el. Am la mine fișa întocmită de miliție, cu amprentele găsite pe cele trei sticle de coniac. Dacă sunt ale lui, stabilim indubitabil că a fost în locuința lui Marcel Ioniade, în dimineața ori poate în noaptea decesului său. Iar dacă a fost, o să-l întrebăm ce-a căutat acolo. Un răspuns trebuie să ne dea, nu? apoi o să revenim, firesc, la activitatea lui de trădare.

— Mă întreb dacă în perioada asta a continuat să transmită informații.

— Lupul își schimbă părul... S-ar putea însă ca rețeaua să se fi destrămat. Așa ceva nu se repune pe picioare cu una, cu două. Dar dacă spionul Hamilton, care a reușit să fugă înainte de arestarea celorlalți, a aflat că Hariton Gârneci este în libertate, lucrurile s-ar putea să se fi complicat. Tu știi bine că ei au tot interesul să aibă aici, la noi, o coadă de topor. Că-i recrutează cu tot mai multă greutate, o știu și ei prea bine, așa că, dacă tot aveau unul recrutat, și încă liber...

— Ai dreptate, Dorobanțule, va trebui să fim cu mare băgare de seamă. Dacă a reușit el atâția ani să-și ascundă faptele, înseamnă că-i o vulpe tare șireată...

*

— Vă rog să luați loc, spuse cu multă amabilitate un bătrân de vreo șaptezeci de ani, de la parterul blocului din strada Eliade, numărul doi, despre care cei doi ofițeri aflaseră că era responsabil cu cartea de imobil. Era îmbrăcat într-un halat de casă demodat, iar la gât avea înnodată o lavalieră decolorată de vreme. Vă aduc imediat cartea de imobil, spuse el precipitat, după ce examinase cu atenție legitimația prezentată de Seceleanu. Dispăru în camera alăturată, iar când se întoarse le prezentă un registru îmbrăcat școlărește în hârtie albastră. Potrivindu-și din reflex ochelarii pe nas, întrebă timid: Și pe dumneavoastră tot Hariton Gârneci vă interesează?

Cei doi ofițeri ridicară privirile mirate spre responsabilul cărții de imobil, apoi se uitară nedumeriți unul la altul. Seceleanu întrebă:

— De ce credeți că ne-ar interesa tocmai acest... Gârneci?

— Vă rog să mă Scuzați, am întrebat și eu așa, dădu înapoi bătrânelul.

— Deduc din ce ați spus, zise Dorobanțu, că a mai fost cineva la dumneavoastră care s-a interesat de...

— ...De Hariton Gârneci... Abia a plecat un plutonier de miliție. Voia să știe dacă într-adevăr locuiește aici și dacă are pe cineva apropiat ca să-l anunțe că a murit azi-dimineață.

Când auzi cele spuse de bătrân, căpitanul Dorobanțu simți pentru o secundă că se învârtește camera cu el. Făcu un efort imens să se stăpânească și, dorind să afle amănunte cu privire la moartea lui Gârneci, zise compătimitor:

— Bietul om! Cum o fi murit?

— Plutonierul mi-a spus că a căzut într-o prăpastie, undeva, pe Valea Prahovei. Zicea că el a decedat, iar mașina lui a ajuns un pumn de fiare.

— Ce mașină avea?

— Un „Fiat-850”. Îl parcă pe trotuar, chiar sub geamul meu. Mă ruga mereu să-mi mai arunc ochii pe fereastră, că, de, eu cu somnul... Așa-i la bătrânețe!...

— I-au fost, desigur, anunțate rudele? tatonă Dorobanțu.

— Ce rude?! N-avea rude. Cel puțin eu nu știu să aibă. Și dacă eu nu știu, că-s responsabil cu cartea de imobil de atâția ani...

Bătrânelul se opri deodată și își potrivi iarăși ochelarii, privind curios spre cei doi ofițeri. Tot nu reușise încă să afle ce doresc de la el, dar nu îndrăznea să-i întrebe direct.

— Mie mi-e cunoscut numele de Hariton Gârneci, zise căpitanul Dorobanțu, urmărind să afle unele amănunte de la bătrânul cu lavalieră. Spuneți-mi, n-a lucrat cumva pe la Comerțul Exterior?

— Nu știu. Aici scrie că lucrează la... scuzați-mă, eu nu văd de aproape cu ochelarii ăștia... Unde, doamne-iartă-mă, i-oi fi pus pe ceilalți? adăugă el, pipăindu-și buzunarele.

— În mod sigur l-am cunoscut, insistă Dorobanțu pe gânduri. Nu era unul înalt, brunet, așa... cum să vă spun eu... destul de prezentabil? Parcă avea la frunte o cicatrice...

— Păi chiar că l-ați cunoscut. Chiar așa arăta. O mândrețe de bărbat! Păcat de el! Ce moarte, ce moarte!... Dacă ați fi văzut cum îl priveau femeile!... Că eu de la geam mă mai uit pe stradă... Dar să știți că în bloc n-au existat reclamații. Fără chefuri, fără... Doar o prietenă mai venea pe la el din când în când, încolo...

— Uite că nu-i bine nici să trăiești așa, singur, interveni Seceleanu.

— Mie-mi ziceți? Mai ales când ajungi la bătrânețe!

— Și nu i-ați spus plutonierului de miliție despre prietena lui Gârneci? insistă Dorobanțu.

— M-a întrebat de rude apropiate... Ori rude nu are, se explică bătrânelul... Hm! Păi să știți că ar fi trebuit să-i spun. Cum de nu m-am gândit? Iar eu nu pot pleca...

— Unde să plecați?

— Păi... m-aș fi dus eu s-o anunț, dar nu pot; trebuie să-mi vină pensia și nu pot pleca de-acasă!

— Locuiește departe? întrebă Seceleanu, care își dădu seama ce urmărește colegul lui. Ce spui, se întoarse el spre Dorobanțu, n-am putea da noi o fugă până la prietena aceea?

— Știu eu?... Aveți adresa ei?

— Adresa?... Nu cred c-o mai am. Dar am avut-o, că mi-a dat-o mai demult, când mi-a vândut mătușa ei un frigider mic, un „Alka”... L-am luat mai pe nimica... Știu eu?... Stați să mă uit, dar nu cred să...

Zicând aceasta, bătrânelul se precipită spre un dulăpior agățat după ușă, târșâindu-și papucii, îl deschise și trase un sertăraș în care începu să scormonească de zor. Văzând că nu dă peste ce căuta, se explică:

— V-am spus eu?... Și doar am avut-o!... Unde doamne-iartă-mă am pus-o?!... Numai aici țin toate...

Împinse sertărașul la loc și-l trase pe al doilea, frunzărind iarăși niște hârtii ce se aflau acolo.

Cei doi ofițeri îl priveau tăcuți, nerăbdători.

— Dacă n-o găsiți, n-o găsiți și gata, zise Dorobanțu. O să ne explicați eventual pe unde șade...

— Stați că... Nu, nu-i nici asta!... Aha! își potrivi ochelarii pe nas și îndepărtă mult hârtia, apoi exclamă

bucuros: Am spus eu?! De la o vreme începi să aduni toate nimicurile...

*

Cum ieșiră în stradă, căpitanul Dorobanțu îl întrebă pe Seceleanu:

— Ai idee cam pe unde vine strada Marei Călin, prietena lui Hariton Gârneci?

— Nu înțeleg ce importanță mai prezintă prietena lui dacă individul e mort, replică sec Seceleanu.

— Dacă te-ar auzi șeful meu, colonelul Pleșoianu, că gândești astfel...! Chiar crezi că nu mai are nicio importanță să culegem câteva date despre cel care a fost trădătorul Hariton Gârneci? Și cine altcineva să ni le ofere dacă nu fosta lui prietenă?

— Mă rog, procedezi cum e mai bine. Dar te duci singur. Eu mai am ceva de rezolvat... Păcat că ai făcut drumul de pomană până aici. Iar Bucureștiul, pe căldura asta...

— Nu mă interesează Bucureștiul tău. Cunoști părerea mea despre el. Doresc să-mi iau tălpășița cât se poate de repede... Nu plec însă până nu discut cu Mara Călin...

— Înțeleg, dar nu cred că trebuie să facem primul drum la ea, ci la miliție. Ne interesăm la dispecerat ce-i cu accidentul ăsta de pe Valea Prahovei. Este formidabil!...

Căpitanul Seceleanu nu mai continuă, dar Dorobanțu pricepu că aceasta era o formă de manifestare a nemulțumirii colegului său pentru faptul că Hariton Gârneci se găsise să moară într-un accident de automobil tocmai acum, când ei reușiseră să-i dea de urmă și trebuiau să poarte cu el niște discuții despre un trecut deloc onorabil.

— Am putea cere pentru studiu dosarul de cercetare al accidentului? întrebă Dorobanțu.

— Fii serios, Dorobanțule! Ce dosar crezi că au putut întocmi bieții oameni, dacă azi-dimineață s-a rostogolit în prăpastie?

— O să fie nevoie să cerem câteva relații și de la instituția unde a lucrat. Ai priceput ce reprezintă inițialele acelea din cartea de imobil?

— Aflu eu, nu-ți face grijă. Ar fi bine să verificăm dacă n-a avut de-a face cu legea până acum.

— Înțeleg: am putea să-i comparăm imediat amprentele digitale... Dacă ar fi după mine, odată cu predarea actului de identitate, la împlinirea vârstei de paisprezece ani, aș lua fiecăruia și amprentele. Sunt mai fidele decât fotografia capsată pe buletin.

— Dacă ar fi după tine! îl persiflă prietenul său. Nu ai vrea să se pună amprentele în locul fotografiei?... Nu se schimbă toată viața!

— Cred că nu ar fi rău să se pună și una, și alta,

continuă Dorobanțu imperturbabil, neluând în seamă tonul zeflemitor al colegului său.

Tăcură amândoi. Mergeau copleșiți de căldură. Dorobanțu își dezbrăcase haina și și-o aruncase pe un umăr, ținând-o cu un deget de agățătoare. Desfăcuse larg cravata și își descheiase doi nasturi de la cămașă. Seceleanu suporta căldura mai ușor. Chiar se lăudase cu asta față de colegul său, văzându-l transpirat.

O adiere blândă vânzolit pentru o clipă crengile castanilor și Dorobanțu ridică privirile a speranță, depărtându-și în același timp brațele de corp, să-l cuprindă răcoarea.

*

La dispeceratul miliției nu aflaseră mare lucru. Se comunicase doar că în jurul orei cinci un „Fiat-850" se prăbușise în prăpastie, pe serpentinele de la Posada. Din actele individului găsit între sfărâmături rezulta că se numește Hariton Gârneci și că locuia în București, strada Eliade, numărul doi. Se mai cunoștea că fusese în stare de ebrietate, ceea ce explicase de fapt și clipa lui de neatenție. Având-se în vedere ora matinală, se făcuse presupunerea că se grăbea să nu scape semnarea condicii la serviciu. Cercetările le făcea miliția din Ploiești.

Căpitanul Seceleanu plecase la institutul unde lucrase Hariton Gârneci, fără tragere de inimă, convins că

acum, când acesta era mort, nu mai avea niciun rost să își piardă timpul. Îi amintise de fapt și prietenului său că avea atâtea alte sarcini de-ale lui...

Dorobanțu se îndrepta spre adresa Marei Călin, sperând să afle măcar de la ea câteva lucruri în legătură cu cel care îi fusese foarte apropiat. Nu se putea întoarce la Deva până nu își clarifica toate problemele în legătură cu acest Hariton Gârneci. Zis Tony, zis Hary, care îi dăduse atâta bătaie de cap de la prima discuție cu colonelul Pleșoianu. Se întreba cum ar fi mai nimerit să-i anunțe Marei Călin moartea lui Gârneci...

Ajunse pe o stradă liniștită, umbrită de niște castani stufoși. Urmări numerele de pe partea dreaptă și se opri în fața unei clădiri nu prea arătoase, un fel de vilă cu două caturi. Atrăgea atenția o terasă curbată, plasată la etaj, pe colțul din dreapta, având pe toată lungimea ei o bară nichelată care sclipea în razele soarelui. În spatele curții un garaj cu ușile larg deschise lăsa să se vadă partea de dinapoi a unui automobil azuriu...

Intră pe poartă și sună la ușa grea, placată cu metal, dar nimic nu dădea de înțeles că semnalul lui fusese receptat. Apăsă din nou pe butonul alb al soneriei. Se auziră pași pe terasa de deasupra. Câțiva zulufi blonzi se aplecară peste balustrada nichelată și ochii mirați, somnoroși, priviră o clipă mânioși. Căpitanul sesiză furtuna și spuse repede:

— O caut pe tovarășa Mara Călin. După cât de frumoasă mi s-a spus că este, bănuiesc că dumneavoastră sunteți...

Mânia blondei ciufulite se topi treptat.

— Ocoliți clădirea prin stânga, arătă ea cu mâna, e acolo o altă ușă. Sunați!... Chiar așa frumoasă nu-i, adăugă ea cu răutate și dispăru.

Dorobanțu fu bucuros că scăpase cu atât și mai ales că nu era ea Mara Călin. De cum o văzuse apărând la balustradă se gândise că nu o să-i fie deloc ușor să se înțeleagă cu ea.

Când ajunse la intrarea ce-i fusese indicată, urcă două trepte și sună iar. Dincolo de ușă simți o mișcare ușoară și își dădu seama că cineva îl cerceta precaut prin vizor. Nu se clinti. Își corectă ținuta și încercă să nu pară încruntat. Probabil că făcuse față examenului de după vizor, pentru că se auzi cheia răsucindu-se în broască, iar ușa se crăpă cam de o palmă: un lanț de siguranță nu-i permitea o deschidere mai mare. Apărură doi ochi curioși, încadrați de o basma cernită.

— Pe cine cătaț'?

— Aș fi dorit să stau de vorbă cu Mara Călin. Mi s-a spus că locuiește aici.

— Cine sânteț' dumneavoastră?

Dorobanțu scoase legitimația și i-o arătă, recomandându-se totodată. Abia după ce îi cercetă cu

atenție legitimația, bătrâna desfăcu lanțul și deschise ușa larg, poftindu-l cu blândețe în casă. Căpitanul fu plăcut surprins de interiorul încăperii, aranjat cu migală, cu danteluțe puse mai prin toate colțurile.

— Îmi cer iertare că vă deranjez, începu după ce o văzu și pe bătrână așezându-se lângă el, pe scaun. Mara Călin locuiește cu dumneavoastră?

— O locuit cu mine, ca să zic așa, dacă nu vă supăraț'. Acum locuiesc eu cu ea. Este nepoată-mea. Când o fost mică, locuia ea la mine, că aveam grijă de ea; acum, că sunt bătrână, rolurile s-or inversat: are ea grijă de mine și de asta zic că stau eu la ea. Dar nu am de ce să mă plâng. Este o fată bună, tare bună!...

— Nu-i acasă?

— Nu. O plecat asară la Brașov. Să mărită. S-o dus să-ș' primească logodnicu'. Vine din străinătate. Ar fi trebuit să să întoarcă...

— Venisem să-i anunț o veste nu prea plăcută. Spuneți că are un logodnic?

— Are, maică. Îl cheamă Walther și nu mai știu cum. L-am cunoscut și eu în primăvară, când o măi venit în România. Despre ce veste vorbeaț'?

— E... străin?!...

— Păi, n-am spus? Își scriau aproape în fiecare zî. Eu n-am mai văzut așa o dragoste și, vorba ceea, au trăcut mulț' ani de când sunt pă lume! O sosât asară la Brașov,

așa cum v-am spus, și vor să înaintează actele, să primească aprobare de căsătorie. Știț' dumneavoastră cum estă cu căsătoriile astea cu străinii... Mie o să-mi fie tare greu dacă pleacă. M-am obișnuit s-o știu lângă mine... Tare greu o să-mi fie fără ea!... Zău dacă nu!...

— Era cumva prietenă și cu un anume Bariton Gârneci?

— Cu Hary? Era, sâgur că era. Doar pretini, nu altceva. Cum de n-o fost măi mult nu știu. S-ar fi luat și o aveam aici, lângă mine. Așa... Nici nu știu cum de i s-or aprins călcâile pentru celălalt, pentru străin. Și doar totu' o început din vara trăcută. S-or cunoscut pe litoral... Da' ce dragoste!...

— Voiam s-o anunț că azi-dimineață Bariton Gârneci a avut un accident cu mașina.

— Doamne ferește! E grav?

— Destul de grav.

— Of, doamne, se tângui uluită bătrânica, sper că Mara n-o fost cu el!... Nu, n-avea cum să fie! Ea trăbuia să vină cu Walther... De ce n-or fi venit până acum?... De ce nu pică, doamne?!...

Bătrâna se ridicase de pe scaun și se plimba prin casă, frământându-și mâinile neliniștită.

— Nepoata dumneavoastră a plecat la Brașov cu trenul sau...? întrebă Dorobanțu într-o doară.

— O plecat cu Hary. Nu v-am zis? Parcă v-am zis...

Doamne, până o văd acasă!... O să scape?

— Nu, maică, nu mai scapi când te rostogolești într-o prăpastie.

— Doamne ferește doamne-ferește!... Păcat de el, că era un bărbat ca bradu'!...

— Dacă Walther, logodnicul, tot trebuia să vină în București, de ce a plecat nepoata dumneavoastră să-l întâmpine la Brașov?

— Nu știu, mamă? Acu vro două-trii sări, i-o tilifonat din țara lui și o anunțat-o că vine să bage actele. Ea i-o. Spus atunci că îl întâmpină la Brașov, să nu conducă noaptea. Știț', vine cu mașâna; are o mașână, o frumusăță! Tot cu mașâna o vinit și în primăvară... Doamne, de ce nu mai vine?!...

— Cu Hariton Gârneci de când se cunoștea?

— Mara? O, de mulț' ani. Să tot fie vro... Nici nu mai știu. Dar sunt mulț' ani. Nu înțăleg de ce nu s-or fi plăcut. Să căsătoreau și Mara n-ar fi trăbuit să plece în... Credeț' că li s-o întâmplat și lor ceva pe drum?

— Liniștiți-vă. N-avea ce să li se întâmple. Acuși o să vină.

— Știu eu, mamă?! De când mi-oț' spus de Hary... Și ce bărbat era!

— Hariton Gârneci știa că nepoata dumneavoastră se căsătorește cu străinul acela, cu Walther?

— Ei, cum să nu? Doar să cunoșteau. Mara i l-o

prezântat.

— N-ați vrea să-mi vorbiți mai amănunțit despre Hariton Gârneci?... Cum să vă spun eu – repetă Dorobanțu fără să vrea vorbele bătrânei –, m-ar interesa ce fel de om era, cum se comporta...

— Dă-mi voie, mamă, să te sărvesc cu o dulceață de coacăză făcută de mine și un pahar de apă răce. Poate în timpul ăsta vine și Mara, adăugă ieșind din cameră, fără să aștepte încuviințarea musafirului...

Căpitanul Dorobanțu socotea că, indiferent dacă sunt delapidatori, escroci, hoți de buzunare ori trădători de țară, toți cei care reușiseră pe căi necinstite, fără sudoare, să se căpătuiască, au un anumit comportament: sunt aroganți, îngâmfați. Dovadă, după el, a sentimentului de superioritate, de încredere în agilitatea și în puterea lor de a trișa, a satisfacției că au putut să dobândească ceea ce își puseseră în cap, să ducă de nas pe toată lumea. Aproape toți infractorii pe care îi întâlnise în cariera lui posedau această doză de înfumurare. Mai obișnuia să spună – dar asta numai în glumă – că în momentul când întâlnește o persoană înfumurată este tentat să solicite izolarea lui de societate, chiar și pentru o perioadă scurtă, în scopul protejării celor din jur.

Când adresase bunicuței ultima întrebare, căpitanul se gândise la aceste păreri ale lui și, cum aflase de la

Bebe Nicolaide că Hariton Gârneci desfășurase în mod cert o activitate de trădare, dorise să și le mai verifice încă o dată.

Bătrânica se întoarse cu o tavă argintată, pe care așezase, pe un mileu apretat, o farfurioară din porțelan fin, cu marginile ornamentate, și un pahar cu apă rece.

— Ce să-ț′ spun eu, maică, despre Hary, începu ea de cum lăsă tava cu dulceață în fața căpitanului și se așeză pe scaun, nici nu știu ce să-ț′ spun, că nu prea discuta cu mine. Ia, o băbuță acolo, de aproape optzăci de ani, cine să măi stea de vorbă cu ea?! Eu îi măi dădeam bună ziua când ne întâlneam, da′ ne întâlneam rar, că plecam de acasă când aflam că vine pe la Mara... Parcă îmi era și frică de el... Dacă îmi răspundea? Habar n-am, că eu trăceam ca o nălucă, da′ parcă sâmțam eu că nici el nu prea să uita cătră mine și eram bucuroasă, nici nu știu de ce... Eh, om cu priocupări mari, maică!... Și foarte sărios!... Iar Mara mea... Of. Doamne, ce bine ar fi fost să să fi îndrăgostit de el!... Și într-un timp chiar am crezut că... Da′ n-or fost decât pretini. Ș-o apărut ăsta, străinu′, să-i sucească mințile...

— Hariton Gârneci a spus ceva în legătură cu căsătoria asta a nepoatei dumneavoastră ori despre plecarea ei în străinătate?

— Știu eu, maică, ce să zic? Parcă nu-i prea păsa. Mie așa mi s-o părut și mai că mi-o fost ciudă pe el. Da′ nu

am avut coraju′ să-i spun nimic. Mi-am plâns sângură amărăciunea ș-am înăbușit-o în mine. Mi-o fost frică să nu audă Mara, că nu-i plăcea să vorbesc despre așa ceva, adică despre plecarea ei. Că i-am zis o dată să nu mă lase singură și m-o certat... Doamne, doamne!... Zicea că eu nu am niciun drept să mă așăz în calea fericirii ei. Așa o zis și eu am tăcut după aia... Mi-o spus să nu vorbesc cu nimeni, că astea sunt treburile ei și că dacă o să clevetesc... Da′ eu nu clevetesc, mamă, că nu-mi place. Dumneavoastră pot să vă spun ce am pe suflet, că sânteț′ otoritate și om care mă ascultă... Tare rău mă doare inima la gându′ că ea o să plece și eu rămân singură cuc, acu′, la bătrâneță... De ce-o fi vrând să plece?!... Așa cum era Hary, răce, boieros, parcă tot ar fi fost măi bine s-o fi știut cu el... Deși cu Walther mă ințăleg bine.

— Vorbește românește?

— Walther?

— Da.

— Destul de binișor.

— N-aveți cumva o scrisoare de-a lui trimisă nepoatei dumneavoastră?

*

Plecase de la casa Marei Călin mulțumit de câte aflase de la mătușa ei. Până la urmă bătrânica îi adusese din camera Marei un pachet de scrisori, primite de la

logodnicul străin și legate cu fundiță roz. Dorobanțu ar fi dorit tare mult să desfacă fundița și să frunzărească scrisorile, nu atât pentru a se convinge de sentimentele pe care străinul le nutrește pentru Mara, cât pentru a verifica dacă nu cumva prin intermediul corespondenței respective acesta ținea legătură cu Hariton Gârneci. Bătrânica însă i le luase imediat din mână, parcă speriată de faptul că i le arătase, și le dusese la locul lor. Căpitanul nu îndrăznise s-o oprească. Îi mulțumise pentru amabilitate și, cu toate insistențele mătușii de a mai rămâne, plecase. Îi păruse rău că trebuise s-o lase singură, în zbuciumul ei, dar urma să-l întâlnească pe căpitanul Seceleanu. Mara Călin tot nu sosise de la Brașov și parcă i se transmisese și lui îngrijorarea mătușii. Oricum, îi lăsase telefonul de la serviciu al căpitanului Seceleanu, unde urma ca Mara Călin să-și anunțe sosirea. Abia după ce plecase își dăduse seama că trebuia să-l fi lăsat pe cel de la ofițerul de serviciu pe unitate. Seceleanu însă îi promise că va ține el legătura cu bătrânica, pentru a afla de sosirea Marei. Apoi îl pusese la curent cu ce aflase la institutul unde lucrase Hariton Gârneci.

După ce telefonase maiorului Răchită, raportându-i stadiul cercetării, Dorobanțu plecase spre Ploiești. În jurul orei unsprezece intra în sediul Inspectoratului județean Prahova al Ministerului de Interne.

Capitolul al unsprezecelea

După mai multe minute de așteptare în camera ofițerului de serviciu de la Miliția județului Prahova, căpitanul Adrian Dorobanțu deveni nerăbdător. I se comunicase că locotenentul-major care se ocupase de situația lui Hariton Gârneci era plecat tot pe Valea Prahovei, la un alt eveniment rutier. Dar fusese asigurat, încă de la venire, că ofițerul urma să sosească din clipă în clipă.

— Dacă vă rog să mai luați o dată legătura prin stația de radio cu tovarășul locotenent-major...

Adresă această rugăminte ofițerului de serviciu, un băiețandru de vreo douăzeci și ceva de ani, înalt, slab, îmbrăcat într-o uniformă de miliție impecabilă, cu centură și diagonală, având pe brațul stâng o banderolă roșie, pe care se observau inițialele O.S. Avea gradul de locotenent.

— Trebuie să vină, tovarășe căpitan. Vă asigur că trebuie să vină. Doar am vorbit eu cu dânsul și i-am spus că îl așteptați... Probabil s-a oprit în drum la vreun alt caz. Pe valea Prahovei se întâmplă destul de des câte o... ciocnire, iar oamenii cheamă miliția și pentru fleacuri... Ăsta-i traficul vara, n-avem ce face!

— Au reușit să scoată din prăpastie „Fiat”-ul acela?

— Da. Corpul neînsuflețit al celui care condusese – nu-i rețin numele – a fost trimis cu o „Salvare”, însoțit de medicul-legist. I se face autopsia... Mi-a spus toate astea șoferul de pe ambulanță; a venit aici să aducă niște rolfilme. Le-am dat deja la developat. Cred că sunt cele făcute la fața locului...

— Întotdeauna este așa de expeditiv acest locotenent-major?

Căpitanul Dorobanțu observă că locotenentul se codește să răspundă și-i zâmbi încurajator.

— Acum, ca să fiu sincer, își luă el inima în dinți, înainte de venirea dumneavoastră am primit ordin de la tovarășul comandant să-i caut pe cei cu cercetarea din prăpastia de la Posada și să le spun să termine acolo cât se poate de urgent și, mai ales, să nu-i puie naiba – chiar așa a zis – să facă treabă de mântuială, că-i bai mare.

— Tovarășul locotenent-major obișnuiește să facă și treburi de mântuială? întrebă Dorobanțu ușor alarmat.

— Ei, vorba vine. E un fel de a-l mobiliza să lucreze acolo cu toată răspunderea. Parcă dumneavoastră nu știți că omul trebuie atenționat înainte, nu după ce-a făcut un lucru prost...

— Asta cam așa este. Și ce-a mai zis... tovarășul comandant să le comunicați celor cu cercetarea aceea? insistă căpitanul curios.

— Nu știu dacă-i bine să vă spun totul, se codi iarăși

locotenentul.

— Acum dați-i drumul, că doar rămâne între noi.

— Mi-a mai spus să le zic că se interesează de caz un colonel de la contrainformații din minister, care a insistat să terminăm cercetarea asta cât se poate de repede, și că o să sosească la noi un căpitan de securitate din Deva, căruia să-i dăm tot concursul... Bănuiesc că despre dumneavoastră era vorba.

— Și nu vreți să-mi dați tot concursul?

— Cum să nu?!

— Atunci vă rog să luați din nou legătura cu...

— Uitați-l că a sosit, arătă locotenentul prin geam spre mașina care intra în curte val-vârtej.

— Există vreo altă intrare spre biroul dânsului?

— Da, însă tot pe aici trebuie să treacă, să mă întrebe de rolfilme, de dumneavoastră...

*

— Acestea sunt fotografiile, tovarășe căpitan, se precipită locotenentul-major când ajunseră în biroul lui. Vedeți că nu sunt uscate. Priviți și dumneavoastră ce-a mai rămas din mașină. Iar Hariton Gârneci...

— I-ați luat amprentele?

— Amprentele?!...

Locotenentul-major pronunțase acest cuvânt din cale afară de mirat. Îl privi pe căpitan cu niște ochi mari, întrebători. Nu-i trecuse prin minte că o să-i ceară în

primul rând așa ceva și încă nu le ridicase.

Nerăbdător să verifice dacă într-adevăr Hariton Gârneci fusese acela care băuse coniac cu Marcel Ioniade, Dorobanțu întrebă:

— E departe serviciul medico-legal al județului?

— Cu mașina ajungem în câteva minute.

— Luați cu dumneavoastră procesul-verbal de constatare întocmit azi-dimineață și documentele personale găsite asupra lui Hariton Gârneci; le voi studia pe drum... Mai luați ce credeți că-i necesar pentru ridicarea amprentelor...

*

Niciodată nu i-a plăcut căpitanului Dorobanțu să intre într-o instituție medico-legală. Numai la gândul că trebuia să meargă acolo și simțise în nări mirosul specific al acestui loc.

Pe medicul-legist îl găsiră spălându-se pe mâini. Avea clăbuci de săpun până la coate și își freca de mama focului unghiile cu o periuță. În același timp dicta direct la mașină niște constatări, folosind o mulțime de termeni medicali, care ar fi fost înțeleși cu mare greutate de cineva mai puțin avizat.

La o masă din apropiere stătea un bătrânel, într-o ținută sobră, numai urechi la cuvintele medicului. Mânuia clapele mașinii de scris cu o dexteritate uimitoare.

— Termin, imediat, se scuză doctorul când observă intrarea celor doi.

— Dânsul este căpitanul Dorobanțu de la securitate, îl recomandă locotenentul-major.

— Îmi pare bine. Până mă spăl, faceți cunoștință cu Leandru, secretarul meu dactilograf. Nu știu ce-o să mă fac în clipa când va ieși la pensie... Nicio femeie n-a rezistat aici... El e de vreo treizeci și ceva de ani...

În timp ce spunea toate astea, doctorul dădu drumul unui jet puternic de apă și își dăți mâinile. Apoi se șterse tacticos cu un prosop dungat și veni cu mâna întinsă spre cei doi ofițeri.

— Avem urgent nevoie de amprentele lui Hariton Gârneci, găsi de cuviință locotenentul-major să motiveze scopul venirii lor acolo.

— Asta nu intră în sarcina mea, spuse plat medicul și deschise o servietă burduhănoasă aflată pe un scaun. Scoase dinăuntru un pachet, îl dezveli cu mișcări repezi, dând la iveală un sandviș cu șuncă presată și explică: N-am reușit să mănânc de azi-dimineață. Mă scuzați!...

— Până terminați dumneavoastră, eu cu tovarășul o să-i ridicăm amprentele, spuse Dorobanțu și, luându-l de după umăr pe locotenentul-major, îl trase afară din cameră.

— E cel de la a patra masă, reuși să le strige doctorul, referindu-se la corpul lui Hariton Gârneci.

*

Cum se întoarseră la inspectorat și intrară în biroul locotenentului-major, apăru și șeful acestuia, un colonel înalt, cu părul de culoarea castanie, tuns scurt.

— Ia să vedem ce ați reușit să faceți? se interesă el și începu să citească în fugă raportul medico-legal. Când termină privi și fotografiile, apoi, văzând cele două cartonașe cu amprente, întrebă:

— Astea la ce vă trebuie?

— Pe niște sticle de coniac s-au găsit aceste amprente, explică Dorobanțu luând în mână unul dintre cartonașe. Din sticlele respective a băut un anume Marcel Ioniade, acum decedat, împreună cu încă cineva. Bănuim că Hariton Gârneci a fost acela. Pentru acest motiv am dat o fugă până la serviciul medico-legal. Le-am ridicat pe cele de aici, arătă el al doilea cartonaș cu amprente. Dacă ați da ordin criminalistului dumneavoastră să facă o comparație...

— A-ha!... Du-te și cheamă-i, se adresă colonelul locotenentului-major, care ieși repede pe ușă.

Colonelul mai privi o dată fotografiile de la locul accidentului, uitându-se cu coada ochiului spre căpitanul Dorobanțu. Se vedea că e frământat de ceva, căci îl întrebă:

— Îmi închipui că nu crima în sine vă interesează pe dumneavoastră atât de mult.

— Fără îndoială. De crimă se ocupă căpitanul Baltag, de la miliția județului nostru.

— Baltag? Îl știu. E un ofițer capabil.

— Este. Dacă nu îl rugam să întrerupă cercetările pentru un timp, ajungea deja la Hariton Gârneci. Numai că noi îl căutam pentru probleme de securitate. Dar, după cum observați, n-am avut norocul să... stăm de vorbă cu el.

În cameră intrară locotenentul-major și criminalistul, căruia colonelul îi prezentă cele două cartonașe cu amprente.

— Ia vezi, specialistule, sunt identice?

Criminalistul își potrivi pe frunte un fel de mască specială, pe care erau montate două lupe puternice, luă loc la masă și cercetă intens câteva clipe cele două cartonașe, timp în care toate privirile se îndreptară asupra lui.

— Nici pe departe nu seamănă, preciză el, scoțându-și dintr-o smucitură masca de pe frunte. E o diferență ca de la cer la pământ, exageră cu bună știință, pentru a convinge definitiv pe cei prezenți.

Nimeni nu spuse nimic. Toate privirile se întoarseră însă încet spre căpitanul Dorobanții, de parcă i-ar fi așteptat un gest de protest.

— Vreți să vă uitați în raportul medico-legal, tovarășe locotenent-major, și să-mi. Spuneți ce grupă de sânge

are decedatul? îl rugă Dorobanțu, alegând dintre obiectele aflate pe masă buletinul de identitate al lui Hariton Gârneci, pe care îl deschise în locul unde era trecută grupa sanguină.

— A-II, R.H. Negativ, citi locotenentul-major ceea ce i se ceruse.

— Vă mulțumesc, spuse căpitanul Dorobanțu moale, parcă obosit dintr-o dată de prea multă alergătură. Închise buletinul și-l aruncă neglijent peste celelalte lucruri care aparținuseră celui decedat. Păcat, spuse el apoi, ca și când n-ar fi fost nimeni de față, căpitanul Baltag ar fi fost bucuros să încheie cazul, însă nu acest Hariton Gârneci l-a ucis pe Marcel Ioniade. Ar fi fost prea simplu!...

— Mai stați pe la noi? îl chestionă colonelul pe Dorobanțu, dar se vedea că o făcuse doar ca să schimbe cursul discuției.

— Trebuie să mă reped la Brașov. Aș dori numai să dau niște telefoane și plec imediat la gară. Știți cumva la ce oră am un tren într-acolo?

— Ce tren? interveni colonelul, înțeleg că vreți să ajungeți cât mai repede la Brașov, nu?

— Ar cam trebui...

— Mai ești de serviciu? se adresă el locotenentului-major.

— Sunt. Până la ora șapte în seara asta.

— Foarte bine. Ia legătura cu Brașovul, cheamă patrula lor de serviciu la Predeal și dă o fugă cu căpitanul Dorobanțu. Îți faci și traseul... Ai ceva de zis?

— Nu.

— Vă mulțumesc foarte mult, tovarășe colonel, spuse Dorobanțu, bucuros că reușea astfel că câștige timp. Aș ruga să se trimită căpitanului Baltag de la inspectoratul nostru copii după toate materialele ce s-au întocmit cu ocazia cercetării accidentului de la Posada.

Apoi îl sunase el însuși pe căpitanul Baltag, comunicându-i ultimele date obținute și rugându-l să continue cercetările.

*

De câteva minute mașina cu însemnele miliției alerga vertiginos pe serpentinele de pe Valea Prahovei. Conducea locotenentul-major, iar alături luase loc coechipierul său, un plutonier tăcut și calm. Căpitanului Dorobanțu i se păruse cunoscută figura acestuia și îl întrebase de unde este. Plutonierul îi răspunsese că e de prin părțile Moldovei și tăcuse iar.

— Uite-l! Ia uite-l cum se avântă, strigă locotenentul-major. Așa se taie o serpentină? Bagă sirena, îi spuse celuilalt și zvâcni ca o săgeată după împricinat.

Dorobanțu admiră siguranța cu care conducea locotenentul-major și așteptă curios să vadă ce o să se întâmple cu automobilistul aventurier.

Când mașina miliției îl ajunse din urmă, plutonierul deschise calm geamul și scoase afară un bastonaș roșu, balansându-l încet în sus și în jos, semn că respectivul trebuie să oprească pe dreapta. Locotenentul-major stopă la un pas în fața lui și coborî repede din mașină, odată cu plutonierul. Dorobanțu rămase liniștit pe bancheta din spate, gândindu-se unde ar fi putut să-l întâmpine Mara Călin pe logodnicul ei. Dacă rămăseseră acolo peste noapte, nu puteau trage decât la vreun hotel. Mătușa ei îi precizase că nu are în Brașov niciun cunoscut la care ar fi putut să doarmă. Dar dacă avea Walther Kohn? Ori dacă Hariton Gârneci le aranjase undeva o gazdă? Fără îndoială că în această alternativă investigațiile i-ar fi fost îngreunate. Se întrebă dacă n-ar fi nimerit să dea o știre în ziarul local, în care să se anunțe tragicul accident de la Posada, cu fotografia și numele lui Hariton Gârneci. Poate că în felul acesta cineva o să-l recunoască și...

— Gata, tovarășe căpitan, spuse locotenentul-major cam supărat, așezându-se din nou la volan.

Intră liniștit și plutonierul. Mașina demară.

— A mers repede, constată Dorobanțu, doar așa, ca să curme liniștea.

— Să știți că circulația în zona noastră nu ar fi grea dacă anumiți șoferi ar înțelege că nu-i bine să te joci cu volanul. Mai întâlnești însă câte un inconștient care

reușește într-o clipă să dezorganizeze întregul trafic rutier... Vreți să oprim la locul unde s-a rostogolit în prăpastie Hariton Gârneci?

— Chiar voiam să vă rog, spuse Dorobanțu, surprins că celălalt îi ghicise gândul.

*

Locutenentul-major oprise mașina aproape de marginea prăpastiei, nu departe de locul unde se petrecuse accidentul din dimineața aceea, în care decedase Hariton Gârneci.

Coborâseră din mașină numai căpitanul și locotenentul-major. Plutonierul rămăsese înăuntru, însă deschisese portiera și se uita absent undeva, în depărtare.

Privind hăul sălbatic din vale, Dorobanțu se înfioră. Abia acum înțelese cum de ajunsese mașina lui Hariton Gârneci niște fiare contorsionate, așa cum o văzuse la sediul miliției din Ploiești. O privise acolo curios doar câteva clipe și se îndepărtase impresionat:

Se întoarse spre ofițerul de alături și îl întrebă:

— Ce părere aveți, tovarășe locotenent-major, s-ar mai putea verifica dacă sistemul de frânare al „Fiat”-ului căzut în prăpastie funcționa cum trebuie?

— Știu eu? Cred că se poate. Dar pentru treaba asta ne trebuie timp, adăugă el imediat, amintindu-și că Dorobanțu voia să se rezolve toate aspectele legate de

accident cât mai repede.

— Ați descoperit vreo intenție de frânare înainte de a părăsi șoseaua?

— Nu. Să știți că asta m-a pus și pe mine pe gânduri. Oricât de beat ar fi fost, și s-a constatat că băuse destul, spiritul de conservare ar fi trebuit să acționeze. De regulă așa se întâmplă.

— Numai că unii mai încurcă pedalele.

— Aveți dreptate, fără îndoială, îndeosebi începătorii. Hariton Gârneci însă conducea de peste șaisprezece ani. Permisul de conducere îl are de atunci.

— A avut viteză mare dacă a reușit să desprindă parapetul de sprijin, nu?

— Nu a fost parapet lateral în acest loc. Acum vreo săptămână și ceva l-a desprins un camion greu. Curba aceasta este foarte periculoasă și cu toate că semnele de avertizare sunt cât se poate de clare, se mai găsește câte un... distrat. Nu am fost eu de serviciu când l-a lovit camionul acela, dar am aflat astăzi. Probabil vreun „gospodar” s-o fi gândit apoi că-i trebuie traversa aceea de metal și a luat-o acasă, iar acum... poftim!... O să dau mâine un telefon să monteze alt parapet.

— La câteva curbe din țară, tot așa de periculoase ca asta, am văzut niște pancarde mari, pe care erau trecute accidentele ce avuseseră loc acolo, zise căpitanul.

— Eh, dacă ar fi să punem și noi pe Valea Prahovei,

ați vedea plăci din astea la mai toate curbele. Dar, adăugă el grăbit, șoseaua este în renovare, ca să zic așa, se mai taie din cotituri, se lărgesc podurile...

— Mergem?

— Cum ordonați.

Urcară în mașină și demarară rapid.

— Ne-a chemat Brașovul, zise plutonierul. Au plecat.

— Bravo! Ce-au mai spus? păru curios locotenentul-major.

— Cine ajunge primul așteaptă la intrarea în Predeal. Pe drumul spre Cheia.

Plutonierul tăcu iar.

Căpitanul Dorobanțu începu să simtă oboseala. Se agitase mult în dimineața aceea, iar în trenul cu care călătorise până la București nu prea reușise să se odihnească. De obicei ațipea destul de ușor în asemenea situații și au fost cazuri când a doua zi după o astfel de călătorie nu simțea nevoia să doarmă. Însă în noaptea trecută Hariton Gârneci îi chinuise gândurile. Închise ochii și se întinse relaxat, rezemându-și capul de banchetă.

— Dacă vă este somn, puteți să vă culcați liniștit, tovarășe căpitan, îl îndemnă locotenentul-major, observându-l în oglinda retrovizoare. Când ajungem, o să vă trezim noi...

— Nu pot să dorm, deși sunt foarte obosit. Azi-noapte

am călătorit...

— Vă cred. Eu n-aș putea ațipi în tren pentru nimic în lume. Concediul l-ați luat?

— Luna viitoare.

— Veniți să-l petreceți aici, în Bucegi. Munții ăștia sunt o splendoare! Priviți în stânga noastră. Par înspăimântători, dar sunt blânzi. Acum se ajunge ușor în vârf, cu telefericul. Ehei, când eram eu copil urcam cu părinții coama pe Piatra Arsă, aproape în patru ore. Cu telefericul nu cred că se face mai mult de un sfert de oră... Apoi cabanele!... Mie cel mai mult mi-a plăcut Padina. Păcat că a ieșit la pensie nea Vila. Cabanier ca el, mai rar!... Zău, veniți? Îmi dați un telefon, mi-ați reținut numele?, și vă opresc locuri întâi la cabana Piatra Arsă. Aveți copii?

— Nu am... încă nu...

— Gata, două locuri nu-i mare greutate. Apoi o luați pe „scurtătură", vă fac eu o schiță, și ajungeți în câteva ore la Padina. Acesta este cel mai ușor drum. Coborâți tot timpul. E o minunăție, ascultați-mă pe mine!... La Padina v-aș sugera să stați mai multe zile. De acolo puteți merge spre Cheile Zănoagei, la cabana „Scropoasa", dar și spre cabana „Peștera". O să vizitați Peștera Ialomicioara... Veniți, tovarășe căpitan, că nu o să vă pară rău. Pe Bucegi se merge ușor, ca pe bulevard, până toamna târziu. Se poate urca și iarna, dar muntele

te înșală atunci; parcă ar fi supărat că zăpada îi acoperă splendoarea. Mie iarna nu-mi place deloc să urc. Hai, veniți?

— Știu eu?! se codi Dorobanțu. Așa cum mi-ați vorbit dumneavoastră despre Bucegii ăștia... Ce ziceți, tovarășe plutonier, merită?

— Nu mă pricep.

Căpitanul Dorobanții îl întrebase pe plutonier așa, ca să-l audă că spune și el ceva. Îl văzuse că șade mereu gânditor, iar oamenii taciturni îl călcau pe nervi.

— Tot timpul sunteți așa tăcut, tovarășe plutonier?

— Nu-i tăcut deloc, tovarășe căpitan. De obicei turuie tot timpul. De asta îmi și place să lucrăm împreună. Are însă fata internată în spital. De ieri...

Capitolul al doisprezecelea

Căpitanul Seceleanu intrase de câteva minute în biroul șefului său. Îl găsise pe colonel vorbind la telefon și notând în același timp ceva. Se întrerupse din scris doar o clipă, spre a-i face semn lui Seceleanu cu creionul să ia loc într-unul din fotoliile aflate în fața mesei de lucru. Acesta se așezase. Nu-i fusese deloc greu să constate că șeful său ascultă cu încordare ce i se spunea de la celălalt capăt al firului.

Seceleanu începu să se întrebe pentru ce fusese

chemat iar, la niciun sfert de oră după ce abia ieșise din acest birou. Era absolut convins că rechemarea sa nu avea nicio legătură cu problemele discutate anterior. Acelea fuseseră clarificate, fără îndoială, căci șeful său obișnuia să lămurească totul într-o discuție, până la amănunt. Atunci? Să fi intervenit ceva neprevăzut între timp? Ce anume?! S-ar putea să aibă vreo legătură cu ce i se comunica acum la telefon? Ca să primească răspuns la întrebările respective ar fi fost absolut necesar să știe cu cine vorbește. Era de-a dreptul contrariat, mai ales că foarte rar se întâmplase ca un subordonat să fie chemat de colonel la intervale atât de scurte. Acesta fusese și motivul pentru care, când ridicase receptorul și recunoscuse vocea șefului, își pronunțase numele răspicat, convins că nu el era cel căutat. Numai că presupunerea lui se dovedise eronată. Colonelul îi spusese clar: „Vino imediat la mine, Seceleanu!”, apoi închisese. Căpitanul ar fi vrut să-i raporteze că era tocmai pe punctul de a pleca din sediu, deoarece peste nici trei sferturi de oră urma să ajungă tocmai la celălalt capăt al Capitalei, pentru a prelua de la cineva un material extrem de important, după cum fusese asigurat. Cunoștea că șeful său pune mare preț pe punctualitatea subordonaților la asemenea întâlniri și în decursul anilor reușise să le imprime tuturor un deosebit respect pentru acest lucru. Dar, neavând cum

să-i raporteze la telefon că era gata de plecare, căpitanul Seceleanu închisese repede fișetul și ieșise grăbit, ajungând într-un suflet în biroul colonelului. Iar aici, poftim!, era nevoit să aștepte terminarea convorbirii. Și timpul trecea... își privi ostentativ ceasul, în speranța că șeful îi va observa graba, dar acesta nu păru să-i acorde vreo importanță...

În sfârșit, peste puțin timp colonelul puse receptorul în furcă, nu înainte de a-i mulțumi celui cu care vorbise pentru relatările făcute. Apoi, fără să privească spre Seceleanu, îl întrebă:

— Mi s-a părut mie ori ești într-adevăr grăbit, căpitane?

— Nu vi s-a părut. Mai am – Seceleanu privi iarăși ceasul – exact treizeci și patru de minute până la ora când trebuie să mă întâlnesc, știți dumneavoastră cu cine și nu sunt sigur că voi ajunge la timp. E destul de departe și cu mijloacele astea de transport...

— Mda!... în cazul acesta o să fii nevoit să-mi răspunzi cât mai concis: ce fel de om este căpitanul Dorobanțu colegul dumitale, sosit de la județ?

— Inteligent, perseverent, scormonitor, de o încăpățânare fără margini și un mucalit fără pereche. A terminat școala de ofițeri printre primii din promoția noastră și, din câte am aflat, este apreciat la inspectoratul unde lucrează.

— I-auzi?! ziceai că a plecat la Ploiești să verifice dacă amprentele descoperite pe sticlele acelea de coniac, din care a băut și Marcel Ioniade, sunt ale lui Hariton Gârneci, da?

— Exact.

— Am înțeles că ar fi vrut tare mult să stea de vorbă cu Hariton Gârneci. Dacă a aflat despre moartea acestuia, de ce s-a mai dus să-i verifice amprentele?

— Căpitanul Dorobanțu este și altruist. Mi-a explicat că prietenul lui, un căpitan de miliție, trebuie să elucideze împrejurările în care a decedat Marcel Ioniade. S-a presupus că Hariton Gârneci l-ar fi ucis. Or, dacă el tot se deplasase până aici, trebuia să rezolve și compararea amprentelor, să nu mai vină și celălalt.

— Și dacă, de pildă, amprentele aduse de el nu s-ar fi potrivit cu ale lui Hariton Gârneci, ce ar fi trebuit să facă colegul dumitale?

— N-avea decât să plece frumușel acasă și să-i spună căpitanului de miliție să-l caute pe realul posesor al amprentelor de pe sticlele de coniac.

— Dumneata așa ai fi procedat, nu?

— Cred că da.

— În situația aceasta, căpitane, prietenul dumitale, Dorobanțu, sau nu are toate calitățile de care mi-ai vorbit, sau este cu mult mai perspicace decât mi l-ai prezentat. Eu aș înclina pentru a doua ipoteză. Nu uita

că a fost crescut la școala colonelului Pleșoianu. Adineauri am discutat cu comandantul miliției din Ploiești. Mi-a comunicat că amprentele lui Hariton Gârneci nu corespund cu cele aduse de căpitanul Dorobanțu. Cu toate acestea el a insistat să plece imediat la Brașov. Este deja pe drum, grăbit din cale-afară.

— Abia m-a sunat de la Ploiești, să vadă dacă am vreo veste în legătură cu Mara Călin și logodnicul ei. O rugase pe mătușa Marei să-mi telefoneze când nepoata ei va sosi în București. I-am comunicat că nu am primit încă nicio știre.

— Altceva a mai spus?

— Mi-a urat spor la treabă – cam bănuiesc eu la ce-a făcut aluzie cu ironia asta –, apoi a adăugat că nu crede să mai primească azi vreo veste despre Mara Călin și că-mi dorește o după-amiază liniștită. N-am priceput ce-a vrut să zică și i-am cerut explicații, dar convorbirea s-a întrerupt brusc. Am bănuit o dereglare pe circuit și am așteptat să mă sune din nou, dar n-a mai revenit. Am rămas destul de mirat și dacă aș fi știut de unde telefonează l-aș fi sunat eu, să-i cer lămuriri. Așa...

— Tovarășilor din Ploiești le-a motivat că trebuie să plece grabnic la Brașov, fiind convins că o va găsi acolo pe Mara Călin și pe logodnicul ei, Walther Kohn. Pe ce crezi că își bazează această convingere?

— Nu-mi dau seama, răspunse căpitanul Seceleanu după un moment de gândire.

— Am certitudinea că Dorobanțu n-a abandonat pista ce-o urmărește de câteva zile. Bariton Gârneci îi mai reține atenția chiar și acum, după ce a decedat. De ce? Ce i-ar putea spune Mara Călin ori străinul în legătură cu el?

— Când s-a întors de la mătușa Marei mi-a spus că Hariton Gârneci îl cunoscuse pe logodnicul acesteia. Ceea ce i s-a părut ciudat era faptul că devenise bun prieten cu străinul.

— Ce vedea suspect în asta?

— Păi, din verificările ce le făcusem eu la întreprinderea unde a lucrat Hariton Gârneci reieșise că nu avea cu nimeni relații de prietenie. Apărea deci firească mirarea colegului meu: de ce făcuse excepție Walther Kohn?

— S-a gândit, fără îndoială, că străinul putea fi o bună legătură a lui Hariton Gârneci cu străinătatea, nu?

— Într-adevăr, a emis și ipoteza astă, dar a mai presupus că nu-i deloc exclus ca Walther Kohn să fi fost acela care să fi căutat acest pretext – mă refer la „amorul” lui pentru Mara Călin –, ca să-l poată contacta pe fostul trădător de patrie.

— Hm! Mă rog, n-ar fi exclus, dar ar fi prea...

— Și căpitanul Dorobanțu s-a îndoit de posibilitatea

ținerii unei astfel de legături între un spion – presupunându-l în această ipostază pe străin – și cel care urma să-i furnizeze eventualele informații – respectiv Hariton Gârneci. S-a oprit doar la faptul că un prim contact putea fi stabilit în acest fel.

— Dar ei au rămas în relații apropiate, nu?

— Exact. Patronii spionului ar fi trebuit să fie niște cretini ca să accepte o asemenea legătură permanentă.

— Asta este tot părerea lui Dorobanții?

— Bineînțeles!

— Gândește destul de bine căpitanul ăsta! La ce concluzie a ajuns până la urmă?

— Că-i mult mai verosimil ca Hariton Gârneci să se fi apropiat de Walther Kohn pentru ca prin intermediul lui să ia legătura cu vechiul spion Hamilton sau cu cel care l-ar fi înlocuit între timp în afaceri...

— Trebuie să recunoști că o asemenea pistă ar merita să fie clarificată. Nu cumva a plecat la Brașov tocmai pentru asta?

— N-ar fi deloc exclus.

— Admițând că l-ar găsi acolo pe străin, cum l-ar putea determina căpitanul Dorobanțu să-i recunoască una sau alta din ipoteze?

— Eu știu doar că, dacă colegul meu dorește să afle ceva care îl interesează, reușește întotdeauna.

— Căpitan Seceleanu, îmi vorbești despre colegul

acesta al dumitale de parcă ai vrea să mă convingi că-i bine să mă bat cu toată lumea pentru a-l aduce să lucreze aici, la noi.

— Ar fi o luptă zadarnică, tovarășe colonel. Vă raportez că nu-i place Bucureștiul, mi-a spus-o de câteva cri în dimineața asta. Zicea că aici este așa o aglomerație, încât simte că nu poate respira cum trebuie, că se sufocă, iar oamenii sunt extraordinar de agitați, de nepoliticoși, puși în permanență pe harță. Sigur, a cam exagerat el pe ici, pe colo, dar... Cel mai mult l-au speriat însă distanțele de acasă până la serviciu și înapoi... I-am spus cum mă chinui și eu! Cât privește transportul în comun...

— Îmi vorbești cu prea multă patimă despre toate astea, căpitane. Nu cumva dorești să pleci din București?

— Nu m-am gândit încă la așa ceva.

Colonelul tăcu o clipă. Își consultă ceasul și se ridică de pe scaun.

— Eu trebuie să plec la o convocare, spuse el. Sunt de părere că am putea ușura cât de cât munca lui Dorobanțu. Ia legătură cu Brașovul pe telefonul direct. Caută pe cineva din conducere și vorbește în numele meu. Spune-le că îi rugăm să-l ajute pe căpitanul Dorobanțu. Să pregătească până la venirea lui:

întâi: dacă la vreunul din hotelurile de acolo sau din

împrejurimi a fost cazat un străin cu numele de Walther Kohn. Sunt de părere să plecăm de la el, pentru că un străin este mai ușor de găsit și nu poate trage în altă parte decât dacă are rude, Or, rude nu știm să aibă în Brașov;

doi: să încerce să afle dacă s-a întâlnit cu numita Mara Călin, născută la... și le comunici datele ei. Nu este exclus ca și ea să fi dormit în același loc. Ba, aș fi chiar sigur;

trei: Hariton Gârneci, un bărbat așa... – îi dai datele de identificare –, a însoțit-o pe Mara Călin la Brașov în seara zilei de... cu un „Fiat-850" de culoare... având numărul... Știu bine că treaba asta se aseamănă puțin cu acul în carul cu fân, dar nu văd altă posibilitate;

patru: aici caută dumneata, căpitane, o formulare, din care tovarășii de acolo să înțeleagă că toată chestiunea este nu numai deosebit de importantă, dar și foarte urgentă și că, în clipa în care va sosi Dorobanțu, să îi pună la dispoziție toate aceste date. Ai înțeles?

— Da. Să ne țină și pe noi la curent cu rezultatul?

— Bineînțeles!

Spunând aceasta, colonelul ridică receptorul unui telefon, formă un număr și așteptă să i se răspundă, apoi ordonă:

— Mașina să fie trasă la intrare. Va pleca cu căpitanul Seceleanu!

Puse receptorul în furcă, după care se deplasă spre fișetul din colțul încăperii, îl încuie, verifică sigiliul pus și zise:

— Parcă erai grăbit, căpitane. Consideră că din această clipă ai primit în lucru și acest caz. Vei coopera strâns cu colegul dumitale! Regret că n-am stat mai mult de vorbă cu el. Mi-ar face plăcere să lucreze la noi...

Capitolul al treisprezecelea

Multe drumuri făcuse căpitanul Adrian Dorobanțu în viața lui – de când devenise ofițer de securitate străbătuse țara în lung și-n lat, mânat de nenumăratele-i treburi profesionale –, însă avea convingerea că această călătorie îl obosise cel mai mult.

. Recunoștea în sinea lui că adevăratul motiv pentru care plecase grăbit din Ploiești era, de fapt, prietenia apropiată dintre Hariton Gârneci și Walther Kohn. Îi spusese și căpitanului Seceleanu care era părerea lui în legătură cu aceasta. Or, dacă Hariton Gârneci nu mai trăia, rămăsese în viață străinul. Trebuia să stea neapărat de vorbă cu el. Ce i-ar fi spus colonelului Pleșoianu dacă s-ar fi reîntors la Deva fără să clarifice aspectele legate de relațiile dintre ei? Mai era la mijloc și Mara Călin. Ce rol jucase ea în tot acest angrenaj dubios? Dar era cu adevărat ceva dubios în trio-ul

Hariton Gârneci, Walther Kohn și Mara Călin? Trebuia să afle! Neapărat. Cum s-o facă dacă nu discutând cu străinul și cu logodnica lui?...

Toate acestea îl frământau pe căpitanul Adrian Dorobanțu pe timpul deplasării lui spre Brașov. Dorind să nu fie tulburat din gândurile sale, când se urcase la Predeal în cea de-a doua mașină spusese că este foarte obosit și că până ajungeau la Inspectorat ar vrea să doarmă. Luase o poziție cât mai comodă și închisese ochii. Ceilalți tăcuseră.

Căpitanul Dorobanțu se gândea că singurul care îl va persifla aflând unde ajunsese va fi maiorul Răchită. Parcă îl și auzea spunând cu vocea lui tărăgănată și reținută: „Bravo, căpitane, ce ne pasă: munte, ozon, soare... Ar fi trebuit să-mi dau eu seama”.

Tare mult dorea căpitanul Dorobanțu să dea de urma străinului și a logodnicei sale. Altfel maiorul Răchită l-ar fi luat la rost, iar unii colegi l-ar fi tachinat!

Nu mai aveau mult până la Brașov. Zări în dreapta, printre genele întredeschise, o clădire impunătoare din piatră și lemn lăcuit. Cabana Dâmbul Morii!

Mașina ajunse pe un drum străjuit de o parte și de alta de șirurile unor plopi falnici. În depărtare apărură blocurile. Se apropia de Brașov.

— Am ajuns? întrebă el, deschizând larg ochii.

— Mai avem puțin, tovarășe căpitan, spuse șoferul.

Ați dormit, nu?

— Mda, cred că am ațipit puțin, răspunse Dorobanțu în doi peri, nedorind să îl contrazică.

*

Mașina opri în fața Inspectoratului. Dorobanțu coborî și trânti portiera în urma lui. Dându-și seama că o închisese cu zgomot, se aplecă spre geamul deschis și se scuză. Simți nevoia să-și aprindă o țigară. Uitase de când nu mai fumase. Își pipăi buzunarul în care ținea pachetul de „Snagov”, îl scoase și alese una mai moale. O aprinse, privind spre intrarea Inspectoratului, apoi se îndreptă într-acolo.

Scoase din mers legitimația și o prezentă unui subofițer care făcea de serviciu la punctul de control.

— Căpitanul Dorobanțu?! Un moment, zise subofițerul precipitându-se, și ridică imediat receptorul telefonului din apropiere. Sunteți așteptat, găsi el necesar să-i explice. Formă un număr și exclamă ușurat: A sosit!... Chiar în clipa asta. E aici la intrare... Am înțeles, să trăiți!...

— Cu cine ați vorbit? îl întrebă Dorobanțu, curios să afle pe cine interesa venirea lui acolo.

— Vă rog să așteptați, spuse subofițerul, punând cu grijă receptorul în furcă, de parcă i-ar fi fost teamă să nu se spargă. Vine cineva să vă conducă. Trebuie să vă prezentați imediat la tovarășul colonel Bunescu. Așa am

primit ordin...

Subofițerul nu-i mai dădu alte explicații. Deschise un registru în care îi caligrafie numele, apoi îi restitui legitimația.

Dorobanțu își dădu seama că subofițerul nu știa mai mult. Abia își aranjă în portofel legitimația, că un locotenent ce coborâse val-vârtej pe scări îl invită, făcându-i semn să-l urmeze:

— Poftiți, tovarășe căpitan! Ați călătorit bine? se interesă apoi, urcând grăbit treptele înaintea căpitanului.

— Destul de bine. Se pare că am și dormit puțin de la Predeal.

— Vă rog să intrați în acest birou, zise locotenentul deschizând o ușă, cum ajunseră la etajul întâi al clădirii. Tovarășul colonel Bunescu, șeful meu, vine imediat.

Dorobanțu intră. În încăpere se aflau un maior de miliție și un civil. Amândoi se ridicară în picioare zâmbind.

— În sfârșit, spuse civilul, bine că ați sosit.

Ușa se deschise și apăru în prag un bărbat nu prea înalt, dar bine legat și foarte sprinten. Era urmat de locotenentul care îl condusese pe scări. Căpitanul își dădu seama că acesta era renumitul colonel Bunescu, despre care auzise vorbindu-se, dar pe care nu îl cunoscuse până acum. Vru să se prezinte, așa cum cerea

regulamentul militar, dar nu avu timp. Colonelul le făcu tuturor semn să ia loc, iar el se așeză în capul mesei. Fără nicio introducere spuse:

— Las coordonarea întregii acțiuni pe seama dumitale, căpitan Dorobanțu. Ni s-a comunicat de la București absolut totul. După cum o să afli de la dânșii – roti mâna spre cei trei de față –, lucrurile sunt cât se poate de încurcate. S-a stabilit câte ceva cu privire la modul în care cei trei și-au petrecut timpul de aseară. Cu Mara Călin însă nu se poate discuta. Știi probabil că este în comă?!

— Nu, nu cunosc acest lucru, spuse tot mai uimit căpitanul.

— O să-ți comunice dânșii ce-i cu ea. Logodnicul ei, Walther Kohn, străinul cu care dorești să stai de vorbă, este disperat. A fost tot timpul lângă ea la spital.

— Să înțeleg că nu mai este acolo? nu se putu stăpâni Dorobanțu, auzind pronunțându-se acel „a fost”.

— Îmi dau seama că ești foarte nerăbdător. Și-i justificată această atitudine. Te rog să nu mă mai întrerupi însă! mai am – se opri să privească acele ceasornicului – exact patru minute și jumătate și am plecat. Așadar, străinul este disperat. Trebuie menajat. Să nu ne strici bunul renume de gazde primitoare. Mult tact. Dânșii n-au stabilit ca între acest străin și victima accidentului de pe Valea Prahovei să fi existat vreun

deferend. Iei toate măsurile pe care le crezi de cuviință. Ai și o mașină la dispoziție, dacă dorești să mai verifici ceva ce nu ți se pare clar. În cazul în care tovarășul rămâne peste noapte la noi, continuă el întorcându-se spre civil, asigurați-i dormitul și nu îl țineți flămând!...

Fără să dea celorlalți posibilitatea să spună ceva, colonelul se ridică de pe scaun și porni spre ușă. Se întoarse însă din drum, privi o clipă spre căpitanul Dorobanțu și-i spuse:

— Tot ce-am reușit să strângem din clipa când ni s-a comunicat de la București că vei sosi o să găsești în mapa aceea, arătă el spre dosarul aflat în fața maiorului de miliție.

Apoi colonelul părăsi biroul la fel de grăbit cum intrase. Ofițerii abia reușiră să se ridice în picioare, că ușa se și închise în urma lui.

— Acum, că am rămas doar noi, deschise Dorobanțu discuția, pot să vă spun că sunt extrem de surprins de cele ce mi se întâmplă. Am înțeles că ați fost puși la curent cu verificările ce trebuie făcute aici, la Brașov, referitor la Hariton Gârneci, Walther Kohn și Mara Călin de către cineva din București. Bănuiesc eu cine este, dar nu m-am așteptat la așa ceva. Cam la ce oră s-a întâmplat asta?

— Noi am fost convocați pe la douăsprezece și jumătate, răspunse civilul. S-a primit o notă telefonică

din care rezulta ce trebuie să clarificăm urgent. Colonelul Bunescu ne-a comunicat fiecăruia ce avem de făcut și ne-a atras atenția pe la ce oră urmează să veniți dumneavoastră. Abia ne-am întors de la verificări. Ce am reușit să facem noi trei până în momentul de față aveți în dosarul acesta. Dacă considerați că mai aveți nevoie de ceva, vă vom relata verbal amănuntele pe care le cunoaștem.

Civilul întinse spre căpitanul Dorobanțu dosarul. Acesta îl deschise nerăbdător și începu să citească...

NOTĂ-RAPORT

În urma ordinului primit de a clarifica unele date cu privire la numiții Hariton Gârneci, Mara Călin și cetățeanul străin Walther Kohn, care au sosit ieri în orașul Brașov, raportăm că până în prezent s-au stabilit următoarele:

Hariton Gârneci a fost cazat în jurul orelor 18,50 la hotelul „Carpați”, fiindu-i repartizată camera 204.

Mara Călin a fost cazată imediat după Hariton Gârneci la același hotel, primind camera 205.

Walther Kohn a fost cazat, de asemenea, la hotelul „Carpați”, în jurul orelor 20,45, repartizându-i-se camera 308.

Toți trei au plătit imediat costul camerelor.

Datele de mai sus au fost extrase din registrul de cazări al

hotelului sus-amintit, fiind coroborate cu declarațiile celor doi recepționeri – anexate alăturat –, care s-au schimbat din serviciu la ora 19,00.

Nu s-a stabilit cu exactitate când a sosit fiecare în oraș.

Aproximativ în jurul orelor 21,30 sus-numiții au intrat în restaurantul hotelului, unde au cinat, terminând masa cu foarte puțin timp înainte de ora închiderii, când au plecat împreună. A fost identificat ospătarul care i-a servit, declarația fiindu-i anexată alăturat.

Întrucât patul din camera 204, repartizată lui Hariton Gârneci, a fost găsit răvășit, s-a făcut presupunerea că, înainte de a pleca spre București, a dormit câteva ore.

Din discuțiile cu personalul de serviciu care efectuează curățenia la etajele al doilea și al treilea a rezultat că paturile din camerele 205 și 308 au fost găsite neatinse. Se presupune deci că nici Walther Kohn și nici Mara Călin nu au dormit în noaptea respectivă la hotel.

Pe la ora 9,00 dimineața străinul Walther Kohn a venit alarmat la recepția hotelului, anunțând că logodnicei sale, Mara Călin, i s-a făcut rău și că se află fără cunoștință în mașina lui. A implorat să fie chemată „Salvarea", care a și sosit la scurt timp. Cea în cauză a fost transportată de urgență la spital, fiind urmată de străinul Walther Kohn în mașina personală.

S-au continuat investigațiile la spitalul unde a fost transportată Mara Călin.

Medicul de gardă ne-a comunicat că respectiva se află într-o inexplicabilă stare de leșin, fiind destul de greu să se precizeze cauza care a determinat pierderea bruscă a cunoștinței, fără ca inima să se oprească. Mișcările respiratorii funcționează mulțumitor.

S-a recomandat repaus total. Pacienta se află în continuare într-un somn adânc, fiind sub o strictă supraveghere. Nu s-a putut sta cu ea de vorbă.

Străinul Walther Kohn șade în permanență lângă logodnica sa, rugind personalul medical să facă totul pentru salvarea Marei Călin. Este dispus să plătească în acest scop oricât. Pentru a-l menaja, nu am stat încă de vorbă cu el. Numai spitalul i-a solicitat unele precizări.

Cu ocazia verificărilor întreprinse s-a insistat să se stabilească dacă între Hariton Gârneci și Walther Kohn au existat vreun fel de animozități, însă a rezultat că erau în relații excelente.

DECLARAȚIE (extras):

...„Sunt recepționer la acest hotel de opt ani. Ieri am intrat în serviciu la ora șapte dimineața și am ieșit la nouăsprezece fix, grăbindu-mă să plec acasă, deoarece aveam musafiri.

În legătură cu Hariton Gârneci și Mara Călin, despre care am fost întrebat, îmi amintesc exact că s-au prezentat în același timp la recepție, cam cu zece minute înainte de a ieși

eu din serviciu, și au solicitat fiecare câte o cameră. Nu mi-am dat seama dacă erau împreună sau nu, deoarece eu eram frământat că nu îmi vine schimbul. I-am repartizat camera 204 lui Hariton Gârneci, iar Marei Călin pe cea de la 205, așa cum se poate observa și din registru. Rețin că amândoi au cerut să plătească imediat și le-am întocmit chitanțele respective. La scurt timp după plecarea lor mi-a venit schimbul și am plecat acasă.

DECLARAȚIE (extras):

„Lucrez în calitate de recepționeră la hotelul „Carpați" de doi ani. Nu-s în măsură să dau relații cu privire la Hariton Gârneci sau Mara Călin. Aceste persoane nu au fost cazate în timpul turei mele.

În ceea ce îl privește pe cetățeanul străin Walther Kohn, declar că eu i-am repartizat camera trei sute opt, cam pe la ora nouă fără câteva minute. Îmi amintesc bine de el, întrucât s-a purtat cu mine de o amabilitate fără margini. Chiar m-a surprins, deoarece nu mi-a dat nicio clipă de înțeles că ar fi dorit să-mi facă curte. La un moment dat m-a și speriat, propunându-mi să achite nota de plată în valută. Avea însă bani românești și în felul acesta m-a scos din încurcătură, pentru că lipsea în acel moment colega mea de la schimbul valutar.

A completat imediat fișa cu datele lui personale, așa cum

cere regulamentul nostru de ordine interioară, după care s-a dus să-și parcheze autoturismul cu care venise, un «Jaguar» albastru...”

DECLARAȚIE (extras):

Gândindu-mă mai bine la persoanele ce mi le-ați descris, îmi amintesc că eu am servit aseară o masă la doi bărbați și o femeie și cred că sunt persoanele care vă interesează. Să fi fost ora nouă când a venit în restaurant bărbatul acela brunet, eu mustața stufoasă și foarte prezentabil, despre care spuneți că se numește Gârneci. Eu nu-i știam numele. M-a luat pe nemțește și mi-a cerut să pregătesc o masă festivă pentru trei persoane. Mi-am închipuit că aniversează ceva, dar nu l-am întrebat nimic. Știți, eu de când am venit în Brașov, m-am apucat să învăț germana, să nu mă... vândă unul și altul, așa că ne-am înțeles. El a lăsat pregătirile pe seama mea, iar eu le-am servit un meniu pe cinste. Au fost mulțumiți, mi-am dat seama după satisfacția lor, iar cu puțin timp înainte de ora închiderii au plecat toți trei. Doar șampania n-am servit-o eu; nu m-a lăsat cel cu mustață, zicea că el se pricepe și zău că era expert! Tot brunetul cu mustață a plătit. Femeia era nemaipomenită. Toți trei s-au cam cherchelit, dar nu cine știe ce Asta-i!...”

RAPORT MEDICAL (extras)

„... Azi în jurul orelor nouă treizeci a fost internată în spitalul nostru numita Mara Călin din București, în stare de inconștiență. Pare un acces de lipotimie, pierderea cunoștinței permițând funcționarea înceată a inimii și a mișcărilor respiratorii. S-a încercat reanimarea, însă pacienta continuă să rămână într-un somn adânc.

Având în vedere răstimpul destul de scurt de la internarea sus-numitei și până la ora când ni se cere să ne pronunțăm asupra cauzelor care au provocat această stare, presupunem:

— Inhalarea de către pacientă a unui acid barbituric puternic, rezultat dintr-o substanță organică incoloră, cu intenția de a se putea odihni. Bănuim ureea care intră în componența multor hipnotice și care a reacționat brusc la consumul de alcool;

— Suspectăm o intoxicație pe bază de strofanimă, urmând a întreprinde investigațiile de rigoare pentru a determina dacă avea afecțiuni coronariene;

— Analizele de laborator indică un ușor fenomen de hemoliză, constatându-se o distrugere bruscă a globulelor roșii, care au trecut în plasmă; concentrația de alcool în sânge nu depășește limita periculoasă;

— Induce în eroare o ușoară idiosincrasie, pe corp apărându-i câteva pete de tip urticarie, ivite, de regulă, ca o reacție de intoleranță.

Din explicațiile lui Walther Kohn, care a însoțit-o pe Mara

Călin la spital, motivând că a venit din străinătate pentru a se căsători cu ea, a rezultat că, după ce au servit aseară masa la restaurantul hotelului „Carpați”, unde sunt cazați, au făcut o plimbare spre Poiana Brașov, discutând până dimineața amănuntele căsătoriei lor. Revenind în oraș, deși pacienta a manifestat oboseală, a presupus că nu va putea dormi și a luat un barbituric ce îl avea în poșetă. Accesul de lipotimie s-a declanșat brusc.

I s-a recomandat repaus total, neputându-se discuta cu ea în această stare...”

Terminând de citit, căpitanul Dorobanțu rămase gânditor câteva momente, apoi ridică privirea spre cei prezenți și spuse:

— S-ar putea să-l aducem aici pe Walther Kohn?

— Cum să nu, răspunse „civilul” care de fapt era căpitan de securitate. Avem o cameră de primire lângă intrarea în sediul nostru, unde puteți discuta în liniște cu el. Vă pregătim și niște cafele... Ia mașina și dă fuga la spital, se adresă el locotenentului. Adu-l imediat pe Walther Kohn!

— Am înțeles, zise acesta ieșind din birou să execute ordinul primit.

— Ar mai fi ceva, adăugă Dorobanțu. Aș putea să stau de vorbă cu recepționeră care a dat declarația?

— Cum să nu, interveni maiorul de miliție. Eu am

discutat cu recepționerii. Le-am notat telefoanele de acasă la fiecare... Știți, ei sunt liberi acum...

— Sper să mă scuze, zise căpitanul Dorobanțu luând hârtia cu numere ce-i fusese întinsă de maior. Telefonul acesta este direct cu orașul? arătă el spre măsuța din colț.

— Formați zero și o să obțineți legătura, preciză civilul.

După mai multe încercări, de la celălalt capăt răspunse o voce somnoroasă.

— Îmi cer iertare că vă trezesc din somn, începu Dorobanțu. Știu că ați fost azi-noapte de serviciu și că v-au mai deranjat și colegii mei. Ne pare rău că o facem iar. Sunteți amabilă să precizați semnalmentele lui Walther Kohn, în legătură cu care ați dat declarația?

Ascultând relatarea făcută de interlocutoare, cu amănunte ce dovedeau un extraordinar simț al observației, căpitanul Dorobanțu zâmbi imperceptibil și se rezemă de măsuța pe care se afla telefonul. Îi mulțumi recepționerei, cerându-și încă o dată scuze pentru deranj și închise.

— Credeți că-i nevoie să o aducem aici la sediul Inspectoratului ori dăm fuga până la ea acasă? întrebă civilul.

— Nu, nu mai e nevoie, zise Dorobanțu. Mai mult decât a spus până acum nu cred că știe.

*

Ușa se deschise cu zgomot și locotenentul intră valvârtej în birou. Căpitanul Dorobanțu, maiorul de miliție și civilul ridicară privirile surprinși.

— Walther Kohn nu se mai află la spital, spuse el dintr-o răsuflare.

Niciunul dintre cei prezenți nu îndrăzniră să scoată un cuvânt câteva clipe. Priveau cu toții fața răvășită a locotenentului. Abia după un timp Dorobanțu întrebă:

— N-a spus nimănui din spital unde a plecat?

— Nu.

— O fi plecat la hotel, presupuse civilul.

— Am fost și acolo, preciză locotenentul Nu-i în cameră și nu i-am văzut nici „Jaguarul" prin apropiere.

— Medicul de gardă cu care am discutat noi nu era acolo? întrebă civilul.

— Nu. Nimeni n-a putut să-mi spună unde este. Am vorbit cu sora-șefă. Când am constatat că Walther Kohn a dispărut, am venit imediat să vă anunț. Am lăsat vorbă să ne caute medicul de gardă imediat cum sosește.

Telefonul sună în aceeași clipă.

— De la spital trebuie să fie, se precipită locotenentul spre telefon, dar căpitanul îi făcu semn că vrea să discute el.

— Alo?...

— Medicul de gardă la telefon. Mi s-a comunicat să vă sun urgent la numărul acesta.

— Vă mulțumim, tovarășe doctor, zise Dorobanțu, încercând să pară calm. Vreți să ne spuneți cum se mai simte Mara Călini?

— Cred că este în afara oricărui pericol. Acum doarme profund.

— Am putea sta de vorbă cu ea?

— Imposibil. Ne-am străduit să o trezim, dar zadarnic. Doarme în continuare.

— Străinul acela, logodnicul ei. A plecat demult?

— Cam de vreo oră. De ce?

— A nimic, voiam să stăm și noi de vorbă cu dânsul... Știți unde a plecat?

— Mi-a cerut să-i dau o rețetă cu medicamentele de care ar avea nevoie Mara Călin și a plecat imediat. Spunea că merge să le procure.

— De unde?

— Păi, din străinătate. Zicea că mâine, cel târziu, e înapoi.

— Vă mulțumesc, asta e tot ce voiam să știu, spuse căpitanul Dorobanțu și trânti receptorul în furcă.

Luă imediat o bucată de hârtie, se așeză tăcut pe scaun și începu să scrie grăbit, urmărit de cei trei ofițeri aflați acolo, care nu înțeleseseră mare lucru din discuția telefonică. După ce așternu câteva rânduri pe hârtie, o

întinse căpitanului de securitate.

— Vă rog să transmiteți această telegramă către toate punctele de frontieră. Domnul Walther Kohn a plecat spre țara lui după niște medicamente. Pretinde că se întoarce mâine, dar s-ar putea tot atât de bine să-i fie teamă de cine știe ce încurcături și să nu revină, iar noi nu mai avem pe altcineva, deocamdată, care să ne lămurească despre cele întâmplate aici.

Cei prezenți își aruncară privirea peste rândurile scrise în grabă de căpitan. Atrăgeau atenția cu deosebire cuvintele:

„OPRIȚI «JAGUARUL» ALBASTRU!...

Capitolul al paisprezecelea

Părăsise orașul Brașov la scurt timp după ce fusese transmisă telegrama către punctele de trecere a frontierei, iar spre seară cobora în stația Deva. Înainte de a merge acasă, căpitanul Adrian Dorobanțu se oprise la Inspectorat, unde îl aștepta căpitanul Baltag. La discuția lor participase și plutonierul Asmarandei. Căpitanul Dorobanțu le spusese ce reușise să stabilească la București, Ploiești și Brașov, iar căpitanul Baltag îi prezentase nota telefonică sosită între timp de la punctul de frontieră unde fusese oprit Walther Kohn. Se

preciza că străinul dă semne tot mai accentuate de nervozitate, insistând vehement să i se dea urgent drumul peste graniță. Motiva graba sa prin faptul că trebuie să aducă niște medicamente din țara lui, întrucât este în pericol viața logodnicei sale, Mara Călin, aflată în comă într-un spital din Brașov. Cerea mereu să i se verifice spusele și să fie lăsat să plece imediat. Căpitanul Dorobanțu, care solicitase reținerea celui în cauză, era rugat să se prezinte neîntârziat acolo pentru a clarifică situația.

După mai multe discuții contradictorii, Dorobanțu și Baltag ajunseseră la concluzia că Walther Kohn trebuia adus de la frontieră la sediul Inspectoratului lor, pentru a da relații atât cu privire la cele întâmplate Marei Călin, cât și în legătură cu momentele premergătoare decesului lui Hariton Gârneci.

Primise și plutonierul Asmarandei sarcini, iar căpitanul Dorobanțu se bucurase în sinea lui când observase cu cât calm îl ascultase subofițerul. Îl întrebase la un moment dat de ce nu-și notează cele ce-i spunea, dar Asmarandei replicase că nu are nevoie să scrie nimic, pentru că, de fapt, în agendă nu consemna decât ce i se ordona expres, restul și-l întipărea în memorie.

Înainte de a da o fugă până acasă să mănânce, pentru că toată ziua nu avusese timp nici măcar să se

gândească la așa ceva, căpitanul Dorobanțu spusese șoferului de serviciu să pregătească mașina pentru un drum mai lung și peste o jumătate de oră să se prezinte la domiciliul său.

Când ajunse acasă, Anda, soția lui, îl întâmpină cu reținere. Îi puse masa fără să scoată un cuvânt, după care se așeză și ea alături, pe un taburet. Îl observă tras la față și își dădu seama că era obosit. Nu-i fu greu să constate că este frământat de ceva, pentru că părea absent la tot ce-l înconjura. Abia când sfârși de mâncat Adrian observă că Anda pusese la masă un singur tacâm.

— Tu nu mănânci, Anda?

— Am mâncat. Te-am așteptat până târziu. Îmi era foame, iar acum... mai este puțin până la cină...

— Bine, foarte bine. Nu trebuie să stai flămândă niciodată, spuse el sfătos. Este foarte periculos pentru stomac...

— Am început să mănânc singură cam de mult...

— Ne obișnuim cu toate, zise într-o doară Adrian, dând să se ridice de la masă.

— De ce să ne obișnuim?!...

Tonul ridicat cu care Anda pronunță aceste cuvinte îl surprinse pe Adrian. Știa că-i o ființă calmă, echilibrată și nu înțelegea de ce așa, deodată, se înfuriase.

— Ce-i cu tine, draga mea?!

— Ce-i cu mine? Abia acum mă întrebi ce-i cu mine?! De fapt, mă mir că ți-ai dat totuși seama că se întâmplă ceva cu mine!

— Anda!...

— Nu mai vreau să aud nimic, înțelegi?

— Nu înțeleg.

— M-aș fi mirat.

— Anda...

— Oricum, odată și odată trebuia să avem o explicație!...

Adrian o privi uimit. Era pentru prima dată când o vedea într-o asemenea stare. Nu înțelegea ce o nemulțumise. Doar nu-i spusese nimic care să o supere...

— Ai putea să-mi explici ce s-a întâmplat? o întrebă.

— Tu chiar nu-ți dai seama că așa nu mai merge?... Că nu se mai poate? Nu crezi că și eu sunt om, că am nevoie să mai aud un cuvânt cald?... Că vreau și eu ca soțul meu să vină acasă ca toți oamenii, după opt ore de serviciu, să mâncăm împreună, să ieșim undeva, așa cum fac atâția alți bărbați cu soțiile lor?...

— Ți-am explicat, Anda, că am foarte mult de lucru. Nu pot pleca după opt ore, precum cei de la... N-am cum să vin mai devreme, te rog să mă crezi, iar acum am atâtea de rezolvat...

— Tu știi, Adrian, că n-am mai stat amândoi la masă

de foarte mult timp? Că n-am mai fost împreună la un film de când nu mai țin minte?...

— Speram că nu vom avea niciodată asemenea discuții.

— Sperai! Și eu am sperat. Am sperat ea o proastă că mâine o să fie altfel și acest „mâine” a trecut mereu pe lângă noi...

— Anda, îmi amintesc de o fetișcană firavă cu niște codițe mari, împletite cu migală, și cu ochi calzi, care a promis unui băiat – au trecut câțiva ani de-atunci, într-o zi de toamnă, în timp ce ascultau foșnetul frunzelor uscate – că ar fi capabilă să înțeleagă ce o așteaptă dacă se va căsători cu un viitor ofițer de securitate... Iar el îi spusese că vor fi și zile bune, și zile grele...

— Nu mai pot, Adrian! Nu mai sunt fetița cu codițe. Am. Încercat, iartă-mă!... Pe vremea aceea nu-mi puteam da seama ce-i singurătatea... Să stai și să aștepți... Să aștepți nerăbdătoare!... Iar ghidurile. Dacă n-ar fi gândurile astea... Mă simt din ce în ce mai neglijată... Ești permanent în tensiune... Te simt departe... Din ce în ce mai departe!...

— Păcat. Tare mult am dorit să fiu un soț ideal.

— Ideal?!... Vii acasă gânditor, mănânci ca un automat, frunzărești o carte, da, da, o frunzărești 1, nu mai ai răbdare să citești o frază până la sfârșit, iar când ai spus: „mă culc” se poate fixa după tine un

cronometru. Adormi într-un minut. De mine, de femeia, din mine, nu-ți mai păsă.

— Anda...

— ...încet, încet m-ai uitat azi, m-ai uitat mâine... Ești tot mai rece... Din ce în ce mai rece, Adrian!...

— Am fost convins că mă vei înțelege.

— Tot ce mi-a stat în puteri am făcut. De asta am tăcut până acum. Dar nu mai pot...

— Se pare că s-au adunat cam multe în căpșorul ăsta drăgălaș...

— Când ajungi să constați că nu te mai interesează nimic, e înfiorător. Iar eu am început să mă neglijez treptat, văzând că nu mai reprezint nimic pentru nimeni.

— Dramatizezi, draga mea.

— Sper să nu vorbești serios. Măcar acum, în ceasul acesta...

— În viață avem și zile rele, iar după vreme proastă...

— Iar te amăgești, Adrian. Încerci să colorezi o fotografie alb-negru. Nu te-ai gândit că aș putea să plec la ai mei.

— Vai, vouă, căsnicii, care mai aveți câte un „ai mei”!, încercă Adrian să dea alt ton discuției.

— Nu suport în clipa asta niciun fel de glumă. Te-ai transformat într-o asemenea măsură, încât cred că-ți va fi tare greu să redevii cel care ai fost. Mai ales

sentimental.

— Anda, înțeleg din cele spuse că...

— Cred că e bine să cunoști tot ce gândesc, îl întrerupse Anda la fel de pornită. Până și pe mine m-ai transformat într-un fel de automat.

— Te rog să nu plângi! o avertiză el.

— Nu, nu plâng. Știu că asta nu ți-a plăcut niciodată. Dar am plâns în singurătatea mea. Și am avut destulă...

În clipa aceea se auzi în stradă un claxon scurt și căpitanul Dorobanțu înțelese că sosise mașina cu care trebuia să meargă după Walther Kohn.

— Îți mulțumesc pentru masă, Anda. Îmi pare rău, dar... trebuie să plec iar. S-ar putea să ai dreptate în tot ce-ai spus. Din punctul tău de vedere ai dreptate cu siguranță Dar eu. Poate o să cam întârzii în noaptea asta... N-ai vrea tu să discutăm altă dată toate aceste lucruri?

— Altă dată, altă dată!... Mereu altă dată!...

— Și mai ales, încearcă să te gândești la fetița aceea cu codițe negre. Îmi plăcea tare mult pentru înțelegerea ei... Și îmi mai place.

— Du-te, Adrian, dar e bine să afli că fetița aceea de care vorbești tu o să aibă în curând un copil...

*

Se întunecase bine. Punctul de control al trecerii frontierei se vedea din ce în ce mai aproape, luminat.

Când ajunse lângă peronul de la intrarea principală, căpitanul Dorobanțu făcu semn șoferului să oprească între alte două mașini care staționau acolo. Era destul de familiarizat cu locurile. Coborî repede și trânti portiera. Își încheie haina și o trase, cu intenția de a-i întinde eventualele cute. Apoi se grăbi spre intrare, observându-l pe comandantul punctului, care îi făcea agitat semne din prag.

— Niciodată n-am fost pus într-o asemenea situație, căpitane, zise comandantul vizibil supărat și îi întinse mâna. Nu am înțeles de ce ai cerut să nu-i verificăm actele. Eu cred că ar fi fost bine. Nu mai pierdeam timpul și cu asta după ce stai de vorbă cu el. Este foarte grăbit și din cele ce mi-a spus are toate motivele să ajungă mai repede acasă. Ai grijă că este din cale-afară de furios. Abia l-am stăpânit până la... venirea dumitale.

— Cum v-ați înțeles?... în ce limbă vreau să spun?

— În limba lui Goethe.

— N-ați încercat să-i vorbiți românește?

— Mi-a dat de înțeles că nu știe o boabă.

— Unde-i acum?

— Acolo, arătă comandantul cu mâna spre încăperea în care aștepta Walther Kohn.

Căpitanul îi mulțumi pentru tot ce făcuse și porni spre camera indicată. Intră. Observă acolo un bărbat blond, înalt, solid, cât se poate de prezentabil. Ședea pe un

fotoliu, picior peste picior și fuma nervos.

— Îmi pare nespus de rău că a trebuit să vă întârziem plecarea din România, domnule Walther Kohn, i se adresă căpitanul Dorobanțu, privindu-l cu atenție, dar când văzu că celălalt tace și se uită contrariat la el, adăugă: mătușa Marei Călin zicea că vorbiți românește destul de bine. S-a înșelat cumva?

— Im este mai ușor se tiscut în jermana, răspunse celălalt după o scurtă ezitare, formulând cu grijă fiecare cuvânt. Me tescurc pine și în rominește. Cine sunteți tumneafoastre?

— Căpitanul Dorobanțu, dar nu cred că numele meu are vreo importanță.

— Refus se mai tiscut. Cer se fie anunțat imetiat representanța țerii mele și se-mi atuceți un afocat. Nu pricep motiv oprire mea aici. Protestez!...

— Vă rog să vă liniștiți, domnule. Prietenul dumneavoastră, Hariton Gârneci, cu care ați petrecut aseară, a avut azi-dimineață un tragic accident: a căzut cu mașina într-o prăpastie. E mort.

— Hariton! sări în picioare străinul și se observă pe fața lui că este foarte surprins. Pierduse brusc din aroganța de până atunci. Continuă: Sper se nu jucați la mine o farse, tomnule copitan. Ar fi pre mult teja. Logotnic meu este în spital la Prașof, presupun cunoaște la tumneafoastre. Eu tesperat!

— Cunosc și acest lucru, domnule Kohn. După moartea lui Hariton Gârneci, am ajuns să aflăm că fusese prieten cu Mara Călin. S-a discutat cu bunica ei și ea ne-a spus că plecaseră împreună aseară la Brașov să vă întâmpine pe dumneavoastră. Am dat până la urmă de ea, dar nu ne-a putut spune nimic despre Hariton Gârneci. E în comă.

— Constat esteți informați. Eu internat la ea. Este logotnic meu. Fenisem căsătorim. Leșinat așa, tin senin. Eu tezolat te întâmplare. Freau salfez. Me crapesc. Atuc meticament te care est urjent nevoi. Luat rețept metic.

Este crima rețineți mine tita timp...

Străinul pusese în ultimele lui cuvinte tot patetismul de care era capabil. Numai că Dorobanțu nu dădu deloc semne că ar fi tentat să-l compătimească.

— Ne-ar bucura să puteți primi scuzele noastre, domnule Kohn, dar vă rog să înțelegeți că ați rămas singura persoană care ne poate spune câteva cuvinte despre cele întâmplate cu prietenul dumneavoastră înainte de a se prăbuși în prăpastia aceea.

— Pare tare reu cele întâmplat, tomnule. Înțeleg ea el mort, acum. Tumneafoastre oprit la mine salfes om fiu!... Logotnic meu...

— Nu avem altă cale, domnule Kohn. Cercetările care trebuie întreprinse în legătură cu împrejurările morții cuiva nu suferă nicio aminare și, după cum cunoașteți,

așa se procedează în oricare altă țară, inclusiv într-a dumneavoastră.

— Cret n-are rost lunjim tiscuții. Nu fream stat te forpă cu tumneafoastre. Auzit moarte Hariton, eu uluit. Spuneț ce toriț aflat la mine?

— Trebuie să mă însoțiți.

— Merg tumneafoastre?!... Nu plec te aici! Intrepați la mine și respunt. Sunt forte crapit!...

— Dacă ar fi după mine am discuta și în locul acesta, numai că eu am fost trimis aici doar să vă însoțesc. O să discutați cu cel care se ocupă de acest caz.

Walther Kohn fremăta. Se observa pe fața lui cât este de neliniștit. Încerca să găsească o soluție pentru această situație neplăcută. Văzând că era așteptat de căpitanul care venise să-l însoțească, se ridică de pe scaun și întrebă:

— Unte trepuie mers?

— Îmi închipui că nu cunoașteți România chiar atât de bine ca să înțelegeți exact dacă vă explic. De aceea am și venit să vă conduc. Mai ales că s-a și întunecat. Putem merge cu „Jaguarul” dumneavoastră?

*

După mai mulți kilometri de mers, mașina condusă de Walther Kohn ajunse în Deva. Fu dirijată pe câteva străzi de căpitanul Dorobanțu, până ce intră pe strada Aliorului. Farurile puternice luminară ca ziua, ajutând

cele câteva becuri plantate din loc în loc să înlăture bezna furișată printre clădirile adormite.

— Opriți pe dreapta, la a doua casă, indică Dorobanțu, iar Walther Kohn încetini și se apropie cu grijă de bordură.

— Am ajuns? se interesă străinul, întrerupând contactul, iar în glas i se mai simțea încă nerăbdarea.

— Colegul meu, care trebuie să discute cu dumneavoastră, se află în această clădire. Iată, vă așteaptă sus, explică Dorobanțu, arătând spre un geam luminat de la mansardă. Poftiți cu mine, îl invită el și coborî degajat din automobil.

Străinul avu o scurtă clipă de ezitare, dar nu spuse nimic. Coborî la rândul său și privi în jur, încercând să străpungă întunericul. Nimic nu dădea de înțeles că exista viață pe stradă. Oamenii dormeau deja la ora aceea. Ocoli botul „Jaguarului” și ajunse pe trotuar, lângă căpitan, care porni spre clădire. Când trecu printre stâlpii masivi ai porții, Dorobanțu trase cu coada ochiului spre străin și, văzând că-l urmează liniștit, își continuă drumul. Parcurse din câțiva pași aleea asfaltată, urcă sprinten cele câteva trepte și împinse ușa grea de la intrare, Scârțâitul ei veni să completeze zgomotul pașilor ce se amplificau nefiresc în liniștea nopții. Căpitanul trecu pragul și pipăi peretele din stânga. Când dădu de comutator, apăsă pe buton, dar

lumina nu se aprinse pe scări.

— Poftim! zise el înciudat. Oamenii ăștia nu sunt prea gospodari!...

Străinul nu găsi potrivit să-i răspundă ori nu înțelese. Se oprise în pragul ușii, ca și când n-ar mai fi vrut să pătrundă în bezna aceea.

— Păcat că nu am o lanternă la mine, adăugă căpitanul și se simțea că este supărat. N-avem ce face, o să urcăm încet. Vă rog să vă țineți aproape de mine, eu cunosc bine locul. Aveți grijă cum puneți piciorul pe trepte!...

Urcară în liniște cele două etaje. Căpitanul simțea lângă el răsuflarea grea a celuilalt. Ajunseră la mansardă. Dorobanțu se apropie de o ușă, pipăind cu mâinile peretele, în căutarea soneriei.

— Nici măcar un chibrit nu am, mormăi el, continuând să bâjbâie.

— Pot aprint pricheta mea? îl întrebă străinul și în același timp sclipi o lumină firavă, dar suficientă pentru a permite căpitanului să vadă butonul soneriei, sub care era lipită plăcuța cu numele lui Marcel Ioniade.

Bricheta fu stinsă brusc și în întuneric se auzi o bufnitură, ca o lovitură de măciucă. În aceeași clipă ușa la care voise să sune Dorobanțu se deschise brusc și o lumină puternică năvăli afară. În canat apăru căpitanul Baltag.

Străinul se azvârli pe scări, dornic să dispară cât mai repede, însă descoperi umbra cuiva, care, postat la etajul inferior, îl aștepta cu siguranță pe el. Se opri buimac.

— Adu-l sus, Asmarandei, ordonă căpitanul Baltag umbrei de pe scări.

Adrian Dorobanțu făcea eforturi vizibile să se ridice în picioare. Căpitanul Baltag se adresă celui care urca scările la braț cu plutonierul Asmarandei:

— N-ați vrea să explicați de ce l-ați lovit în halul ăsta pe colegul meu?

— Nu cred că mai are vreun rost tot circul ăsta, răspunse el cu o strâmbătură, într-o românească perfectă. Înțeleg acum că am pierdut. Nu pricep însă cum de v-ați dat seama că nu sunt Walther Kohn!...

Capitolul al cincisprezecelea

Inflexibilitatea lui Hariton Gârneci pierise. Stătea pe un scaun în biroul de cercetare penală, având spatele adus ca un semn de întrebare. Își ținea mâinile pe genunchi, frământându-le în neștire, iar de sub părul ce și-l decolorase la Brașov, pentru a-i semăna lui Walther Kohn, apăruseră broboane de sudoare. Reușise să dea chipului său o asemănare destul de mare cu a străinului căruia i se substituise. Acum însă, după ce i se făcuseră

câteva fotografii, își ștersese grima de pe față. Se observa clar că în locul unde fusese mustața pielea avea o nuanță mai deschisă. Depăna vorbele rar, fără grabă, atent la fiecare cuvânt ce-i ieșea din gură.

Căpitanul Dorobanțu ședea relaxat la masa de lucru, având în față câteva coli de hârtie, pe care nota din când în când cele mai importante aspecte rezultate din declarațiile celui anchetat. Intervenea calm, cu întrebări precise și scurte, la cele relatate de Hariton Gârneci.

Alături, căpitanul Baltag încălecase un scaun și își rezemase coatele de spătar, sprijinindu-și bărbia pe mâinile încrucișate. Din locul unde se afla cuprindea cu vederea atât pe Dorobanțu, cât și pe Gârneci. Își muta pe rând privirea de la unul la altul, după cum vorbeau. Fusese rugat de prietenul său, înainte de a începe interogarea lui Hariton Gârneci, să nu intervină în discuții decât după ce anchetatul ar fi fost determinat să-și recunoască activitatea de trădare.

Plutonierul Asmarandei nu era de față. Primise ordin de la Baltag să se ocupe de întocmirea formelor procedurale necesare introducerii în arest a lui Hariton Gârneci și să sigileze „Jaguarul" ce aparținuse lui Walther Kohn, parcat acum în curtea Inspectoratului județean. Mai avea și alte lucruri de făcut până dimineața.

Pe măsură ce vorbea, Hariton Gârneci devenea tot

mai stăpân pe el. Din când în când arunca în jur priviri furișe, ca o fiară hăituită.

Recunoscuse că fusese recrutat de către spionul Hamilton, la puțin timp după racolarea unchiului său Anton Gârneci, zis Tony, precum și a celorlalți din grup. Precizase că pe vremea aceea se pregătea să dea examen de admitere la facultatea de drept. Încet, încet căpătase încrederea lui Hamilton, care îi dăduse cele mai dificile sarcini, chiar culegerea informațiilor din domeniul militar. În scurtă vreme ajunsese mâna dreaptă a spionului, fiind trimis de acesta în locul său la Deva, pentru a transmite sarcini grupului ce își desfășura acolo activitatea de trădare. Primise indicativul „R-2" și rămăsese după aceea singurul care se putea întâlni cu Hamilton pentru a-i preda informațiile culese de ceilalți. Nu se mai prezentase la examenul de admitere în facultate. Motivase tatălui său, bolnav în acea perioadă, că avusese din nou... ghinion.

Relatase apoi că timp de câțiva ani această rețea a reușit să culeagă unele informații din domeniul economic, politic și social, precum și diverse aspecte, mai mult sau mai puțin importante, din armată. Hariton Gârneci le preda de fiecare dată spionului Hamilton, întâlnindu-se cu acesta în diferite locuri din București. Se verifica întotdeauna cu deosebită grijă, pentru a stabili dacă nu este urmărit. Fusese instruit cum să

procedeze în asemenea situații.

Hamilton îi asigurase în permanență că nu vor fi descoperiți și că dacă, prin absurd, s-ar întâmpla totuși așa ceva, vor fi protejați. Le-a promis fiecăruia câte o sumă importantă de bani în valută, ce avea să fie depusă pe numele lor la o bancă din Elveția. Hariton Gârneci primise și numărul de cont, pe care îl mai ținea încă.

Când membrii grupului au simțit că securitatea este pe urmele lor, au primit indicația de la Hamilton să nu mai desfășoare un timp nicio activitate, iar Hariton Gârneci a fost însărcinat să se ocupe de ascunderea în București a lui Marcel Ioniade, cel mai timorat dintre toți. A aflat însă stupefiat după puțin timp că ceilalți au fost arestați. A încercat de mai multe ori să ia legătura cu Hamilton, dar n-a reușit. Mult mai târziu a auzit că fugise din țară imediat după arestarea grupului. Asta l-a înspăimântat cel mai mult, dându-și seama abia atunci că garanțiile date de spion fuseseră simple afirmații de încurajare. Se așteptase să fie și el arestat. Nu a înțeles cum de scăpase. La procesul lor n-a avut curajul să meargă. A stat cu frica în s în tot timpul. Nici prin Deva nu mai trecuse. Își schimbase și domiciliul din București, pe o altă stradă, în speranța că i se va pierde urma.

Abia în anul o mie nouă sute șaizeci și patru, după liberarea celor din grup, fusese căutat de unchiul său,

Anton Gârneci, care îi spusese de încercarea lui de a-i acoperi activitatea de trădare. Nefiind însă sigur că Bebe Nicolaide și Marcel Ioniade vor tăcea în continuare, Bariton a mers acasă la ei și i-a amenințat cu moartea, în cazul în care vreunul ar vorbi. A rămas cu convingerea că amândoi erau deja senili și a mai prins curaj, sperând că vorbele lor nu vor fi luate în seamă prea lesne.

Dar, cu doi-trei ani în urmă, Marcel Ioniade îl căutase în București și îi ceruse bani ca să nu-l denunțe autorităților. Hariton Gârneci n-a suportat șantajul și a vrut să-l ucidă pe loc, însă celălalt, prevăzător, i-a spus că, dacă a doua zi nu ajunge la Deva, o scrisoare – predată la plecare unui prieten – va fi trimisă la securitate. Abia reușise să se stăpânească și a acceptat până la urmă să-i trimită lunar bani. Numai că de la o vreme Marcel Ioniade căzuse în patima beției, iar banii trimiși cu regularitate de Hariton Gârneci, la care se adăuga și pensia ce o avea el, nu-i mai ajungeau. Începuse să vină și mai des în București, insistând ca Hariton să-i dea tot mai mulți bani. Îl amenința chiar în prezența altora. Aceasta îl îngrijora cel mai mult pe Hariton și teama i se accentua.

De mai mulți ani se gândise să facă ceva pentru a pleca în străinătate, dându-și seama că numai în acest fel își va putea ascunde definitiv urma. Își făcuse nenumărate planuri, dar le abandonase pe rând.

Exclusese din capul locului trecerea frauduloasă a frontierei, considerând-o curată sinucidere.

Când prietena sa, Mara Călin, îl cunoscuse la Mamaia pe Walther Kohn, cam de aceeași statură cu el, îi încolțise în minte ideea substituirii. Nu avea nicio importanță faptul că celălalt era blond. Socotea că nu era cel mai greu lucru să-ți schimbi culoarea părului. Hotărâse, să-i cultive prietenia, după care, folosindu-se de un prilej favorabil, să-i ia actele și mașina, să-și schimbe înfățișarea, apropiind-o de a celuilalt, și să iasă din țară printr-un punct legal de trecere.

Ajungând aici cu relatările, Hariton Gârneci se opri. I se spusese să declare esențialul cu privire la activitatea de trădare și nu știa ce ar mai fi putut adăuga.

Observându-l, căpitanul Dorobanțu interveni:

— Ați mai continuat să culegeți informații?

— Nu mi-a mai ars de așa ceva. După arestarea celorlalți și după ce Hamilton o... ștersese englezește, m-am lecuit. Cui să i le fi transmis?

— Sunt convins că fiecare dintre noi, deci și dumneavoastră, dorește să se odihnească. E trecut de miezul nopții. Ca să nu irosim timpul în continuare, v-aș ruga să rețineți că întrebări pun numai *eu* acum. Ați luat ulterior legătura cu Hamilton?

— Am încercat, însă...

— În ce mod?

— I-am trimis o scrisoare prin Walther Kohn. Reținusem adresa unui conac despre care îmi vorbise că îl are în Anglia. I-am comunicat, într-o formă subtilă, bineînțeles, că intenționez să ajung în străinătate. El mi-a răspuns printr-o scrisoare adusă de Walther că ar avea nevoie de mine aici, în țară, nu acolo. Să fie sănătos! Nu m-au mai tentat... propunerile lui. Am suferit destul în perioada aceasta, poate mai mult decât ceilalți, care au stat un timp la închisoare... Dacă aș fi fost și eu arestat odată cu ei viața mea nu ar fi urmat un curs atât de complicat...

— Regretați destul de târziu.

— Știu, însă când îți dai drumul pe un tobogan abrupt și alunecos este greu să te mai oprești...

— Vreți să insinuați că împrejurările v-au determinat să ucideți? interveni dur căpitanul Baltag, nemaiputându-se stăpâni.

— Pe Marcel Ioniade n-am avut intenția să-l omor. Vă voi relata exact cum s-au petrecut lucrurile. Primisem de la el o scrisoare plină de amenințări, la foarte puțin timp după ce Mara Călin mi-a spus că o să vină în țară logodnicul ei, Walther Kohn. Dacă cineva ar fi deschis din întâmplare acea scrisoare, aș fi fost pierdut. Era descrisă acolo toată activitatea de trădare ce o desfășurasem. Am plecat imediat la Deva să-l temperez, luând cu mine câteva sticle de coniac. Știam că-i place

foarte mult această băutură. Am ajuns acolo aproape de miezul nopții. L-am găsit spălându-și în baie cu neofalină un costum de haine. Am discutat cu el în liniște un timp, am băut împreună coniac – i-am turnat să bea cât poftește, crezând că o să-l liniștesc –, dar a devenit din nou agresiv. A început să mă amenințe în gura mare. Nu mai știu cu ce l-am lovit în cap... N-a murit din lovitura aceea, sunt sigur, pentru că mai respira. Era doar amețit. Mi-am amintit că își. Spălase costumul cu neofalină și mi-a venit ideea să înscenez sinuciderea lui. I-am turnat pe gât restul de coniac și l-am târât în baie. Am închis geamul și ușa, fiind convins că nu se va trezi prea ușor din beție, și că, până atunci, o să moară asfixiat. Nu îmi mai păsa de el. M-am întors în cameră, am șters urmele trecerii mele pe acolo și am ieșit din casă, atent să nu mă vadă cineva. Îmi era o teamă cumplită. M-am urcat într-un suflet pe dealul cetății, care nu e departe de locuința lui Ioniade, sperând că în singurătatea de acolo am să mă liniștesc, dar n-a fost așa... în zori m-am reîntors la București...

— Așadar, socotiți că nu sunteți vinovat de moartea lui? insistă Baltag.

— Dacă mi-aș fi închipuit acest lucru, nu-i înscenam sinuciderea; I-aș fi băgat pur și simplu cu capul în cadă... Nu mi-ar fi fost greu...

— Pe Walther Kohn cum l-ați... înlăturat? întrebă de

data asta căpitanul Dorobanțu, făcând un semn discret lui Baltag să mai aibă puțină răbdare.

— Îmi propusesem inițial să îl înlătur din calea mea o perioadă scurtă de timp, doar cât să ajung cu mașina și cu pașaportul lui până la frontieră. Pentru aceasta, gândisem eu, era suficient un somnifer puternic. Trebuia, bineînțeles, să procedez la fel și cu Mara Călin. Mi-a fost însă teamă că vreunul s-ar putea trezi mai înainte de a ajunge eu dincolo și am renunțat. M-am gândit și la alte variante, însă nu cred că are rost să insist acum asupra lor. Important este că până la urmă am hotărât să aranjez și străinului o... înscenare. O să mă credeți maniac, însă am făcut-o de fiecare dată pentru a se crede că eu nu sunt cu nimic amestecat. În această variantă nu renunțam la ideea cu somniferul, însă după ce adormea trebuia să-i dau străinului înfățișarea și identitatea mea, apoi să-l arunc într-o prăpastie odată cu „Fiat"-ul ce îmi aparținea. În felul acesta îl înlăturam pentru totdeauna, iar eu „dispăream" sub înfățișarea și identitatea lui.

— Când le-ați... administrat somniferul?

— În momentul când le-am servit șampania, la restaurantul hotelului „Carpați" din Brașov. Știam că după puțin timp o să-și facă efectul și am insistat să plecăm, ademenindu-i la o plimbare cu mașina. I-am condus spre locul de parcare al autoturismelor. Până

acolo abia s-au mai ținut pe picioare. Pe străin l-am urcat în „Fiat"-ul meu, iar pe Mara Călin în „Jaguar". Am culcat-o pe bancheta din spate și am acoperit-o cu un pled. Nu mi-a fost ușor, desigur, dar am scos-o la capăt. Am plecat apoi să... înscenez accidentul.

— De ce a trebuit să vă deplasați pe Valea Prahovei?

— Studiasem mai de mult timp întregul traseu. Nicăieri nu am găsit un loc mai potrivit pentru...

— Faceți aceste declarații cu atâta cinism... nu se putu stăpâni iarăși căpitanul Baltag.

— Îmi dau seama că nu mai am ce pierde. Vreau ca măcar acum să mă descarc de tot ce am pe conștiință. O să vi se pară ciudat, probabil, dar pe măsură ce vă fac aceste mărturisiri, mă simt tot mai despovărat...

— Cum ați procedat când ați ajuns pe serpentinele de la Posada? reluă discuția căpitanul Dorobanțu.

— V-am spus că cercetasem locul. M-am oprit acolo și pentru faptul că găsisem desprins parapetul lateral de sprijin. Aruncasem traversa metalică în prăpastie și când aceasta se lovise de stânci se îndoise așa de tare, încât mă convinsesem că, dacă o mașină ar cădea în valea aceea, nu s-ar mai alege nimic din ea... După ce-am ajuns acolo, spre dimineață, am schimbat hainele cu străinul, i-am vopsit și lui părul – mă pregătisem, cu tot ce trebuia în acest sens –, i-am lăsat actele mele în buzunar, apoi l-am așezat la volan, am pornit motorul

și am băgat maneta în viteză, fixându-i direcția spre prăpastie. Pe scurt cam așa s-au petrecut faptele. Apoi m-am reîntors la Brașov cu primul tren.

— De ce nu ați procedat la fel și cu Mara Călin?

— Cu ea aveam alte planuri. Trebuia să constituie garanția grabei mele – adică a logodnicului ei, de data aceasta –, motivația ieșirii mele din țară la atât de scurt timp de la intrare. Internând-o în spital și știind că nu se va trezi prea repede, puteam invoca, atunci când ajungeam la frontieră, că mă grăbesc să-i aduc din străinătate medicamentele de care avea nevoie. Dacă cei de la graniță ar fi verificat spusele mele, puteau constata că nu spuneam un neadevăr. M-am și mirat că am fost oprit acolo până la venirea dumneavoastră, pentru că m-am comportat, sunt sigur, cât se poate de convingător.

— Chiar credeați că puteați deruta pe cei care v-ar fi controlat actele la punctul de frontieră?

— Am fost convins că îmi calculasem totul în cele mai mici amănunte. În primul rând mizam pe faptul că graba mea va părea destul de suspectă pentru a-i determina să verifice dacă Mara era sau nu în comă, internată în spitalul din Brașov. La verificare s-ar fi adăugat figura mea răvășită... Nici acum nu îmi dau seama unde am greșit, pentru că am făcut o greșeală undeva, sunt sigur.

— Vă înșelați, nu ați făcut o greșeală, ci mai multe. Să trecem însă la o altă problemă. Ce v-a determinat să reacționați... mă rog, așa cum ați reacționat, în momentul când am ajuns la locuința lui Marcel Ioniade?

— Nu m-am așteptat ca de la frontieră să mă aduceți la Deva. Vă mărturisesc că uitasem de Marcel Ioniade. Nicio clipă nu am crezut că mai putuse rămâne în viață după cât băuse și cu atât mai mult după ce inhalase gazele de neofalină din baia închisă. Abia când am intrat pe strada lui mi-am amintit de el și am devenit circumspect, deși încă mai socoteam că era o simplă coincidență. Când am oprit însă mașina în fața casei sale am intrat în panică, iar când mi-ați arătat geamul de la mansardă și ați spus că acolo ne așteaptă prietenul dumneavoastră, mi-am pierdut cumpătul. Mi-a trecut prin minte ideea că Marcel Ioniade nu murise, iar asta însemna să mă demaște imediat, cum va da ochii cu mine, cu tot... machiajul pe care îl aveam. Recunosc că eram gata-gata să demarez când ați deschis portiera și ați coborât din mașină. Voiam să dispar, indiferent unde, dar m-am stăpânit. Numai eu știu prin ce-am trecut! Am făcut apoi un efort imens să urc scările acelea întunecoase, alături de dumneavoastră, și să fiu calm. Când am ajuns la ultimul palier, lângă ușa locuinței lui Marcel Ioniade și am observat că umblați după sonerie, m-am convins că acolo voiați să mă duceți și nu în altă

parte. Pentru o fracțiune de secundă mi-am imaginat ușa deschizându-se și în canatul ei apărând zâmbetul tâmp al lui Ioniade. N-am mai putut suporta și nervii mi-au cedat. Când am aprins bricheta, nu am făcut-o pentru a vă ajuta să găsiți butonul soneriei, ci ca să văd dacă nu este cineva ascuns prin apropiere. Mi-am dat seama că eram acolo doar noi doi și... Vă cer scuze pentru lovitura aceea!... Credeam că o să pot scăpa... îmi dau seama abia acum că am căzut în groapa ce mi-am săpat-o singur. Iertați-mă, aveți să-mi dați o țigară?...

*

Nu era pentru prima oară când căpitanul Adrian Dorobanțu privea răsăritul soarelui de la geamul camerei unde lucra. Nu-și amintea acum de câte ori i se mai ivise prilejul acesta, dar de fiecare dată i se părea că discul roșiatic era altfel.

Încheiase procesul-verbal. Fuseseră consemnate, detaliat, declarațiile lui Hariton Gârneci, după care acesta fusese trimis la arest, să se odihnească.

Plecase și căpitanul Baltag. Cu toate că făcuse o noapte albă nu păruse obosit. Se observase pe chipul lui că era satisfăcut. Își mărturisise față de Dorobanțu bucuria că încheiase un dosar care ar fi avut toate șansele să poarte pe copertă inițialele „A. N.”, ceea ce însemna *autor necunoscut*. Mai adăugase că dosarele cu aceste inițiale i-au dat întotdeauna cea mai mare bătaie

de cap.

Acum, când ceasul marca ora șapte și jumătate fix, telefonul țârâi nefiresc de tare. Dorobanțu îl ridică, mirându-se că este căutat așa de dimineață, doar programul începea abia peste o jumătate de oră.

— Da?!...

— Vino până la mine, căpitane!

Când recunoscu în receptor vocea colonelului Pleșoianu, Dorobanțu fu cuprins brusc de un sentiment de bucurie: în sfârșit, „Bătrânul” își reluase serviciul. Răspunse voios:

— Să trăiți, tovarășe colonel, vin imediat!...

*

— Spune-mi, căpitane, când ți-ai dat seama de schimbarea identității lui Hariton Gârneci? îi ceru precizări colonelul Pleșoianu, după ce îl ascultase cu atenție mai mult de o oră.

— O bănuială m-a fulgerat în urma discuției ce o purtasem la București cu mătușa Marei Călin. Era doar o bănuială și atât. Din câte aflasem până atunci despre Hariton Gârneci, cel mai ciudat mi se păruse prietenia lui cu străinul Walther Kohn. El, care nu avea niciun prieten!... A urmat al doilea moment și cel mai important, decisiv, aș putea spune, când i-am deschis buletinul de identitate la sediul miliției din Ploiești și am constatat că mortul aflat la serviciul medico-legal

avea altă grupă sanguină. Am simțit dintr-o dată că se clatină pământul cu mine. Nu am îndrăznit să le spun celor prezenți ce descoperisem, pentru că l-aș fi pus într-o situație neplăcută pe un locotenent-major de acolo ce îmi devenise foarte simpatic. Șeful său, un colonel nemaipomenit de exigent, l-ar fi admonestat, fapt care nu m-ar fi ajutat să-mi rezolv treburile în continuare. Am fost mulțumit că mă sprijină să ajung într-un timp record la Brașov și...

— Mă întreb cum de-a scăpat din vedere Gârneci chestiunea cu grupa de sânge?!

— N-a scăpat din vedere numai asta, tovarășe colonel. Eu mi-am dat seama – va rog să-mi iertați lipsa de modestie –, că cei care încearcă, într-un fel sau altul, să nesocotească legile își închipuie că sunt extraordinar de isteți și nu țin cont de un aspect ultraverificat: crimă perfectă nu a existat și nu va exista niciodată. Oricât s-ar strădui, nu vor putea să prevadă toate amănuntele. Cel care efectuează cercetările trebuie să nu neglijeze tocmai aceste amănunte. Și după cum observați...

— Spui că Mara Călin este în afara oricărui pericol?

— Așa m-au asigurat medicii din Brașov.

— Despre ce a făcut în acești douăzeci și ceva de ani ce-a declarat Hariton Gârneci?

— Că i-a fost teamă și n-a mai vrut să știe de nimic. Vă dați seama că de-abia am început interogarea lui.

— Ceva nu-mi place în toată povestea asta, căpitane. Așa cum mi-ai prezentat lucrurile, s-ar putea înțelege că, dacă Hariton Gârneci nu ar fi fost implicat în decesul lui Marcel Ioniade – fapt ce a declanșat toată acțiunea – , iar dumneata nu ai fi ajuns la timp pe urmele lui, ar fi reușit să părăsească țara...

— Da de unde, tovarășe colonel! Hariton Gârneci a avut impresia că și-a luat toate măsurile de precauție. Mi-a și mărturisit că se miră cum a putut fi descoperit. Dacă nu aș fi menționat în telegrama trimisă din Brașov către toate punctele de frontieră să nu-i verifice actele până la venirea mea l-ar fi prins imediat. Cu mijloacele moderne pe care le au acolo... Știți bine la ce mă refer!?

— Ar mai fi ceva care iarăși nu-mi place, continuă colonelul Pleșoianu. Mi-e teamă că te paște îngâmfarea, Dorobanțule!

— Pe mine? zise căpitanul, ridicându-se în picioare. Se observa că este surprins de afirmațiile șefului său. Continuă: Știți foarte bine care este părerea mea despre cei cu nasul pe sus.

— Păi, din spusele dumitale, rezultă că ai fost cel mai... grozav dintre toți. Ceilalți, și mai ales cei de la miliția din Ploiești... Ori n-am înțeles eu bine?! Stai jos și nu mai sări ca ars... Să văd ce-o să-mi răspunzi.

Avea colonelul Pleșoianu un fel deosebit de a discuta cu subalternii. Adusese de această dată vorba despre

contribuția celor care îl ajutaseră pe căpitanul Dorobanțu nu pentru că din cele relatate până atunci ar fi rezultat că el își arogase rolul principal, ci pentru că avuseseră amândoi o discuție mai veche, cu care ocazie căpitanul se ridicase împotriva spiritului de echipă în munca practică, invocând principiul compartimentării muncii. Colonelul încercase atunci să-i explice că, în general, în orice activitate ai nevoie de sprijin din partea altora, dar că, mai ales în probleme de securitate a statului, activitatea solitară ar deveni dacă nu imposibilă, în orice caz deosebit de grea. E drept că trecuse destul timp de la discuția aceea, dar colonelul Pleșoianu nu o uitase și dorea să verifice cum au evoluat părerile subalternului său.

— Fără niciunul dintre ei nu m-aș fi descurcat, recunoscu Dorobanțu. Iar tovarășii de la miliția din Ploiești au fost foarte expeditivi. Cum să-și imagineze ei, oameni de bună-credință, că Hariton Gârneci își aruncă prietenul în prăpastie, renunțând la propria-i mașină, și că își introduce actele în buzunarul celuilalt, crezând că astfel o să-și poată schimba identitatea?!... Și-apoi, într-un timp scurt, au făcut mai mult decât mă așteptam...

— Ia spune-mi acum pentru ce ți-ai asumat răspunderea să-l duci pe bănuit la domiciliul lui Marcel Ioniade, fără să raportezi despre aceasta maiorului

Răchită. Doar era la comandă, nu?

— În primul rând pentru că era destul de târziu și până luam aprobarea dânsului... De fapt nici nu eram sigur că mi-ar fi dat-o... în al doilea rând, eu sunt de părere că fiecare om din țara asta trebuie să își asume răspunderi personale... Am fost convins că riscul ce mi-l asumam de data aceasta ușura cercetările. Cine știe când ar fi fost dispus să recunoască Hariton Gârneci că nu este de fapt Walther Kohn...

— Am dedus că n-ai prea dormit de două nopți, da?

— !...

— Mergi și te culcă!... Nici mâine să nu te prind la serviciu. Poimâine însă am nevoie de dumneata odihnit. Vei primi o nouă însărcinare. Ai înțeles?

— Îmi dați voie să vă raportez ceva?

— Numai să nu îmi comentezi ordinul. Te ascult!

— Mă bucur că s-au confirmat vechile dumneavoastră presupuneri, mă refer la Hariton Gârneci, dar îmi pare rău că lucrurile au evoluat atât de neplăcut. Am desprins din cele întâmplate că într-o cercetare trebuie totul clarificat; le prinde bine chiar și celor care mai... greșesc în viață.

*

Ajuns acasă, căpitanul Dorobanțu descuie ușa cu multă atenție, încercând să nu facă zgomot. Era sigur că Anda, soția lui, încă mai doarme și nu voia s-o

trezească. Știa că atunci când el lucrează toată noaptea, ea nu se culcă decât târziu, uneori spre dimineață, găsindu-și întotdeauna câte ceva de lucru.

Intră liniștit în dormitor, însă rămase descumpănit când observă patul aranjat. Presupuse că Anda își mai schimbase între timp tabieturile. Probabil că era la piață deja. Începu să se dezbrace, fredonând fals o melodie. Privirea îi căzu pe o coală de hârtie așezată ostentativ pe masă. Recunoscând scrisul, Dorobanțu o luă mirat în mână și citi cele câteva rânduri: „Nu mai suport singurătatea. Până îți vei termina treburile am plecat la mama. E cam bolnavă. Anda."

Adrian Dorobanțu mototoli înciudat hârtia și vru s-o arunce, dar se răzgândi. O netezi cu grijă și îi mai citi o dată conținutul. Amintindu-și de cele două zile libere, se îmbrăcă rapid și ieși din casă în cea mai mare grabă.

Sfârșit

Redactor: elena MARINESCU
Tehnoredactor: GH. CUCOȘ

Bun de tipar 18.10.1979. Apărut 1979.
Tiraj 54 940 exemplare. Coli de tipar 9. B131.

Comanda nr. 90. 458

Combinatul poligrafic „Casa Scânteii”
Piața Scânteii nr. 1 – București,
Republica Socialistă România

Lei 4,25

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SF

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SF

Cei prezenți își aruncară privirea peste rîndurile scrise în grabă de căpitan. Atrăgeau atenția cu deosebire cuvintele :

„OPRIȚI «JAGUARUL» ALBASTRU !..."